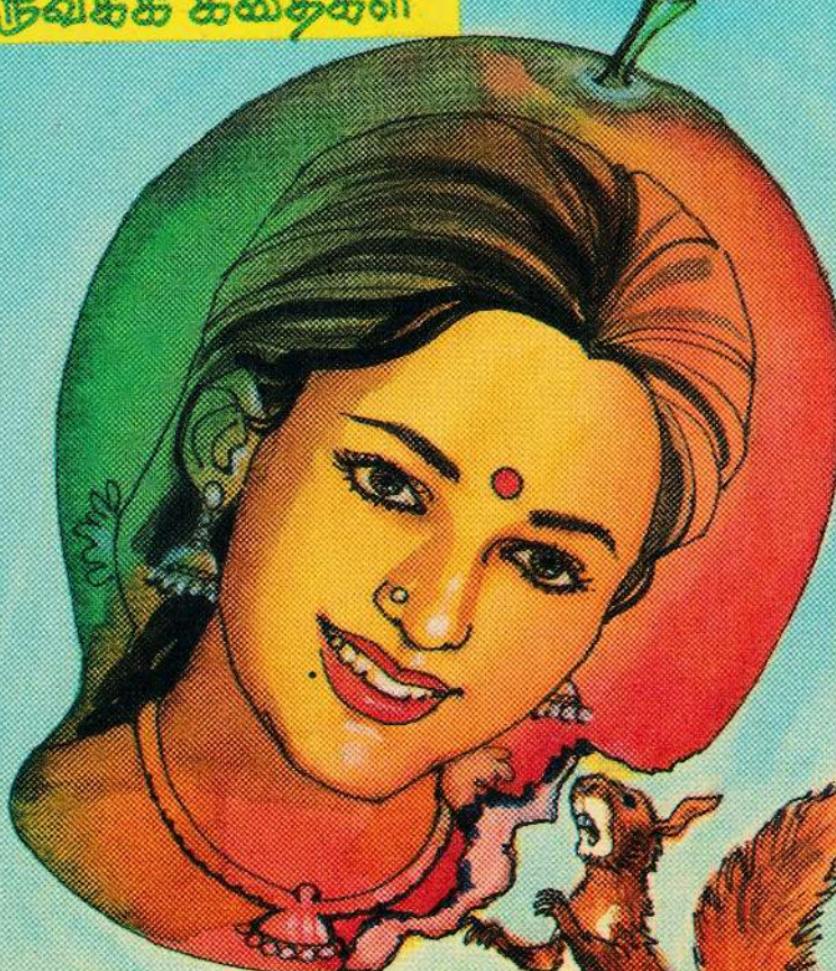

ஒக்டாந்தல் மாந்தாய்

உருவகக் கதைகள்

பிள்ளைகளுக்காக பிரசரம்

வஞ்சியனா ஏதிலம்

Allée Raoul Dufy
Bât Bretagne Rés. Fontaine Malle
93420 VILLEPINTE - France
Tél. 01 48 61 42 23

Konthal Mankai

Uruvaka Kathaikal

மூலப்படி மாணவர்கள் கி சுப்பிரகா
த்துமிகு கி விஷயம்
2002 , 2003 கி இங்கூட மப்பிடப
மப்பிட உத்தாந்தி கி பார்வீல மப்பிடப
குசுறுமதிக்கு கி மகரிசி
குத்து கி வகைக்கு சுரோது

VANNAI THEIVAM

(Mr.N. Theivandram)

Res.- Fontain Mallet

1-All`eeRaoul Duffy

Bat; - Bretagne

93420 - Villepinte

France

பிள்ளைப்படி, பெரிதில் கி சுப்பிரகா

,40 - மாணவர்கள்

மதுகூ

மாணவர்கள் காடு

குத்துமிகு மாணவர்களை கி சுப்பிரகா

31 - மாணவர்கள்

E-Mail :- vannai@hatmail.fr

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	* கொந்தல் மாங்காய்
ஆசிரியர்	* வண்ணேண தெய்வம்
மொழி	* தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	* 1999, 2005
பதிப்பு விவரம்	* இரண்டாம் பதிப்பு
உரிமை	* ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	* 11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	* கிரெனன் சைஸ் ($12\frac{1}{2} \times 18\frac{1}{2}$ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	* 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	* 172
அட்டைப்பட ஓவியம்	* ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	* கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ் சென்னை - 26. (23725639
அச்சிட்டோர்	* ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 94.
நூல் கட்டுமானம்	* தெயல்
வெளியிட்டோர்	* மணிமேகலைப் பிரசரம் சென்னை - 17.

விலை : ரூ. 45.00

வினாக்கல் இணங்கப்ப...

(உருவகக் கதைகள்)

கலைஞர் முனிசிபாலிடிபாரிஸ் நீரோடை
நூலாகர்ந்தாத்திரா துவாபவிற்கு கூட்டுறை

ஆசிரியர் :

வண்ணை தெய்வம் .கி

நேர்மீன்ராஜ - ர்பானா

ர்பான்டிராஜ .கி

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எ.4), தனிகாசலம் சாலை,

தியாகராய் நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926

தொலைநகல் : 0091-44-24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net

WebSite : www.tamilvanan.com

சமர்ப்பணம்...

எழுத்துத்துறையில் மனித நேயத்தையும்
அடக்கப்பட்ட - ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின்
விடிவிற்கான கருக்களை மையமாக எடுத்து
அந்த மக்களின் உரிமைகளை
வென்றெடுக்கக்கூடிய வழி வகைகளை
தங்களின் பேணாக்களின் மூலம் எழுதிக்
குவித்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களான

திருவாளர்கள்...

கே. டானியல்
சுபைர் - இளாங்கீரன்
எஸ். அகஸ்தியர்

ஆகியோருக்கு...

என் ன ஏ க ள வ ன ா க எ ன் னி
எழுத்துத்துறையில் துரோணாச்சாரியாராக நான் மதித்த
அமரராகிப்போன வார்த்தைச் சித்தர் ‘ஞானபாரதி
வலம்புரி ஜோன்’ அவர்களுக்கும் இந்நூல்
சமர்ப்பணம்.

யாழ்ப்பாணத்தின் முதல் தமிழ் தேசிய தினசரி 'ஸழநாடு' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியரும், ஐரோப்பாவின் முதல் தமிழ் பத்திரிகை 'பாரிஸ் ஸழநாடு'வின் ஸ்தாபக நிர்வாகியும், ஸன்டன் 'தமிழன்' முன்னாள் ஆசிரியருமான புலம்பெயர் வாழ்வின் மூத்த பத்திரிகையாளர் திரு. எஸ்.கே. காசிலிங்கம் அவர்கள் வழங்கும்

அனிந்துரை...

பிரான்ஸ் தலைநகர்
பகுதியில் கடந்த
பதினேழு வருடங்களாக
வாழ்ந்து கொண்டு
இலக்கியத் துறையில்
ஆர்வம் காட்டிவரும்
வண்ணை தெய்வம்
என்னும் புனை பெயரில்

ஒளிந்திருக்கும் தமிழ் தெய்வேந்திரம் வெளியிடவிருக்கும் 'கொந்தல் மாங்காய்' என்னும் உருவகக்கதைத் தொகுப்பு நாலுக்கு அனிந்துரை எழுதுமாறு அன்புடன் கேட்டார். ஐரோப்பாவில் இலக்கியத் துறையில் வளர்ந்த வளரத்துடிக்கும் ஈழத்து சந்ததியினரை எனது பத்திரிகைத்துறை மூலம் ஊக்குவித்து களம் அமைத்துக் கொடுப்பதில் நான் மகிழ்வதுண்டு.

தமிழையும் தமிழனையும் நெஞ்சில் சுமந்துகொண்டு மனிதனைத் தேடும் இலக்கியத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் சொந்தமண்ணின் அவசியத்தையும் வலியறுத்தும் படைப்பாளிகள் உலகப் புலம்பெயர் வாழ்வில் ஆயிரம் ஆயிரமாய் படரவேண்டும்; எங்கெல்லாம் தமிழன் காயப்படுகிறானோ அங்கெல்லாம் சத்திரசிகிச்சைக்குப் புறப்படும் மருத்துவ ராணுவமாக நமது தேசத்தின் இளைஞர்களை மாற்றிக்காட்டும் விதைகளோடு புதிய புதிய எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் வளரவேண்டும் என்பதே என் ஆசை. அது நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அந்த வகையில் இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவரான தம்பி ‘வண்ணை தெய்வத்தின்’ ‘கொந்தல் மாங்காய்’க்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இலக்கியத்திற்கு ஒரு இலக்கணம் உண்டு. ‘இலக்கு இயம்’ - அதாவது இலக்கை நோக்கி முன்னேறுவது இலக்கியம் என்று கூறப்படுவதுண்டு. இலக்கியத்தின் நோக்கமே மனித சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதும் அதை விளக்குவதற்கு உதாரணங்களைப் படுத்தி எழுத்துக்களை நகர்த்துவதுமாகும். இது ஒருவகையில் தத்துவத்தன்மை வாய்ந்ததுதான்! ஒரு

தத்துவ ஆசிரியன் உண்மையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு எந்த அளவிற்கு முயற்சிக்கின்றானோ அந்த அளவிற்கு கதாசிரியனும் முயற்சிக்கின்றான்.

இலக்கியத்தின் மூலம் புதிய செய்திகளைப் புதுமையாகத் தரவேண்டும் என்று எழுத்தாளர்கள் முயற்சிப்பதுண்டு. இந்த வகையில் நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் காணக்கூடிய-நம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைச் சூழல்களான மரம், செடி, பறவை, மிருகம், காற்று, நீர், நெருப்பு, ஆகியன எந்த வகையில் நமது வாழ்க்கைக்கு உதவுகின்றன? வாய் பேசாதவைகளானாலும் அவைகளிடம் இருந்து மனித சமுதாயம் கற்றுக்கொள்ள எவ்வளவோ இருக்கின்றன என்பவற்றை, சிறு சிறு உருவகக் கதைகள் ஊடாகத் தர நூலாசிரியர் வண்ணை தெய்வம் முயற்சித்திருக்கின்றார். இதில் வெற்றியும் கண்டிருக்கின்றார். இந்த நூலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள இருபத்து ஐந்து உருவகக் கதைகள் மூலம் மனித சமுதாயம் சிந்தித்துக் கொள்ளவேண்டிய பல சங்கதிகளை இவர் உணர்த்தியிருக்கின்றார்.

‘வண்ணை தெய்வம்’ ‘நந்தினி’ ஆகிய புனை பெயர்களில் இலங்கையில் இருந்து வெளிவரும் வீரகேசரி, தினகரன், தினமுரசு, மற்றும் பாரிஸ் ஈழநாடு, வண்டன் தமிழன், வண்டன் ஈழகேசரி,

புதினம், பாரீஸ் சுட்டுவிரல், ஆகிய பத்திரிகைகளிலும், இவர் ஆசிரியராக இருந்து வெளிவந்த தாகம், சஞ்சிகையிலும் இவருடைய படைப்புக்கள் வெளி வந்திருப்பது இவரது எழுத்தாற்றலுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு...

இவர் மேலும் மேலும் சமுதாயத்தை செம்மைப்படுத்தும் படைப்புக்களைக் கொணர்ந்து ஓளிவீச் வேண்டும் என ஆசீர்வதிக்கின்றேன்.

எஸ்.கே. காசிலிங்கம்,

பாரீஸ் - 20-08-99.

வாழ்த்துரை

மனிதர்களை நேசிக்கும்
வண்ணெண் தெய்வம்

மனி தர்களை என்
நேசிக்கத் தெரிந்த
மனிதநேயமுள்ள மனிதர்
வண்ணெண் தெய்வம்.
அதனால் என் நெஞ்சக்கு
நெருக்கமான சிலருள்
இருவராக என்னுள்
வாழ்கின்றார்!

வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களைப் படம்
பிடித்துக் காட்டுகின்ற எழுத்துக்களை
படைத்திருக்கின்றார். போலித்தனமான பல
மனிதர்களின் செயல்பாடுகளை இந்த உருவகக்
கதைகளில் உறைக்கத் தந்திருக்கின்றார்.

இந்த நூலில் உள்ள ஒவ்வொரு கதையின்
இறுதியிலும் அவர் அர்த்தமுள்ள அறிவு மொழி
கொண்ட வைர வர்களைப் பதித்திருக்கின்றார்.

வாழுக்கையோடு முட்டி மேதி அந்த அனுபவத்தின் உண்மைகள் கருத்துக்களாக உதிர்ந்திருக்கின்றன.

நாடு நல்லது நம் இனம்தான் சரியில்லை, குரைக்கத் தெரிந்தவன் பிழைக்கத் தெரிந்தவன், வீரம் பேசுபவர்கள் எல்லாம் சூர்கள் அல்ல, பிறருக்கு பயன்படுபவர்கள் எல்லாம் வீட்டுக்கு ஊதாரிகள்தான், சோரம் போய் மடிவதை விட வீரமுடன் மடிவது மேல், ஆடம்பரம் அமைதியைத் தராது, இனிமையும் இழிவு தரும், அகந்தை தாழ்வைத் தரும், ஆக்கமே உயர்வைத் தரும், தவணையும் தன் வாயால் கெடும், மரமாக வாழுவாம் மரத்துப்போய் வாழுக்கூடாது, ஆறாவது அறிவின் அகந்தையால் அழிக்கின்றான் ஐந்தறிவை கூடா நட்பு குடியைக் கெடுக்கும், பலவானுக்கு பலவானும் உண்டு.

இவரது கதைகளீன் இறுதியில் இவ்விதமான புதுமொழிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கும் தத்துவ முத்துக்கள்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போய்க்கிடக்கின்ற சின்னத்தனஸ்களுக்கு சாட்டையால் நன்றாக சவுக்கடி

கொடுத்திருக்கின்றார். சொத்தி நாயிலும், சண்ணாகத்து நாயிலும், காகத்திலும், பனை மரத்திலும், நரிகளிலும், குரங்குகளிலும், குயிலிலும், அணிலிலும், கல்லிலும் மனித முகங்களைக் காண்கின்றோம்.

வண்ணெண தெய்வம் மண்ணெணயும் மொழியையும் நேசிப்பவர் கலை இலக்கீயத் துறையில் பல்வேறு அம்சங்களில் அவரது கை பட்டிருக்கின்றது.

‘கொந்தல் மாங்காய்’ என்ற இந்த நூலில் நம இனத்துக்கு தேவையான புதிய சிந்தனைகளின் மூலம் தனித்துவமான முத்திரைகளைப் பதித்திருக்கின்றார். அவர் எழுத்தில் உண்மைகள் நிறைந்திருக்கின்றன.

அவரை இதயத்தால் வாழுத்துகின்றேன்.

ட.கே. ராஜகோபால்,
(ஆசிரியர், ஈழகேசரி, புதினம்)

பிரபல கலைஞர், இயக்குநர், கதாசிரியர், ஜோப்பிய தமிழ் தொலைக்காட்சி(TRT)யின் பிரான்ஸ் நேர நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர் சின்னக்குட்டி T. தயாந்தி வழங்கும்

பாராட்டு

பாராட்டு ரையா?
 இவருக்கு நானா?
 வேண்டிய வரையில்
 வி மு து க ளி ற ங் கி ய
 ஆலமரத்திற்கு இந்த
 புல்லின் வரவேற்பு
 போதுமா? கார்த்திகை
 மாதத்து அகல் விளக்கு
 நிலாவிற்கு வாழ்த்து
 பாடமுடியுமா? பதைப்பு கலந்த ஒரு பரவசம்.
 கிடைத்த வாய்ப்புக்கு நன்றியை என் வாய்
 முனுமுனுக்க எனது எழுதுகோல் முடிந்ததை
 எழுதிட முனைகின்றது.

இவருடைய எழுத்தின் உத்வேகம்! ஆவேசம்! கவிதைகளை, கதைகளை, ஒரு பெருமழையாய் கொண்டுவந்து கொட்டும் வேகம்! அனைவரும் அறிந்ததே. இதற்கு அத்தாட்சியாக இவரது “விடிவை நோக்கி” என்ற கவிதைத் தொகுதி சான்று பகரும்.

இவருடைய எழுத்தில் காணப்படும் தீவிரம் என்னெனத் திகிலடைய வைப்பதுண்டு. சாட்டை எடுத்து சாக்கடைகளை விரட்டும் சக்திவாய்ந்தவர். அதனால்தான் “சாட்டை” என்னும் பத்திரிகை நடாத்தி கடந்து வந்திருக்கின்றார்.

இன்று இந்த முதல் நூலினில் காணப்படும் உருவகக் கதைகள் பல்வேறு முகம் கொண்டவை. அகம் கொண்டவை. வெவ்வேறு உருவங்கள், வெவ்வேறு உத்திகள், வெவ்வேறு உள்ளடக்கங்கள், இவற்றைக் கொண்டு உருவாக்கம் செய்த இந்த உருவகக் கதைகள் தன் வளமான கூறுகளோடு ஒரு வசந்த காலத்தை இந்தத் தொகுதியில் உற்பத்தி செய்திருக்கின்றது.

என்னெப் பொறுத்தவரையில் இந்த உருவகக் கதைகள் ஒரு தீச்சடர். அது எந்த உருவகத்தில் பற்றுகின்றதோ அந்த உருவமாய் கொழுந்து விட்டு எரிகின்றது.

இவருடைய எழுத்துக்கள் புயலாக இருந்தாலும் நாடு நகரங்களை அழிக்காத நல்ல புயல்.

இவருடைய எழுத்துக்கள் சில இடங்களில் உறைப்பாக இருந்தாலும், தேன் கலந்து ஊட்டி விடுகின்றார்.

வேலிகள் இல்லாத வெளிச்ச உலகம் இந்தச் கதைகள்.

இந்தத் தொகுப்பில் எனது பார்வைகளை நிலை குத்தச் செய்த பல விடயங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முன் உதாரணமாக சிலவற்றை சொல்ல நினைக்கின்றேன்.

கொந்தல் மாங்காய் என்னும் கதையிலே புதைந்திருக்கின்ற உண்மைகள் எனக்கு இப்படியாகத்தான் தோன்றுகின்றது. வயதுக்கு வந்த வாலைக்குமரி தன் அழகின் பால் ஈர்க்கப்பட்ட காளை ஒருவனின் அணைப்பில் மயங்கி தன்னை இழக்கின்றாள். அவளைச் சுவைத்த காளையோ மலருக்கு மலர் தாவும் வண்டாக தனது மனதினை மாற்றி மறுநாள் வேறு ஒரு அழகியைத் தேடுகின்றான். ஏற்கனவே இவனால் பாதிக்கப்பட்டவள் அந்தக் கதையில் அணிலால் கொந்தப்பட்ட மாங்கனியாய் ஈக்களுக்கும், கொசுக்களுக்கும், இரையாவது போன்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றாள். இதுதான் நிஜம் என்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது அந்தக் கதை.

இன்னும் சொல்லப் போனால் சோரம் போய் மடிவதை விட வீரமுடன் மடியலாம் என்னும் அந்த

விலங்குகளின் கதை எமது தாயகத்தின் உண்மை நிலையை உணர்த்துகின்றது.

அற்புதமான சிந்தனை! ஆரோக்கியமான வரவு! இன்னும் ஊடுருவிப் பார்ப்போமானால் இன்னும் பல அர்த்தங்கள் ஒவ்வொரு கதைகளிலும் புதைந்து கிடக்கின்றது என்பது திண்ணும். அதனால்தான் மேலே குறிப்பிட்டேன், வெவ்வேறு முகம், வெவ்வேறு அகம், வெவ்வேறு உருவங்கள், வெவ்வேறு உள்ளடக்கங்கள் என்று.

மொத்தத்தில் இந்தத் தொகுப்பு ஒரு தீச்சுடர்.. இது கொழுந்து விட்டு எரியும்போது பல கோணங்களில் பல வடிவங்களைக் காட்டி நின்றது என்பது வெள்ளிடை மலை.

இதற்கு மேலாக மிகுதிக் கதைகளை உங்கள் பார்வைக்கு விட்டு வைக்கின்றேன்.

இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் கதைகளில் பல T.R.T.யின் தமிழ் ஒலி வானொலியில் பிரான்சு நேரத்தில் ஒலிபரப்பப்பட்டவை வானொலிக்காக நான் வாசித்தபோது உணராத பல அர்த்தங்களை நேயர்களின் கடிதங்கள் மூலமாக சுட்டிக்காட்டிய போது வியந்து நின்றேன்! அவர்கள்

பாராட்டியபின் அட்டா! நான் இன்னும் பாராட்டவில்லையே! என்று எண்ணிய நேரத்தில்தான் அக்கறைகளை நூலாகத் தொகுக்க இருப்பதாகவும், அதற்கென ஒரு முன்னுரை வேண்டுமென்றும் கேட்டு வைத்தார். வண்ணை அண்ணனைத் தனியாகப் பாராட்டாமல் பலரும் தெரிந்துகொள்ளும் வகையாக இந்த அணிந்துரையில் பாராட்டி வைக்கின்றேன்.

இந்தச் சிறப்பான மனிதரோடு பத்து வருடங்களாக நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததில் எனக்குப் பெருமையே.

சிறந்த ஆரோக்கியமான விமர்சகர், தங்கக் கருத்துகளையெல்லாம் வார்த்தைகள் என்னும் வயலில் தேடிக் கண்டுபிடித்து தொகுத்து இரத்தினச்சுருக்கமாய் தரவல்லவர் இவர்.

கூடவே மனித நேயமிக்கவர். இன்றுகூட எத்தனையோ புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்கள். இவருக்கு நெருக்கமாக இருக்கும் பட்சத்திலும் கூட என்னை நாடிவந்து முன்னுரை படைக்க வைத்த பெரிய மனது யாருக்குத்தான் வந்துவிடும்?!

இந்தப் புலம்பெயர்ந்த மண்ணில் எம்மவர்களின் புலன்கள் வேறு திசைகளில் அலைபாய்ந்து விடாது. கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாட்டோடு வாழ்ந்திட இவர் போன்றோர்களது படைப்புகள் இன்னும் விளைய வேண்டும் என்னும் அன்புக் கொரிக்கையை இவர் போன்ற படைப்பாளிகள் முன் வைத்து நன்றிகள் நவின்றபடி விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

நேசமுடன் தொழில்களை விடுவதற்கு சின்னக்குட்டி T. தயாநிதி.

காய்ங்கப் புது நிறை திரும்பி வாய்க்காலையிலே
நீங்கள் என்ன என்ன வீரி எப்பிடி நீங்கள் விழும் வகையே
நீங்கள் என்ன என்ன வீரி எப்பிடி நீங்கள் விழும் வகையே

என்னுரை பகுதி
வண்ண வாரிகள் தழப்பாபங்கே
**தூங்கராறுவிளாபல் நிலை பகுதியை முறைப்பாய்ப்படுபக
 ப்பாபங்கே விரைவில் பாலகீலை வழங்குகிற ஒகுப்பங்கை
 குங்காபங்கே சீமீலை யாகை காக்ரியை குபங்கை
‘அன்புக்குரியவர்களே!**

தெரியாவிட்டால் அது எனது குற்றம் அல்ல! தெரிந்தவர்களுக்கு இந்த நூலில் உள்ள அனேகமான கதைகள் தெரிந்தவைதான்.

தெரியாதவர்களுக்கு இந்த நூல் ஒரு பாலமாக அமையும். அதன் பின் நீங்கள் என்ன எத் தெரிந்துகொள்வீர்கள்.

கொந்தல் மாங்காய் என்னும் இத்
தொகுப்பில் இருபத்தி ஐந்து உருவகக்கதைகள்
தொகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இந்தக் கதைகளை தாஜ்மகால் என்றோ
எல்லோரா ஓவியங்கள் என்றோ
அறிமுகப்படுத்துகின்ற துணிச்சல் எனக்கு இல்லை
என்றாலும் படிப்பவர்கள் இடை நடுவில் நிறுத்தி

வைத்து விட்டுப் போகாத வகையில் எனது எண்ணங்களைப் பதிவு செய்து வைத்திருக்கின்றேன்.

எனது நினைவுகளுக்கும், கனவுகளுக்கும், வண்ணம் பூசி அழகு படுத்தியிருக்கின்றேன்.

கல்லையும், மண்ணையும், மரங்களையும்கூட கதைக்க வைத்திருக்கின்றேன்.

இந்தக் கதைகள் எல்லாம் நான் பெற்றெடுத்த குழந்தைகள்.

இன்று இளம் குமரியாக, வீர இளைஞராக, உங்கள் முன் நிற்கின்றார்கள்.

இந்தக் கொந்தல் மாங்காயில், உள்ள கதைகள் எல்லாம் சிறியதாக இருக்கின்றதே என்று நீங்கள் கருதலாம்!

உன்மை என்னவென்றால் இதில் உள்ள கதைகளை எல்லாம் பல தடவை சுருக்கி சுருக்கி எழுதியே சிறியதாக்கி உள்ளேன்.

இன்னமும் சுருக்கினால் சிறப்பாக இருக்கும் என்பது எனது எண்ணம். ஆனால் பின்பு கதையே

இல்லாமல் போய்விடக் கூடாது என்பதனால் இத்துடன் நிறுத்திவிட்டேன்.

இந்தச் சின்னக்கதைகளில் சொற்களை ஊர்வலம் போகவிட்டிருக்கின்றேன்.

என்னுடைய பேனா ஊர்ந்து சென்ற பாதையெல்லாம் ஏதோ ஒன்றை உணர்த்திக் கொண்டே சென்றிருக்கின்றது.

உங்களுடைய எழுத்துக்கள் வாசிப்பவர்களின் மனங்களை உறுத்தவேண்டும் அல்லது ஏதாவது ஒன்றை உணர்த்தவேண்டும்.

இந்த நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் கதைகள் எல்லாம் வாசிக்க ஆரம்பிக்கும்போது ஏதோ இரண்டு உருவங்கள் பேசுவது போலத்தான் இருக்கும்! முடிவைப் படிக்கும்போது வேறு எதையோ உங்களுக்கு உணர்த்தும்.

சில கதைகள் ஏதோ ஒன்றை நினைவுபடுத்தி அட்டா இது அந்த சம்பவத்தை அல்லவா நினைவுபடுத்துகின்றது என்று உங்கள் மனங்களை உறுத்தும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இந்த நூல் வெளிவந்ததன் மூலம் எனது நீண்ட நாள் கனவு நிறைவேறியிருக்கின்றது.

பிறக்கப்போகும் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் படிக்கப்போகும் புதிய வாசகர்களுக்கு எனது ஞாபகார்த்தமான நினைவுச் சின்னம் இது.

உங்களுக்கு,

எனது பெயரை இந்த உலகம் மறந்த பின்பும் எனது எழுத்துக்கள் உங்கள் கைகளில் இருக்குமானால்! நானும் உங்களோடு இருப்பதற்கான படைப்பு இது.

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள சில கதைகள் ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் பிரசரமானவை

சில கதைகள் அன்மையில்தான் எழுதப்பட்டவை.

ஒரு தாய்க்குப் பல பிள்ளைகள் இருந்தாலும், எல்லாப் பிள்ளைகளும் சமமானவர்கள்தானே! அதே போன்றுதான் இந்தக் கதைகள் எல்லாம் தரமானவையாக இருந்ததாகக் கருதித்தான் நூலாகத் தொகுத்துள்ளன.

நிலத்தில் கலப்பையால் எழுதுகின்ற உழவனை விட காகிதத்தில் எழுதுகின்ற நாங்கள் ஒன்றும் மேலானவர்கள் அல்லத்தான்!

இருந்தாலும் எங்கள் பேணாவால் வாசிப்பவர்களின் மனங்களைக் கிளறி உழுது புது உரம் போட முயற்சிக்கின்றோம்!

நியாயம் வேறு! நியாயப்படுத்துவது வேறு!

இங்கு இடம்பெறும் சில கதைகளில் நியாயம் இருக்கின்றது. சில கதைகளை நியாயப்படுத்தியிருக்கின்றேன்.

நியாயப்படுத்தியது நியாயம் என்று கருதியே நியாயப் படுத்தியிருக்கின்றேன்.

வெளிவர இருக்கும் “நாங்கள் திருந்தமாட்டோம்” என்ற எனது அடுத்த சிறுகதை தொகுதியிலும் இப்படியான கருத்துக்களையே வலியுறுத்த இருக்கின்றேன்.

நிச்சயம் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் உங்களால் நான் பேசப்படுவேன்.

இருள் இல்லாவிட்டால் வெளிச்சத்திற்கு என்ன வேலை?

விவாதம் பிறந்தால்தானே நியாயம் பிறக்கும்!

இங்கு நானும் பல உருவங்களை விவாதிக்க விட்டு நியாயங்களை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளேன்.

ஆம் வெளிச்சத்தைப் புதைக்கமுடியாது! என்ற உண்மையைக் கூறியுள்ளேன்.

நாங்கள் எழுதுவதை அச்சில் பதிப்பித்துப் பார்ப்பதில் இருக்கும் ஆனந்தத்திற்கு நிகரே கிடையாது. கவிச் சிரப்பாக நியாயம் எழுபத்தி ஒன்றுகளில் சாட்டை, சஞ்சிகையை நான் ஆரம்பித்து அழகு பார்த்த காலங்களிலும் சரி... தொண்ணூற்றி ஒன்பதில் தாகம் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகிய நேரத்திலும் சரி!

என்னால் தொகுக்கப்பட்ட எழுத்துக்களைப் பார்த்து நானே பூரித்து போயிருக்கின்றேன்.

அந்த ஆசை இன்னும் தீர்ந்து விடவில்லை! வரும் காலம் இதற்குப் பதில் சொல்லும்.

எனது முதலாவது நூலான விடிவை நோக்கி, என்னும் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைத்தது, ரஜனி பதிப்பகம்.

எனது அன்பு நண்பர் பாரீஸ் ஈழநாடு, பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு. எஸ்.எஸ். குகநாதன் எனது எழுத்துக்களை அச்சில் பதித்து நூலாக்கித் தந்தார். அப்பொழுது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சி இங்கு எழுத்தில் எழுதிவிட முடியாதவை.

எனது எழுத்துக்களை விரும்பிப் பெற்று பிரசரிப்பதில் முன் நிற்பவர் ஈழகேசரி பத்திரிகையின் ஆசிரியர் நண்பர் ஈ.கே. ராஜகோபால் அவர்கள் என்னை எழுதுவிப்பதில் அவ்வெப்போது தூண்டிய பெருமை ‘தமிழன்’ ஆசிரியர் எஸ்.கே. காசிவிங்கம் அவர்களைச் சாரும்.

அப்படி இவர்கள் தந்த ஊக்கம்தான் நான் பல கதைகளை எழுதுவதற்கு ஊன்று கோலாக அமைந்தது என்றும் கூறலாம்.

இந்த நூலில் உள்ள சில கதைகள் T.R.T. யின் தமிழ் ஒலியின் பிரான்ஸ் நேரத்தில் என் அருமை நண்பன் சின்னக்குட்டி T. தயாநிதியால் நிஜங்களின் தரிசனத்தில் ஒலிபரப்பப்பட்டு பல நேயர்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றிருக்கின்றது.

அந்தப் பராட்டுக்களுக்குக் காரணம் எனது எழுத்துக்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து படித்த தயாநிதியின் சிம்மக்குரலும் ஒரு காரணமாகும்.

அந்தப் பாராட்டுக்களும் இதனை நூலாக்க வேண்டும் என்ற ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது.

அதற்கு வசதியாக ஒரே நாளில் நல்ல நண்பராகிய மணிமேகலைப் பிரசரத்தின் பிரசரப் பொறுப்பாளர் திரு. ரவி தழிழ்வாணன் அவர்கள் இந்நாலை வெளியிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதால் இந்த கொந்தல் மாங்காய், நூலாக மலர்ந்திருக்கின்றது.

தொடர்ந்தும் நான் கதைகளைப் பற்றியே சொல்லிக் கொண்டிருப்பது தற்புகழ் ச்சியாக மாறிவிடும்.

இனி உள்ளே செல்லுங்கள்.

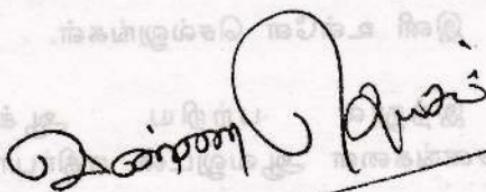
இந்நால் பற்றிய ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

நல்ல விமர்சனங்கள் என் எழுத்துக்களை மேலும் வளர்க்க உதவும் என்பது என் நம்பிக்கை.

உங்கள் விமர்சனங்களை எனது அடுத்த
நாலில் பதிவு செய்து கொள்வேன்.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ள
அண்ணன் காசிலிங்கம் அவர்களுக்கும், வாழ்த்துரை
வழங்கியுள்ள நண்பர் ராஜ கோபாலுக்கும்,
பாராட்டுரை வழங்கியுள்ள நண்பர் சின்னக்குட்டி
தயாநிதிக்கும், நூலாசிரியர்பற்றி எழுதி கடைசி
அட்டையை அலங்கரித்துள்ள முகத்தார்
ஜேசுற்றனம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்த கொந்தல் மாங்காயை அழிகுற
பதிப்பித்து வெளியிட்ட மணிமேசலைப்
பிரசரத்தார்க்கும், இப்புத்தகத்தை கைகளில் வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கும் எனது இதயம்
நிறைந்த நன்றிகள்.

கிரண்டாம் பதீப்பிற்கான முன்னுரை

கோடைகாலத்தில் கொட்டிச் சொரிந்த விதைகளெல்லாம் மழைக்காலத்தில் முளைவிட்டு துளிர்த்து செய்யாவதைப் போல நான் பேருந்துகளிலும் தொடருந்துகளிலும் பயணிக்கின்ற போது எனது மனதினில் உருவாகிய கருக்களையெல்லாம் அப்படியே அடைகாத்து பின்னர் மனது செழிப்பாகின்ற வேளைகளில் அடைகாக்கப்பட்ட முட்டைகளின் கோதுகளை கொத்திப் பிளந்து கொண்டு வருகின்ற குஞ்சுகளைப் போல வெளியானவைதாம் இந்த உருவகக் கதைகள்.

சிறுக்கதைகள் எழுதுவதை விட சிரமமானவை உருவுக்க கதைகள் எழுதுவது! கதைகளை எழுதி முடித்த பின்னர் முடிவில் இரண்டு வரிகளில் ஒரு தத்துவம் சொல்லுகின்றோமே அது கவரிய கத்திக்கு நிகரானது! நீதி போதிக்கின்ற அந்த இரண்டு வரிகளும் ஈட்டியின் கவர்முனைகள் போல வாசிக்கின்றவர்களை நேசிக்க வைக்கின்ற வரிகள் அவை.

ஆம் அந்தச் சிறிய வரிகளை எழுதுவதற்கு நான் எடுத்துக் கொண்ட நேரமோ அதிகமானவை! அவற்றை வாசிக்கும்போது அந்த வரிகளின் கணங்களை நீங்கள் உணர முடியும்.

இந்தக் கொந்தல் மாங்காயின் இரண்டாவது பிறப்பிற்கு இப்பொழுது அப்பழயென்ன அவசியம் என நீங்கள் கேட்கலாம்?

எனது இதயத்திற்கு அருகினில் குடியிருப்பவர்களில் இனிய நண்பர் ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களும் ஒருவர். எங்கள் வாழ்விடங்களின் தூரங்கள் பல ஆயிரக்கணக்கான மைல்களைத் தாண்டி நின்றாலும் எனது பேனாவின் கடுமையான உழைப்பை உணர்ந்தவர் நண்பர் ரவி அவர்கள். நான் நலம் விசாரிக்க தொலைபேசி எடுத்தாலும் எனது எழுத்துப் பணியைப் பற்றித்தான் இவர் அதீகம் விசாரிப்பார்!

நாடு நாடாகச் சென்று புத்தகக் கண்காட்சியை நடாத்துகின்ற போதெல்லாம் ஒரு வியாபாரியாக மட்டும் இவர் நின்றுவிடுவதீல்லை படைப்பாளிகளை வளர்த்துவிடும் பொறுப்பாளியாகவும் மாறி விடுகின்றார்! அங்கு பத்தீரிகைகளிலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் தான் வழங்கும் செவ்விகளிலெல்லாம் எம் போன்றவர்களின் பெயர்களை மறந்துவிடுவதீல்லை! இப்படியாக இவர் கொடுக்கும் ஊக்கமும் ஒருவகையில் எம்போன்றவர்களை மேலும் மேலும் எழுத்து தூண்டுகின்றன.

அந்த வகையில்தான் இந்தக் கொந்தல் மாங்காயின் இரண்டாவது பிறப்பும் என்றால் நீங்கள் ஆச்சாரியப்படுவீர்கள்!

முதல் பதிப்பு ஏற்கனவே விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டாலும் இரண்டாவது பதிப்பில் நான் அவ்வளவாக ஆர்வம் காட்டவில்லை. காரணம் எழுதி இன்னமும் பதிப்பில் வராமல் இருப்பவற்றை இன்னொரு நூலாக்கலாமே என்ற காரணம் தான்.

இம்முறையும் அப்படித்தான் நலம் விசாரிக்கத்தான் நண்பர் ரவி அவர்களுக்கு தொலைபேசி எடுத்தேன். அவரோ கொந்தல் மாங்காயின் நலத்தைப் பற்றிப் பேசினார்! என்னிடம் எழுதி கைவசம் இருக்கும் புதிய கதைகளை புத்தகமாக்கலாமே

என்றேன். அந்தக் கதைகளையும் கிட்டுடன் இணைத்து இரண்டாம் பதிப்பிற்கு முழு வடிவம் கொடுக்கலாம் என்றார். இருவர் கருத்தும் இணைந்து போன்றால் முதல் பதிப்பில் வெளியான இருபத்தாறு கதைகளோடு இன்னமும் பதினைந்து கதைகளை கூடுதலாக இணைத்து புதுப்பொலிவுடன் கொந்தல் மாங்காய் இப்பொழுது இரண்டாவது பிறப்பெடுத்திருக்கின்றது.

மதிய வேளையில் வெய்யிலுக்கு அஞ்சி எனது நிழலே எனது காலடியில் ஒளிந்து கொள்வதைப் போல முதல் பதிப்போடு வாசகர்களுக்கு சொந்தமாகி விட்டது என நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்த இருபத்தாறு கதைகளும் மீண்டும் என்னைத் தேடி வந்ததும் அத்தோடு மேலும் பல கதைகள் இணைக்கப்பட்டு அதற்கு மறுபதிப்புக் கொடுக்க நண்பர் ரவி தமிழ்வாணன் அவர்கள் முன்வந்ததும் தீவிரன் ஏற்பட்ட ஒரு விபத்தைப் போன்றதே.

இந்தக் கொந்தல் மாங்காயின் ஆங்கில பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்புகள் இரண்டாண்டு முயற்சியின் பலனாக தனது தொண்ணாறு வீதமான பயணத்தை முழந்திருக்கின்ற போதிலும் எல்லையைத் தொட முடியாமல் இருப்பதீல் எனக்கு மனக்குறையே.

காய்கள் என்றுமே காய்களாக இருந்து விடுவதீல்லையே? கனியத்தானே வேண்டும். கனியும். விரைவாகக் கனியும். ஆம் விரைவில் கொந்தல் மாங்காயின் ஆங்கில பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் உங்கள் கரங்களில் தவழும்.

படைப்பாளி என்பவன் தான் வாழுகின்ற காலத்தில் தனது கருத்துக்களை எதிராலிக்காமல் விட்டுவிட்டால் காலம்

அவனை எதிரொலிக்காமல் விட்டுவிடும் என்பதனை உணர்ந்தவன் நான். ஆதலால்தான் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து வாசகர்களால் மறந்து போன இந்த உருவக்க கதைகளுக்கு மீண்டும் உயிர் கொடுத்திருக்கின்றோம்! இக்கதைகளுக்கு மறுவாழ்வு கிடைத்தத்தில் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி.

இந்த நேரத்தில் இந்தக் கதைகளை அவ்வப் போது தங்கள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரித்திருந்த வீரகேசரி தீனக்குரல் கண்டா உதயன் யேர்மனி வெற்றிமணி பிரான்ஸ் முற்றும் வண்டன் புதினம் போன்ற பத்திரிகைகளுக்கும் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டிருக்கும் மணிமேகலை பிரசுரத்திற்கும் இப் புத்தகத்தை பணம் கொடுத்து வாங்கி பாத்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கும் எனது மனம்நிறைந்த நன்றிகள் பல.

அன்புடன்

கஞ்சிரபி சௌமிக்கு சாமியங்காவ வண்ணை தெய்வம்
நூத வாயை சௌமிநிழபடு இங்காங்கு சங்கப்பயபலியாவு
மழுகூபு முங்கூத்துக்குரு வழக்கையை சாயத்தே முங்கூத்துக்கு
குக்கா க்கூபப்புக்கி வ்யாயத்து பாகு வயக்கைக்கா
மரியுகைக்காவ

குக்குகி காகக்க்காக வரிடு சுவா சுகப்பாக
ம்பரிக்க ஏடுக்கை கூரோத்துபரிக்க பீயலையேம்பூரிமீ
சௌமியங்காவ சூழ்நிலை மின்சூழலீ முது ம்பரிக்க க்காக்குக்கை
ங்குக்கு சுகக்கை பப்புபபலியாவு கஞ்சிரபி சௌமிக்கு
மழுகூத முங்கூத்துக்கு சாகு சங்கப்பயை
முங்கூத சௌமிநிழபடு சாகு சங்கப்பயை சாகுக

മിഥുനം മുകളിൽ നിന്ന് വരുന്ന പുനരുപയോഗത്തിലെ ഒരു ഘട്ടം ആണ്. മിഥുനം എന്ന പദം കേരളത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതാണ്. മിഥുനം എന്ന പദം മുകളിൽ നിന്ന് വരുന്ന പുനരുപയോഗത്തിലെ ഒരു ഘട്ടം ആണ്.

ഉദ്ധവരാജ്

**வென்னை அண்ணா! கலைத்துறையில் என்னை
வளர்த்தெடுத்த அண்ணை அண்ணா!! எனது வளர்ச்சியில்
அக்கறையுள்ள ஆசான் அண்ணா!!!**

வண்ணென்று ரில் இருந்து இன்று நம்மை வாழுவத்துக் கொண்டிருக்கும் பிரான்ஸ் மன்வரை இவரோடு இணைந்து நான் கலைப்பணி ஆற்றிய நாட்கள் மறக்கமுடியாதவை.

அன்று யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ‘கலையரசு’ சொர்ணவிங்கம் ஜயா என்ற மாபெரும் கலைமேதையை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியதில் இருந்து இன்று கவியுலகப் பெருந்தகை புலவர்மணி ‘செவாவியே’ இளவாலை அமுது ஜயாவை ஜீரோப்பாவில் அறிமுகப்படுத்தியவரைக்கும்...

இடைநடுவே தமிழகத்தில் உள்ள இலக்கிய மேதையும் அண்மையில் அமரராகிப்போனவருமான வார்த்தைச் சித்தர் வலம்புரி ஜோன் அவர்களே... பிரபல பதிப்பகத்தாரான மணிமேகலைப் பிரசரத்தின் நிர்வாக இயக்குனர் திரு. ரவி தமிழ்வானன் அவர்களே... இப்படியாக இன்னும் பலரினை அறிமுகப்படுத்திய பெருமைக்குரியவர் திரு. வண்ணை தெய்வம் அவர்களே.

கலை இலக்கியத்துறையில் தேடல் செய்வதில் மட்டுமல்ல! உலக நாடுகளில் உள்ள கலை இலக்கியத்துறையைச் சார்ந்த பெரியவர்களின் அன்பையும் நட்பையும் தேடிவைத்திருக்கும் பண்பாளர் இவர்.

நான் உருவாக்கிய சின்னத் திரைப்படங்களுக்கு இயக்குனர் மேற்பார்வையாளராக இருந்து சிறப்பித்தவர். என்னுடைய நாடகங்களில் என்னோடு எனது மனவியோடு மட்டுமின்றி எனது பின்னைகளோடும் நடித்து பெருமைப்படுத்தியவர். எனது ‘ராஜாவின் ராகங்கள்’ என்னும் இசைப் பாடல் புத்தகத்தை தொகுத்து உருவாக்கிய சிறப்பியிவர். இப்படியாக எனது கலைத்துறை வளர்க்கியில் அக்கறையுள்ள இவர் எனக்கு நெருங்கிய உறவினரும்கூட.

உறவினர் என்பதனால் மட்டும் இந்த உறவுரையை எழுத நான் முன்வரவில்லை. இந்தப் பூமிப் பந்தில் வாழ்கின்ற மனிதர்கள் எல்லாம் மனிதர்களாக வாழ்ந்துவிடுவதில்லை!

‘நீ வாழ பிறரைக் கெடுக்காதே’ ‘உன்னைப் போல் பிறரையும் நேசி’ இப்படியான உயர்ந்த தத்துவங்களைக் கடைப்பிடித்து மனித நேயத்தோடு வாழ்பவனே மனிதன். அந்தவகையில் ஒரு நல்ல மனிதருக்கு உதாரண புருசனாகவே நான் வண்ணென அண்ணாவைப் பார்க்கின்றேன்.

பழக்காத வெண்மையாக வெளுத்துப்போகாத வண்ணமாக வாழும் இந்த நல்ல மனிதரின் எழுத்துக்களைப் பற்றி எழுத முடியாததால்தான் உறவுரை எழுதுகின்றேன்.

இது எனக்குக் கிடைத்த அதிஷ்டமாக என்னி மனம் மகிழ்கின்றேன்.

பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டிருக்கும் இவரின் அனைத்து நூல் வெளியீட்டு விழாக்களிலும் நான் முக்கிய பங்கெடுத்தவன். அந்த முத்துக்களையெல்லாம் படித்துச் சுவைத்தவன். அந்த முத்துக்களில் மாதுளை முத்தான் ‘கொந்தல் மாங்காயை’ கடித்துச் சுவைத்ததில் இருந்து எனக்கு ஏற்பட்ட மனத் தாக்கத்தால் இந்த நூலில் உள்ள வீரமும் சோகமும் என்ற கதையை நாடகமாக்கி எனது மனைவி வளர்மதி அவர்கள் சிறுவர்களை வைத்து இயக்கி அரங்கேற்ற வைத்தேன். அந்த நாடகம் நம்மவர்களை மட்டுமல்ல எமது மொழியே தெரியாத பல பிரஞ்சு மக்களையும் கவர்ந்தது என்பது பலர் அறிந்தது.

கதைகள் கவிதைகள் கட்டுரைகளையெல்லாம்! அவற்றை மெருகுபடுத்துவதற்காக கூட்டலாம்! நீட்டலாம்! சுருக்கலாம்! ஆனால் உருவகக் கதைகளோ திருக்குறளைப் போன்றவை! பெரியதொரு கருவை சுருக்கமாகத் தர வேண்டும் தருவதை விளக்கமாகத் தரவேண்டும்! கதையின் முடிவின் இன்னும் சுருக்கமாக இரண்டு வரிகளில் அதற்கொரு தத்துவம் கூற வேண்டும்! இது எல்லோராலும் முடிந்து விடுவதில்லை! ஐரோப்பாவில் மறைந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் திருமிகு அகஸ்த்தியர் ஜயாவின் உருவகக் கதைகளுக்குப் பின்னர் உருவகக் கதைகளின் வரவு மந்தமாகவே இருந்தது என்பது எனது தனிப்பட்ட கருத்து. அவருக்குப் பின்னர் வண்ணை அண்ணா அவர்கள் ‘கொந்தல் மாங்காய்’ என்னும் இந்தத் தொகுப்பில் இருபத்தாறு கதைகளை உருவாக்கிய இவரின் ஆற்றல்

கண்டு நான் வியந்து நிற்கின்றேன். ஆதலால்தான் இந்த கொந்தல் மாங்காயின் சுவைபற்றி சொல்வோர் வரிசையில் நின்று தரிசனம் பெற ஆசைப்பட்டேன். ஆசையும் நிறைவேறியது. ஆழமான நமது அன்பும் அகலமானது.

இந்த இரண்டாவது பதிப்பில் மேலும் பதினெட்டு கதைகளை இணைத்து புத்தகத்திற்கு புதுப்பொலிவை ஏற்படுத்தியிருப்பது முன்னம் படித்தவர்களும் மீண்டுமொருமுறை புத்தகத்தை வாங்கி படிக்கவைக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

வாசகர்களே! எமை வாழ வைக்கும் உறவுகளே! இந்தக் கதைகளை அனுபவித்துப் படியுங்கள் எனக்கூறி எனது உறவாளனையும் வாழ்த்தி அவர் தந்த ‘கொந்தல் மாங்காய்’ மூலம் புதிதாக உறவு கொண்டிருக்கும் உங்களிடம் இருந்தும் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்.

திரு. வண்ணை தெய்வம் எழுதி வெளிவந்த ஏனைய நூல்கள்

1. வீடிவை நோக்கி - கவிதைத் தொகுதி, ரஜனி பதிப்பகம் பாரீஸ், 1992
2. கலைப் பாதையில் இவர் - நடிப்பிசைக் காவலர் கிறேகரி தங்கராசா அவர்களின் கலைத்துறை வரலாறு, ரஜனி பதிப்பகம் பாரீஸ், 1993
3. கதாநாயகன் - கலைமாமணி பெஞ்சமின் இமானுவல் அவர்களின் கலைத்துறை வரலாறு, ரஜனி பதிப்பகம் பாரீஸ், 1994.
4. கலைத்துறையில் இரு மலர்கள் - திருமதி நீலாட்சி, திருமதி வளர்மதி துரைஸ் ஆகியோரின் கலைச் சேவையை பாராட்டி நந்தினி பதிப்பகம் பாரீஸ், 1995
5. வீடிவை நோக்கி (இரண்டாம் பதிப்பு), கவிதைத் தொகுப்பு, நந்தினி பதிப்பகம் பாரீஸ், 1997
6. கொந்தல் மாங்காய் - உருவகக் கதைகள், மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை, 1999
7. கலைப்பாதையில் கிறேகரி தங்கராசா (இரண்டாம் பதிப்பு), நடிப்பிசைக் காவலர் கிறேகரி தங்கராசா அவர்கள் அமரத்துவம் அடைந்த பின்னர் வெளியிட்ட இரண்டாம் பதிப்பு, ரஜனி பதிப்பகம் பாரீஸ், 2000

8. பொல்லாத மனிதர்கள் - சிறுகதைத் தொகுப்பு, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, 2000
9. வரனலைகளில் எங்கள் கவிதைகள் (பாகம் 1), பாரிஸ் A, B, C தமிழ் ஒலி வானெனாலியில் கவிஞர்கள் சங்கமத்தில் கவிபாடிய கவிஞர்களின் கவிதைகளின் தொகுப்பு, மணிமேகலைப் பிரசுரம், 2001
10. வரனலைகளில் எங்கள் கவிதைகள் (பாகம் 2), பாரிஸ் A, B, C தமிழ் ஒலி வானெனாலியில் கவிஞர்கள் சங்கமத்தில் கவிபாடிய கவிஞர்களின் கவிதைகளின் தொகுப்பு, நந்தினி பதிப்பகம் பாரிஸ், 2001
11. ஏடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய நாகேந்திரம் குடும்பம் - வண்ணை தெய்வம் அவர்களின் குடும்ப வரலாறு, மணிமேகலை பிரசுரம் சென்னை, 2002
12. யாழ்ப்பாணத்து மன் வரசனை - யாழ்ப்பாணத்து மன்னின் சிறப்புகள் பற்றிய ஒரு தொகுப்பு, மணிமேகலை பிரசுரம் சென்னை, 2003
13. தாயக தர்சனம் - சிறு வயதில் பாரிஸ் வந்து இருப்பு வயதில் தாயகம் சென்று வந்த இருவர்களின் அனுபவங்களின் தொகுப்பு, தமிழ் நெஞ்சம் பதிப்பகம், பாரிஸ், 2003
14. கொந்தல் மாங்காய் - (இரண்டாம் பதிப்பு), மணிமேகலை பிரசுரம் சென்னை, 2005

U

...பிற்பு படியெரிக்கொண்டுவர்கி

தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறது

வண்ணை தெய்வத்தின்

அடுத்த நூல்

ஈழ்த்து தழிந்தீலை நூக்ஸிக்கி

தாய்நிலத்திலும் புலத்திலும்

வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற

வாழ்ந்து மறைந்த கலைஞர்கள் பற்றிய

தொகுப்பு.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

வண்ணெனயின் வர்ணக் கரங்கள் வரைந்து
விண்ணெணத் தொட்டு நிற்கும் வரவுகள் இவை.
கொஞ்சம் கிளிகள் கொத்தி வீழ்த்திவிட்ட

“கொந்தல் மாங்காய்” இன்சவையோ தனிச்சலை
தாவரம், பறவை, விலங்கினம், மண், கல் உருவுகமாகி
தட்டி எழுப்பும் விதமோ ஒரு தனித்துவம்
உருவங்கள் இருபத்தைந்தும் சங்கமமாகி
உருப்பா “மனிதத்தீர்கு”, உறைப்பான் சாட்டையாடி

அருமைத் தம்பி வண்ணெணத் தெய்வத்தீன்
எழுதுகோல், ஒரு வற்றாத ஜீவ நதி - அருவிகள், பூவாடை
வீசும் நீரோடை.

அணிந்துரையா? அவதானிக்க வேண்டியது!

முன்னுரையா? பரவசம்!

வாழ்த்துரையா? வசீகரம்!

கதைகளா? பழுத்துப் பாருங்கள்!

விழித்துக்கொள்வீர்கள்!!

உறவுடன்,
கலைமாமணி “முகத்தார்” ஜெகரூணம்
“முகத்தார் வீடு”, பிரான்ஸ்.

பொருளடக்கம்

1.	பூவும் வேரும்	41
2.	விட்டில் பூச்சிகள்	44
3.	அழகு அகந்தையும்	46
4.	வீரமும் சோரமும்	49
5.	கொந்தல் மாங்காய்	52
6.	நாடு நல்லது, நம் இனம்தான் சரியில்லை	55
7.	கதைக்கத் தெரிந்தவனே பிழைக்கத் தெரிந்தவன்	60
8.	சமத்துவம்	64
9.	உயர்வும் தாழ்வும்	66
10.	இனிமையும் இழிவுதரும்	69
11.	கூடா நட்பு	73
12.	மரம்	76
13.	மனிதனும் மற்றவர்களும்	80
14.	பச்சோந்திகள்	83
15.	மனிதனும் மிருகமும்	86
16.	பூ	90
17.	மரமும் மனிதனும்	92
18.	அமைதியைத் தேடி	95

19.	தவளையும் தன் வாயால் கெடும்	99
20.	வீணான உழைப்பு	102
21.	சுயநலம்	106
22.	மண்	109
23.	வல்லவனுக்கு வல்லவன்	112
24.	கல்	115
25.	குனிவு	117
26.	மனிதனும் மணிக்கூடும்!	121
27.	மலரும் மணமும்	124
28.	பூவின் புலம்பல்!	127
29.	புத்தகப் பெண்	130
30.	வாழ்வும்! வீழ்வும்!	133
31.	தாயாக முடியாத பூஞ்செடிகள்!	135
32.	தீ	137
33.	மரங்களும் பழங்களும்	139
34.	மீண்டும் ஆமையும் முயலும்!	142
35.	நந்தவனத் தேர்தல்	145
36.	நீதி	149
37.	நம்பிக்கை!	151
38.	இப்படியும் ஒரு குணம்	153
39.	நன்றி சொல்லும் மரம்	155

அதில் தூணபவிப்பூத்திப் பாய்சில்லை என்றால் கீட்டால் யானங்களுபற

தூப்பகவி தூத்தாப பிரானைவி சாதித்துய தூத்தினது
தூத்தாப சிபித்து ந்துக்குறைங்க பாய்வெட்டி பிவிசெவி பிவிசெவி
க்குத்தித்தாய தூத்திரகசுவி காங்கமாங்க இங்காக்கி தூத்திக்
காங்க ப்பாத்துகி பிரான்திக்காங்கமிக்குத்துக்காக்கி
கைக்கி வ்தூபப்பாக்குப்புதூபு பிரான்து பிரான்து பிரான்து

நீளமான அந்தச் சாலையின் ஒரு ஓரத்தில்
மிகப்பெரிய அந்த மரம் பரந்து விரிந்து சடைத்து
வளர்ந்து நின்றது.

அனலாகக் கொதிக்கும் அந்தக் கடும்வெய்யிலில்
சாலையால் போவோர் வருவோர்க்கெல்லாம்
களைப்பாறும் தங்குமிடமாக... ஒரு கற்பக விருட்சமாக
அமைந்திருந்தது அந்த மரம்.

மரத்தில் மலர்ந்திருந்த பூக்கள் அழகாகவும் நல்ல
நறுமணத்தையும் வீசியது.

மலர்களைச் சுற்றி தேனீக்களும் வண்டுகளும்
ரீங்காரம் இட்டபடி வட்டமிட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

மரத்தின் கீழ் இளைப்பாறும் மனிதர்களும் பூவின்
அழகையும் அதன் நறுமணத்தையும் புகழ்ந்துகொண்டே
செல்வார்கள்.

பூ, புகழ்ச்சியால் பூரித்துப்போனது. அதற்கு, பெருமையை அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

குனிந்து மரத்தின் வேரைப் பார்த்து கேட்டது. “வேரே! வேரே! நீயோ மண்ணுக்குள் அடியில் புதைந்து கிடந்து கொண்டு உணவுகளைச் சேகரித்து மரத்திற்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய். இருந்தும் என்ன பிரயோசனம்? உன்னை யாரும் பார்ப்பதும் இல்லை. உன்னைப் பற்றிப் பேசுவாரும் இல்லை! என்னைப்பார்! நான் எந்த வேலையும் செய்வதில்லை. இருந்தும் மரத்தின் மேல் ஓய்யாரமாக அமர்ந்திருக்கின்றேன். என்னைச் சுற்றி ரீங்காரம் இடும் வண்டுகள் கூட்டம். என்னிடம் இருந்து அழகான நறுமணம் வருகின்றது. நான் மனிதர்களின் கழுத்தில் மாலையாய் இருப்பேன்; மங்கையர்கள் தலையில் ஓய்யாரமாக அமர்வேன். என்னைப் புகழாத் மனிதர்களே கிடையாது. எனது பெருமையைத் தெரிந்து கொண்டாயா?” என்றது.

வேர், தனது நிலையை நினைத்து வேதனைப் பட்டு, கலங்கியது!

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மரம், பூவைப் பார்த்துச் சொன்னது. “ஏ, பூவே! உன்னிடம் அழுகு இருக்கலாம்! நல்ல நறுமணம் இருக்கலாம்! இருந்தும் என்ன பிரயோசனம்? நீ, காலையில் மலர்ந்து மாலையில் கருகிவிடுவாய். வேரின் பெருமைகள் உனக்குத்

தெரியாது! அது உனக்கும் எனக்கும் உணவளிக்கின்றது. எங்களைக் காலம் எல்லாம் தாங்கி நிற்கின்றது. வேர் தன் கடமையை நிறுத்திவிட்டால் நீ, எங்கே? நான், எங்கே? அதன் பின் இளைப்பாறும் மனிதர்களுக்குத்தான் இங்கு என்ன வேலை? தெரிந்து கொள் உன்னைவிட உயர்வானது வேர்தான்! என்று மரம்.

பூ, தன் நிலை அறிந்து வெட்கத்தால் தலை குளிந்துகொண்டது.

வேர், தன்னை உணர்ந்து தலை நிமிர்ந்து கொண்டது.

மரம் சொன்னது ஒரு நாள் புகழுக்காய் பூவாய் இருப்பதை விட வீரரின் நலனுக்காய் வேராய் இருப்பதே மேல்.

விட்டில் முச்சிகள்

மரகழி மாத அந்த நள்ளிரவிலும் வானத்து நிலாவை வரவிடாது வருணபகவான் தனது ராட்சியத்தை நடாத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஒட்டைக்கூரையின் ஒழுக்குகளால் அந்தக் குடிசை வீடு ஈரமாகிக் கொண்டிருந்தது.

குடிசைகள் ஒரு குப்பிவிளக்கு.

குப்பி விளக்கிற்கு சொந்தக்கார கிழவன் மழை ஒழுக்கு விழாத இடமாகப் பார்த்து ஒரு ஓரமாகச் சூந்தியிருந்தான்.

குப்பி விளக்கை சுத்தி சுத்தி ஒரு விட்டில் பூச்சி வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது.

பொன்னிறமான அந்த எழில் தழல் விட்டில்
பூச்சிக்கு ஏதோ ஒரு மோகத்தைக் கொடுத்திருக்க
வேண்டும் போல....

விளக்கு குமரியை முத்தமிட அந்த விட்டில் இளைஞனுக்குள் ஓரு வேகம்.

மழைக்குளிருக்கு சுகம் தேடுவதற்காக விளக்கின் சிவப்பு மேனியை முத்தமிடுவதற்கு விட்டில் இளைஞரின் உள்ளத்தில் அளவில்லாத தாகம்.

இதோ... இதோ... விட்டில் பூச்சி விளக்குப்

பெண்ணை சத்தமிடாமல் முத்தமிட்டு விட்டது! மறுவினாடி!

விட்டில் பூச்சி வெந்து கருகியது. விளக்கும் அணைந்துவிட்டது.

விட்டில் பூச்சியின் பின்த்தை சில கட்டெறும்புகள் இமுத்து வந்து குடிசை மற்றத்தில் போட்டன.

கிழவனின் நெத்தியில் அவனையறியாமலேயே மேலும் ஒரு வாய்க்கால் வெட்டியது போல இன்னுமொரு கோடு தானாகவே வந்தது.

கிழவனின் வாய் முனுமுனுத்தது...

பட்டுத்தெரிந்து கொள்வதற்கு விட்டில் பூச்சியும் விலக்கல்ல!

ந்திக்காலி காக்டுமூடுது ஏது குக்குரிசுதுக்குங்குவ
உதப்பி முட்டுமூடுமிகுக்குவ யங்குயுவி முப்பு
ய்க்காது தாயுமிலாலு மதித்தாந்த க்ரிசுதாந்து

அழகும் அகந்தையும்

அந்தச் சந்தையில் அன்றைக்கு வியாபாரம்
அவ்வளவு இல்லையோ! என்னவோ! ஊர் உளாவாரம்
பேசும் வியாபாரிகளைப் போல காய்கறிகளும்
தங்களுக்குள் பேச ஆரம்பித்தன. தக்காளிப்பழும் தனது
பளபளப்பான மேனியின் அழகைப் பெருமையுடன்
பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

அவரைக்காடும் பயித்தங்காடும் தக்காளிப்
பழுத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்து பெருமூச்சு
விட்டுக்கொண்டன.

தானும் தன் பாடுமாகக் கிடந்த கருணைக்

கிழங்கை தக்காளி வம்பிற் கிழுத்தது. இந்தச்
சந்தையிலேயே நான்தான் அழகானவள்! வடிவானவள்!
என்று பெருமை பேசிக்கொண்டது.

கருணைக் கிழங்கிற்குக் கோபம் வந்தாலும் தன்

அழகை நினைத்து பேசாமலேயே இருந்தது.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெங்காயம்
தக்காளிக்குச் சொன்னது, “உனது சிவப்பான மேனியின்

பளபளப்பெல்லாம் சில நாட்களுக்குத்தான் இன்னும் சில நாட்களில் நீ சுருங்கி சூழ்பிவிடுவாய்,” என்றது.

தக்காளிக்குப் பயங்கர கோபம் வந்தது. உரிக்க உரிக்க ஒன்றுமே இல்லாத உனக்கு இவ்வளவு திமிரா!

வெங்காயம் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னது: “அகம்பாவமாகப் பேசாதே! என்னென்தோலுரிப்பவர்கள் பின்னால் கண்ணீர் விடுவதை நீ பார்த்ததில்லையா?”

“மக்கு வெங்காயமே உனக்கு வெங்காயம் என்று பெயர் வைத்தது சரியான பொருத்தம்தான். இந்தக் காய்கறிக் கூடையிலேயே உங்களையெல்லாம் அடியில் போட்டுவைத்து என்னென்ததானே மேலே வைக்கின்றார்கள். ஆகவே நான்தான் மேலானவள்” என்றது தக்காளி.

வெங்காயம் தனக்குக் கீழே கிடந்த உருளைக் கிழங்கையும் கருணைக் கிழங்கையும் பரிதாபமாகப் பார்த்தது.

தக்காளி எக்காளச் சிரிப்பு சிரித்தது.

அப்பொழுது அந்த வழியாக வந்த ஒரு பாதசாரியின் கூடையிலிருந்த முட்டைக் கோவா ஒன்று தவறி இந்த தக்காளி பழுத்தின் மேல் விழுந்தது!

தக்காளி சிதறி தண்ணீரும் சடையுமாய் போன்று. கருணைக் கிழங்கு தன்மேல் தெறித்திருந்த தக்காளியின் இரத்தத்தை துடைத்தெறிந்து விட்டு மறுபக்கம் திரும்பி படுத்துக்கொண்டது.

இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவரைக்காடும் பயித்தங்காடும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டன:

“முட்டைக் கோவாவிற்கே தாங்காதவர்களெல்லாம் கெட்டித்தனம் பேசக்கூடாது.”

“ஏன் ம்யாக்ஸ்மெலி நுக்காட வியாக்ஸ்மெலி நுக்கு”
 க்குட்டு நாக்குக்குரை நூர்பரிக் கூத்துச்சை ரயபலி
 மிமிசுல் மாஸ்யமிளானக்காட மரிசுவிப்புக்கை க்ரிக்யாக
 வெவியிரி நாலோத்துக்கால் கூத்து கூத்துக்கை ப்ராபு
 “ஒலாராவை நாக்காடு மெக்கு நகராடியாக்கிக்கை
 ரிமாக்கு கூறுங்கை”

க்காணுக குற்பி வூவிக் க்குக்காடு ம்யாக்ஸ்மெலி
 ப்காவபாகுரிப் ம்யக்கம்புக் க்காணுக ம்யக்கம்புக்
 கூத்துக்கை

கூத்துக்கை பபரிக் க்காக்கை ரிமாக்கு

“கூத்துக்கை காய்மூல குற்பு கூறுப்பில்
 குஞ்சு ராகாக்கி க்குறையு குற்புமிமிப்புக்கை ஸ்மிரிக்கூப்
 குத்துப்புமிகு வெலி கூத்துப்புப் ரிமாக்கு குற்றி ரிமா

காமாக துடிக்கம்சி காரியத்தை வகுக்கி வீராவாறு
நூல்கள் மாண்பும் வொகுக்கியப் பக்கி வீராவாறு

வீரமும் சோரமும்

காட்டுக்குள் விலங்குகள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி
மாநாடு ஒன்று நடாத்தின.

ஏன்? சிங்கத்தின் தொல்லை தாங்க
முடியவில்லையாம்! சிங்கம் தனது உணவிற்காகத் தினம்
தினம் ஏனைய மிருகங்களைக் கொன்று தின்று
வருகின்றது. இதனால் நாங்கள் தினமும் பயந்து பயந்து
வாழ்கின்றோம். இந்த அநியாயத்திற்கு ஒரு முடிவு
காணவேண்டும்! என்ற தீர்மானத்தை, சபையில் முயலார்
முன் வைத்தார்.

மான், மரை போன்ற ஏனைய மிருகங்களும்
இணைந்துகொண்டு பேசின. “இது எங்கள் வாழ்க்கைப்
பிரச்சனை. இதற்கு உடனடியாக ஒரு முடிவு
காணவேண்டும்,” என ஏகமனதாகக் கேட்டுக்
கொண்டன.

உடனே நியார் எழுந்து ஒரு யோசனை
கூறினார். நாம் சிங்கத்துடன் சமாதானமாகப்
போவோம். இனிமேல் சிங்கத்தை தனது குகையை
விட்டு வரவேண்டாம் என கேட்டுக் கொள்வோம்!

நாமாகவே தினம் ஒருவராக சிங்கத்திற்கு உணவாக போவோம், பின்பு பயமில்லாமல் வாழலாம்,” என்றது.

சில குரங்குகளும் அதற்கு தலையாட்டி, ஆமா போட்டுக்கொண்டன.

கரடியார் கேட்டார், “அது என்ன! சமாதானமாக போன பின்பும் உணவாகப் போவது? இப்படியான சமாதானம் வேண்டாம். சிங்கத்தை எதிர்த்து போராடுவோம்,” என்றது.

குரங்குகளும், நரிகளும், கெக்கெட்டம், போட்டு சிரித்தன, “சிங்கத்தை எதிர்த்து போராடுவதா!? உங்களுக்கெல்லாம் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா!” என்று கேட்டு மீண்டும் சிரித்தன.

காரசாரமான விவாதத்திற்குப் பின் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

சிங்கத்தை எதிர்த்து போராடுவது என்று.

நரிகளும் குரங்குகளும் இத் தீர்மானத்தை எதிர்த்து வெளிநடப்பு செய்ததோடு நில்லாமல் சமாதானம் என்ற போர்வையில் சிங்கத்திடம் அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டன. இதனால் ஆரம்ப நாட்களில் இவைகளுக்கு சிங்கத்தால் எந்தப்

பிரச்சனைகளும் ஏற்படவில்லை. ஏனைய விலங்கினங்களைல்லாம் ஓரணியாக நின்று போராட்டத் தொடங்கின.

நரிகளின் காட்டிக்கொடுப்பு வேலைகளாலும் குரங்குகளின் குழி பறிப்புகளாலும் போராடும் விலங்குகளில் பல உயிர் நீத்து வீர வரலாறுகள் படைத்துக் கொண்டன.

சில மாதங்களின் பின் கேள்விப்பட்டோம் சிங்கத்தின் குகை வாசலை போராடும் விலங்குகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அடைத்து விட்டனவாம்!

இப்பொழுது சிங்கம் தனது உணவிற்காக தன்னுடன் சமாதானமாகப் போன நரிகளையும், குரங்குகளையும், கொன்று தின்று வருகின்றதாம்.

சேரம் போய் மடிவதைவி

வீரமுடன் மடிவதுமேல்.

52

பாக்டீரி

முறைகளைப் படிப்பது

திராவாபதி ஸ்ரீ காய்யினான் மாண்புகின்றனர்

கொந்தல் மாங்காய்

அது மாந் தோட்டமல்ல! மாங்காடு. எத்தனை வகையான மாமரங்கள்! மனிதர்களுள் மட்டும் தான் ஜாதி பேதம் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற பேதங்கள் உண்டு என்றில்லை! இந்த மாமரங்களிலும் அப்படி எத்தனையோ வகைகள்!

கறுத்தக் கொழும்பான், வெள்ளளக் கொழும்பான், செம்பாட்டான், சேலம், அம்பலவி, இப்படி... இப்படி... இன்னும் எத்தனையோ இள வகைகள்.

அந்த மாமரத்தில் பூவும், பிஞ்சம், காடுமாக ஏராளமான மாங்காய்கள், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நேற்றுத்தான் பூப்பெய்திய இள மங்கையைப் போல சில மாங்கனிகளும் கண் சிமிட்டிக்கொண்டிருந்தன.

கண்ணிப் பெண்களின் கடைக்கண் பார்வைக்காக வட்டமடிக்கும் காளைகளைப் போல ஒரு அணில் அந்த மாங்கனியின் இருப்பிடத்தை மோப்பம் பிடித்து அதன் அருகே வந்தது.

மாங்கனிக்கு தனக்குள்ளேயே ஒரு பெருமை குடி கொண்டது!

மரத்தில் எவ்வளவோ மாங்காய்கள் இருந்த போதும் அனில் தன்னைத் தேடி வீருவதில் மாங்கனிக்கு அப்படி ஒரு பெருமை.

அனில் முதலில் ஒரு காயைப் பார்த்து சிரித்தது: அதற்கப்பறம் சில பூக்களின் மீது தாவி விளையாடி அப்பூக்களையும் உலுர்த்தியது. அனிலின் இந்த சாகசங்களை மாங்கனி ரசித்துக்கொண்டது. பருவத்தின் தலை வாசலில் பளிங்குச் சிலைபோல... மஞ்சள் பூக்குளித்த பருவ மங்கையைப் போல... மணம் பரப்பி நின்ற அந்த மாங்கனியை அனில் மெல்ல மெல்ல நெருங்கியது.

நானத்தினால் மாங்கனியின் முகம் மேலும் சிவந்து கொண்டது.

அனில் மாங்கனிக்கு முத்தம் ஒன்று கொடுத்தது... பின் மோகம் கூட கூட, கடித்து சுலைக்கத் தொடங்கியது.

இப்பொழுது அது கொந்தல் மாங்காயாகிவிட்டது!

அடுத்த நாள் வந்தது. அனில் இன்றும் வரும் என்று கொந்தல் மாங்காய் எதிர்பார்த்து காத்திருந்தது!

அனில் வரவில்லை... ஈக்களும் இலையான்களும்தான் கொந்தல் மாங்காயைத் தேடி வந்து மொய்க்கத் தொடங்கின.

கொந்தல் மாங்காய்க்குத் தனது நிலையை நினைக்க அழுகை அழுகையாக வந்தது.

அனில் தன்னைக் கடித்ததில் கூட அதற்கு கவலை இல்லை. ஆசை தீர தன்னைக் கடித்துத் தின்றிருந்தால் தான் பூவாகி, காயாகி களிந்ததில் ஒரு அர்த்தமாவது இருந்திருக்கும். இன்று வீதியால் போகும் ஈக்களும் இலையான்களும் தன்னை மொய்க்கத் தொடங்கியதை நினைத்துதான் அந்த கொந்தல் மாங்காய் அழுதது. அப்பொழுது அந்தக் கிளையில் ஒரு சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது!

அனில் மரக்கிளையில் தாவித் தாவி வந்தது.

கொந்தல் மாங்காய்க்கு சந்தோசம் தன்னை தேடித்தான் அனில் வருகின்றது என்று ஆவலோடு காத்திருந்தது.

அனில் கொந்தல் மாங்காயைத் தேடி வரவில்லை! அது இன்னொரு மாங்காயை கொந்திக் கொண்டிருந்தது!

கொந்தல் மாங்காய் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டது.

கனியாவதில் பெருமைதான்!

எச்சில் கனியாவால்?

**நாடு நல்லது
நம் இனம்தான் சரியில்லை!**

**சுன்னாகம் மீன் சந்தை வழைமைபோல களை
கட்டிக் கொண்டிருந்தது.**

பேரம் பேசி தர்க்கம் செய்து மீன் வாங்கும்
பெரிசுகளும், மீன் விற்பவர்களின் பல்லுக்கு
பதமாகாமலும் அதே நேரத்தில் முன்
எச்சரிக்கையோடும் பணத்தை முன்னமே கொடுத்து
நியாய விலையில் மீன் வாங்கிக் கொள்ளும் நாகரீக
மனிதர்களோடு சேர்ந்து பல தரப்பட்ட மக்களுமாக மீன்
சந்தை நிரம்பி வழிந்தது.

சந்தையின் ஒரு ஓரமாக பெரிய மீன்களைப்
பாளம் பாளமாக வெட்டி விற்பனை செய்து
கொண்டிருக்கும் மேரி அம்மாவின் பக்கமாக வெட்டி
வீசப்படும் மீனின், கழிவுப் பகுதிகளை உண்பதற்காகக்
காத்திருக்கும் நாய்களின் கூட்டமுமாக சந்தை
பரபரப்பாக இருந்தது.

மேரி அம்மாள் ஒரு பெரிய கலவாய் மீனின்
வயித்துப்பகுதியைப் பிளந்து அதன் குடல் பகுதியை
ஏடுத்து வீச அதற்காகவே அதுவரை காத்திருந்த நாய்கள்
கூட்டம், அந்தக் குடலின் மீது பாய ஒரு நாயின்

வாய்க்குள் முக்கால்வாசியும் ஏனைய நாய்கள் சின்னச்சின்ன துண்டுகளுமாகப் பியத்துக் கொண்டன.

குடவிள் பெரிய பகுதியை கெளவிக்கொண்ட அந்த சொத்தி நாய் கிடைத்த குடல் பகுதியுடன் தாண்டித் தாண்டி வேகமாக சந்தையை விட்டு வெளியேறி, வீதியைத் தாண்டி, மரக்கறிச் சந்தைப் பக்கம் வந்து ஆற் அமர இருந்து சாப்பிட்டு விட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தது.

பக்கத்தில் நிறுத்தப்பட்ட காருக்குள் ஒரு அவுஸ்ரேவியன் நாய், ஓய்யாரமாகக் குந்தி இருக்க ஒரு சிறுமி அந்த நாய்க்கு பிஸ்கட் தீத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

சுன்னாகத்து நாய்க்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

நானும் நாய்தானே! எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த நிலை? அந்த நாய்க்கு மட்டும் எப்படி இந்த சொகுசு வாழ்க்கை?

தனது சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காய் அந்தக் காரை நெருங்கி காருக்குள் இருந்த நாயைப் பார்த்துக் கேட்டது:

“தோழா... நீ இப்படி வசதியாக வாழ்கின்றாயே! நீ எந்த ஊர்?”

“நான் வசிப்பது யாழ்ப்பாணத்தில்.”

“யாழ்ப்பாணம் பெரிய ஊரா?” என்று கேட்டது சொத்தி நாய்.

“ஆமாம், அது பணக்காரர்கள் வாழ்கின்ற ஊர்.”

கார் கிளம்பிச் சென்றதால் சுன்னாகத்து நாயால் மேலதிக் விபரங்களைப் பெற முடியவில்லை.

இருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றிய கற்பனையில் மிதக்கத் தொடங்கி விட்டது. ‘இந்தச் சுன்னாகத்து சந்தையில் ஒரு சின்னத்துண்டு குடலுக்குக் கூட அடிபட வேண்டிக்கிடக்கு. இதை விட்டு விட்டு யாழ்ப்பாணம் போற்றுதான் புத்திசாலித்தனம்’ என்று முடிவு செய்து கொண்டது சுன்னாகத்து நாய்.

மறுநாள் காலை யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கியது, சுன்னாகத்து நாய்.

வழியில் மருதனா மடத்தடியில் இன்னொரு நாய் சுன்னாகத்து நாயைக் கண்டு குசலம் விசாரித்தது. “என்ன நண்பா, வலு வேகமாப் போறாய் துலைக்கே!”

“நண்பா! நான் நேற்று எங்கடை இனத்துக்காரர் ஒருவரை சந்திச்சனான். அவர் வசிக்கிறது யாழ்ப்பாணமாம். அது பெரிய ஊராம். அங்கை பெரிய மீன் சந்தையாம். அதுதான் யாழ்ப்பாணம் போறன்.

நீயும் வாவன். என்று மருதனா மடத்து நாயையும் அழைத்தது. சன்னாகத்து நாய்.

மருதனா மடத்து நாய்க்கு தனது ஊரை விட்டுச்செல்ல மனம் வரவில்லை. “நண்பா! எனக்கு இந்த சின்னச் சந்தையே போதும். ஏதோ என்றை வயித்துப்பாட்டை பாத்துக் கொள்ளுவன். நீர் போய் பிழைத்துக்கொள்ளும்,” என்று கூறி அன்பாக வழி அனுப்பி வைத்தது. மருதனா மடத்து நாய்.

யாழ்ப்பாணம் வந்த சன்னாகத்து நாய் எப்படியோ மீன் சந்தையைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டது. சன்னாகத்தை விட பெரிய சந்தை... எக்கச்சக்கமான மீன்கள்.. நல்ல வியாபாரம் நடைபெறும் சந்தை.

சன்னாகத்து நாய்க்கு வாயில் இருந்து வாநீர் வடிந்தது. மெதுவாக மீன் வெட்டும் பகுதிக்குச் சென்றது. அங்கு பெரிய சூரா ஒன்று வெட்டப்பட்டு குடல் பகுதி வாய்காலுக்குள் வீசப்பட சன்னாகத்து நாய் ஆவலோடு பாய்ந்து சென்று கவ்வி எடுத்தது. ஒரு செக்கன் தான் எங்கிருந்துதான் வந்ததோ. அந்த நாய்கள் பட்டாளம். சன்னாகத்து நாய் மேல் பாய்ந்து குதறி எடுத்துவிட்டன.

சன்னாகத்து நாயின் ஒரு கால் வேறுசொத்தி. அதனால் ஓடவும் முடியவில்லை. ஒரு நிமிடத்துக்குள் முகம் மூஞ்சை எல்லாம் குதறப்பட்டு அலங்கோலமாகிவிட்டது.

வலி ஒரு புறம், வேதனை மறு புறம்... தன்னை நினைக்கவே வெட்கமாக இருந்தது சுன்னாகத்து நாய்க்கு. என்ன இருந்தாலும் சுன்னாகத்தில் இப்படி அவமானப் பட்டதில்லை! சொத்தி நாய் என்ற மதிப்பு வேறு இருந்தது.

திரும்பவும் சுன்னாகத்திற்கே நடக்கத் தொடங்கியது.

வழியில் மருதனா மடத்து நாய் கேட்டது. “நன்பா இது என்ன கோலம்? யாழ்ப்பாணத்தில் என்ன நடந்தது? ஏன் போன கையோடை திரும்பி வாநீர்? நாடு சரியில்லையோ?” இப்படி கேள்விகளை அடுக்கிக்கொண்டே போனது மருதனா மடத்து நாய்.

சுன்னாகத்து நாய் இரண்டு வரியில் பதில் சொன்னது...

“நாடு நல்லது.

நம் இனம்தான் சரி இல்லை!”

இறுப் பாங்கர்த்திய காத்திப் பாங்க பாப்பல்
நூப்பகு பிளகு பிளை பால் முங்க பாருங்கிக்கிழுகி

காலங்கு மற்றுப் பூவு காலங்குவில் மற்றுப் பூா ஸீல
 குல்பாரு தூத்தாலங்க நூத்துலி காவக்காலுமில் சுவீக்காலாரி
 ப்ளாவங்கு நூப்பில் மதித்தாலங்க முதூக்குலி காலங்கு
கதைக்கக்த தெரிந்தவனே முதிப்பு
பிழைக்கக்த தெரிந்தவன்!

அந்த முருங்கை மரத்தின் கிளையில் அண்டங்
காகம் ஒன்று சோகமாக உட்கார்ந்திருந்தது.

அவ்வழியாக வந்து கொண்டிருந்த நாய்,
 தனிமையில் சோகத்தோடு உட்கார்ந்திருந்த காகத்தைப்
 பார்த்துக் குறும்புத்தனமாகச் சிரித்தது.

காகம் சிரிக்கவில்லை! சோகமாகவே இருந்தது.

நாய், கேட்டது, “காகமே! காகமே! ஏன் சோகமாக
 இருக்கின்றாய்?”

“இந்த மனிதர்களை என்னால் புரிந்துகொள்ளவே
 முடியவில்லை! அதைப்பற்றித்தான் சிந்தித்துக்
 கொண்டிருக்கின்றேன்,” என்றது காகம்.

“அப்படி என்ன புதிதாக மனிதர்களைப் பற்றி
 சிந்திக்கின்றாய்?” என்று நாய் எதிர் கேள்வி கேட்டது.

“ஆற்றிவு படைத்த இந்த மனிதர்கள் உன்னைப்போய் நன்றியுள்ள பிராணி என்கின்றார்களே! இவர்கள் எவ்வளவு விபரம் இல்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள்? சாப்பாடு போடுபவனின் காலை சுற்றுகிறவன்தானே நீ! வீட்டுக்காரன் சாப்பாடு போடும்போது நீ வாலைக் குழைந்துகொண்டு சுத்தி சுத்தி வருவாய், இரவில் திருடன் வந்து அதைவிட ருசியாக இறைச்சி வகையான சாப்பாட்டைத் தந்தால் சாப்பாட்டிற்காக சந்தர்ப்பவாதியாகவும் மாறிவிடுவாய். உன்னை நன்றியுள்ளவன் என்கின்றார்கள். எங்களைப் பார், கிடைக்கும் உணவு கொஞ்சமாக இருந்தாலும் எங்கள் உறவுகள் எல்லோரையும் அழைத்து பகிர்ந்துண்டு மகிழ்வோம். உங்கள் இனம் அப்படியா? எவ்வளவுதான் மிதமிஞ்சி உணவு இருந்தாலும் இன்னும் ஒரு நாயைக்கூட பக்கத்தில் வர விடமாட்டார்களே! நீங்களா நன்றியுள்ளவர்கள்? ஆனால் இந்த மனிதர்கள் எங்களை மட்டும் தங்கள் அருகில் அண்டக்கூட விடுகின்றார்கள் இல்லை,” என்று ஒரு பிரசங்கமே வைத்தது காகம்.

நாய்க்கோ பொல்லாத கோபம் வந்தது. “ஏய் காகமே! உன்னை யார்தான் அண்டுவார்கள்? நீ ஏமாந்தால் தட்டிப்பறிப்பாய். முன்பொருமுறை பாவம் ஒரு வயதான பாட்டியிடம் உன் இனம் ஒன்று வடையைக் களவாடியதை மனிதர்கள் இன்னமும் மறந்துவிடவில்லை,” என்றது நாய்.

உடனே காகம் சொன்னது, “எங்கள் இனத்தில் ஒருவன் கிழவியிடம் வடையை எடுத்தது உண்மைதான்! என் எடுத்தான்? அதைப்பற்றி ஆராயாமல் சின்னக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் கதையாகச் சொல்லிக் கொடுக்கின்றார்கள் இந்த மனிதர்கள். காகம் கிழவியிடம் வடையைக் களவாடியது என்கின்றார்கள், பின்பு அந்த காகத்தை ஏமாற்றி நரி வடையைப் பறித்தது என்கின்றார்கள். மனிதர்கள் சின்ன வயதிலேயே குழந்தைகளிடம் எங்களைப்பற்றி தப்பான அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்துகின்றார்கள். உண்மையில் என்ன நடந்தது என்பதையல்லவா சொல்லிக்கொடுத்திருக்க வேண்டும்!”

“ஆமாம், என் கிழவியிடம் வடையைக் களவாடினீர்கள்?” நாய் புரியாமல் கேட்டது.

“நாங்கள் வடையைக் களவெடுக்கவில்லை, பறித்தெடுத்தோம்! என்? உலகத்தில் உணவு சரிவர பகிர்ந்தனிக்கப்படாவிட்டால் இல்லாதவர்கள் இருப்பவர்களிடம் அடித்து பறித்துக் கொள்வார்கள் என்பதை உலகத்திற்கு தெரியப்படுத்துவதற்காகத்தான் வடை பறிக்கப்பட்டது. அதுதான் உண்மை. இந்த சமதர்ம தத்துவத்தை விளக்குவதற்காக நாம் செய்து காட்டிய அச்செயலை மனிதர்கள் மறைத்து களவு ஏமாத்துதல் என்று கதை விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இது அநியாயம்,” என்றது, காகம்.

நாய்க்குக் காகம் கூறிய தத்துவம் புரியவில்லை.
இருந்தாலும் மனிதர்கள் மேல் தனக்கு உள்ள
விசுவாசத்தை விட்டுக்கொடுக்க மனமில்லாததால்
காகத்தைப் பார்த்து 'வள், வள்' என்று குரைத்தது.

நாய் வேகமாகவும் சத்தமாகவும் குரைத்ததால்
காகத்தின் குரல் நாயின் சத்தத்தில் அடங்கிப்போனது.

காகம் தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக்கொண்டது:
குரைக்கத் தெரிந்தால் பிழைத்துக்கொள்ளலாம்!

வீட்டு ஸ்ரீ ஸ்ரீவா
ஸ்ரீ ஸ்ரீவா ஸ்ரீ
... ஶ்ரீ ஶ்ரீ ஶ்ரீ

ஸ்ரீவா ஸ்ரீவா ஸ்ரீவா
ஸ்ரீவா ஸ்ரீவா ஸ்ரீவா

ஸ்ரீவா ஸ்ரீவா

கவிஞர ஸ்ரீவா, கவிஞர ஸ்ரீவா,
கவிஞர ஸ்ரீவா, கவிஞர ஸ்ரீவா,
"கவிஞர ஸ்ரீவா ஸ்ரீவாவி இன்னை

ஏற்க ஸ்ரீவாக்கையை ரூடு படகவி கையாப
மகநூல்வக கவிஞர ஸ்ரீவாக்கை" ஸ்ரீவாக்கை துக்கிலும்
கூத்துச் சுமிக்கையை கவிஞரக்கூத்து "கூத்துக்கூத்து
கூத்துக்கையை கூத்துக்கை! ஸ்ரீவாக்கை கூத்துக்கை

நான்றியானிப் பலதாச்ச யரிசு ஏதாக குறக்காத
நார்த் தூக்காத கவரி ஸ்கார்த்திய யஞாகாத்துறிபு
நாத்தாங்கியாவ கக்டுரகல்கடுப்பில் தூக்காப்பக்கீ
தீநார்ப்பக்கு யஞாகாத்துறிபு தூக்காபு பத்தாக்காக

அது ஒரு சுடுகாடு.

நல்ல மது போதையில் இருந்த ஒரு மனிதன்
அந்த வழியால் பாடிக்கொண்டு போனான்.

“சமரசம் உலாவும் இடமே
என் வாழ்வில் காணா
சமரசம் உலாவும் இடமே...

ஜாதியிலே மேலோர் என்றும்
தாழ்ந்தவர் தீயோர் என்றும்
பேதமில்லாது.....

ஆண்டி எங்கே அரசனும் எங்கே?
அறிஞன் எங்கே அசடனும் எங்கே?
மாண்டு போனால் கூடுவார் இங்கே!”

பாடலைக் கேட்ட ஒரு சடலைக்குருவி மற்ற
குருவிக்கு சொன்னது. “சுடுகாட்டில் எங்கே சமத்துவம்
இருக்கின்றது? இந்துக்களின் சடலையில் சந்தனக்
கட்டையில் சில பினங்கள்! பூவரசங் கட்டையில் சில

பினாங்கள்! கிறிஸ்தவர்களின் கல்லறையில் சிலருக்கு பளிங்கு மண்டபங்கள்! சிலருக்கோ வெறும் குழிகள் மட்டுமே! இங்கு எங்கே இருக்கின்றது சமத்துவம்?"

மற்ற சுடலைக்குருவி பாடிக்கொண்டு போன மனிதனைத் திரும்பிப் பார்த்தது.

மனிதன் இப்பொழுது வேறு பாடலைப் பாடிக்கொண்டு போனான்.

**"போடா போடா வைத்தியமே! உன்
யுத்திக்கு வேறும் வைத்தியமே"**

குருவிகள் இரண்டும் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டன.

"போதையில்தான் சமத்துவம் வரும் என்பார்கள்? இந்த மனிதனின் பாட்டில் கூட சமத்துவம் இல்லையே?!"

நகங்கு சூவியிட்டு குத்தாக்க மெரிக்கு யா

நகங்கு சூவியிட்டு குத்தாக்க மெரிக்கு யா

குக்குங்கி குபிரூக்காருக ஸ்ரிவத்திரை குப்பிரி. பால்காருக
ஸ்ரீகுமு வழுவெடு பால்காருக ஸ்ரீகுமு வழுவெடு குப்பிரை
உயர்வும் தாழ்வும்

10ரம ஒன்றில் அணிலும், மரத்தின் அடியில் உள்ள பொந்து ஒன்றில் சுண்டெலி ஒன்றும் வசிக்கு வந்தன.

கொஞ்ச நாளிலேயே இரண்டும் நல்ல நண்பர்களாகி விட்டன.

திட்டங்களை ஒரு நாள் சுன்னெடவி, அணிலைப் பார்த்துக் கேட்டது. “எங்களில் உயர்ந்தவர் யார்?”

“இதில் என்ன சந்தேகம் உனக்கு! என்னைப் போல் உன்னால் கிளைக்குக் கிளை தாவிப் பாயமுடியுமா? எங்கள் இனத்தை மனிதர்கள் மிகவும் நேசிக்கின்றார்கள். எத்தனையோ வீடுகளில் எங்களை அன்பாக வைத்து வளர்க்கின்றார்கள். அது மாத்திரமல்ல; இலங்கைக்குப் போகப் பாலம் கட்டுவதற்கு இராமபிரானுக்கு உதவியதால் அவரின் திருக்கரத்தால் எங்கள் முதுகினில் வைத்த குறி இன்னமும் நினைவுச் சின்னமாகவே இருக்கின்றது. உன்னைக் கண்டால் மனிதர்கள் அடித்துக் கொன்று விடுவார்கள். இப்பொழுது புரிகின்றதா நான்தான் உயர்ந்தவன் என்பதை.” என்று கூறியது அணில்.

“ஏன் அனிலே! உனக்குத் தெரியுமா? எங்கள் ஆனாம் தான் முழு முதற் கடவுளான் விநாயகப்

பெருமானுக்கு வாகனமாக உள்ளனர். மனிதர்கள் எங்கள் உருவத்தைப் பெரிதாக்கி வாகனமாகச் செய்து ஆலயங்களில் எல்லாம் வைத்து விநாயகருக்குத் தரும் மரியாதையை எங்களுக்கும் தருகின்றார்கள். என்னவிட நீ எப்படி உயர்ந்தவனாகலாம்? என்று பரிகசித்தது, சுண்டெடவி.

அணிலும் சுண்டெடவியும் ஒருவரை ஒருவர் விட்டுக்கொடுக்காமல் வாதாடியதால் நட்பு மாறி அவர்களுக்குள் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. இதனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த குரங்கு ஒன்று மரத்தில் இருந்து இறங்கி வந்தது. அணிலும் சுண்டெடவியும் குரங்கிடம் நியாயம் கேட்டுச் சென்றன.

குரங்கு இருவரையும் அலட்சியமாகப் பார்த்தபடி சொன்னது, “உங்களுக்கு எப்படி இப்படி ஒரு எண்ணம் வரலாம்? உங்கள் இருவரையும் விட உயர்ந்தவன் நான் இருக்கின்றேனே!” என்றது.

அணிலும் சுண்டெடவியும் ஒன்றை ஒன்று பார்த்துக் கொண்டன.

“அணிலே! உங்கள் பரம்பரை இராமர் இலங்கைக்குப் போக பாலம் கட்டும்போது கல் தூக்கிக் கொடுத்தீர்கள். எங்கள் இனத்தவர்கள்தான் இலங்கையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதா பிராட்டியை மீட்க ராமருக்கு உதவியவர்கள். எலியே! நீ விநாயகருக்கு வெறும் வாகனம்தான்! எங்கள்

இனமான அனுமாருக்கு மனிதர்கள் கோயில் கட்டியே வணங்குகின்றார்கள். நீ, இதனை அறியவில்லையா?'' என்று வீராப்பாக பேசியது குரங்கு.

அணிலும் சுண்டெவியும் வாயடைத்து நின்றன.

அவர்களின் பரிதாப நிலையைப் பார்த்த குரங்கு, பின்பு அணிலுக்கும், சுண்டெவிக்கும் புத்திமதி கூறியது.

“நல்ல நண்பர்களாக இருந்த நீங்கள் உங்களின் வீணான அகந்தையால் இன்று விரோதிகளாகி நிற்கின்றீர்கள்! உயிரினங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் உயர்ந்தவையே. அவைகள் இரண்டும் யார் உயர்ந்தவர்கள் என்று வாதிட்டால் எப்படி! அவரவர் செயல்களில் அவரவர் உயர்ந்தவர்களே. இன்றில் இருந்து யார் உயர்ந்தவர்கள் என்ற ஆராய்ச்சியை விட்டு விட்டு ஆக்க பூர்வமான சிந்தனையில், ஈடுபடுங்கள்'' என்றது.

அணிலும் சுண்டெவியும் தங்கள் செயலை நினைத்து தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டன.

குரங்கு சொன்னது.

“அகந்தை தாழ்வைக் கரும், ஆக்கம் உயர்வைக் கரும்! ஶ ஶ ஶ

துபுகிள் த்துக்காணி மூலவி குற்றப் பகாக
விழுத்தாப் பிலிமீது குற்றப் பகாக வின்டு
இனிமையும் இழிவு தரும்!

வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற மாமரத்துக் கிளையில்
உட்கார்ந்திருந்த குயில் கூ..கூ.. என ராகத்தோடு
இனிமையாக கூவிக்கொண்டிருந்தது.

வீட்டிற்குள் இருந்து வெளியே வந்த ஒரு
குயிலும் பதிலுக்கு கூவ இந்தக் கூவல் தொடர்ந்து
கொண்டிருந்தது.

இதனை ஒரு காகம் பொறாமையுடன் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் அதே நேரம் அந்த மரக்கிளையில்
குயிலை முந்திக்கொண்டு காகம் வந்து அமர்ந்து
‘கா...கா...’ என கரைந்தது.

சிறுமி வரவில்லை!

காகம் மேலும் ‘கா... கா...’ என்று கரைந்தது. சிறுமி
வரவே இல்லை.

ஆனால் வீட்டிற்குள் இருந்து ஒரு கிழவி பெரிய
தடி ஒன்றுடன் வந்து காகத்தை அடித்து விரட்டினாள்.

காகம் பறந்து வேறு கிளைக்குத் தாவியது. அங்கே குயில் உட்கார்ந்திருந்தது. குயிலைப் பார்த்ததும் காகத்திற்கு அவமானமாகப் போய்விட்டது.

குயில் கேட்டது, “உனக்கேன் வேண்டாத வேலை! பாடுவது என்பது சாதாரண விசயமா? எனக்கு அழகான இனிமையான குரல் இருக்கின்றது, பாடுகின்றேன்! நீ ஏன் கத்தி உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்கின்றாய்..? கா.. கா... என்று கத்திவிட்டால் குயிலாகி விடலாம் என்று கனவு காணாதே!” என்று பரிகாசமாகக் கூறிவிட்டு, ‘வீர்’ என்று பறந்து சென்று அதே கிளையில் அமர்ந்து ‘கூ..கூ’ என்று கூவ சிறுமியும் வெளியே வந்து கூவத் தொடங்கினாள்.

காகத்திற்கு மேலும் அவமானமாகி விட, சோகத்துடன் தனது கூட்டிற்குப் பறந்து சென்று விட்டது. சில வாரங்கள் கடந்து விட்டன.....

குயில் வயிற்றுக்குள் முட்டையைச் சுமந்து கொண்டு அதை எங்கு இடுவது என்று அலைந்து கொண்டிருந்தது கூடுகட்டத் தெரியாத குயில்! அடை காக்கத் தெரியாத குயில்! முட்டை இடுவதற்காக அலைந்தபோது காகத்தின் கூடு ஒன்று கண்ணில் பட்டது.

கூட்டை எட்டிப் பார்த்தது. அங்கு காகத்தின் முட்டைகள் இருந்தன. காகம் இரை தேட வெளியே

சென்றிருந்ததால் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி காகக் கூட்டுக்குள் முட்டையை இட்டு விட்டு பறந்து சென்றது குயில்.

குயிலின் முட்டைகளையும் தனது முட்டைகள்தான் என்று நம்பி காகம் அடைகாத்து வந்தது. முட்டைகள் எல்லாம் குஞ்சு பொரித்து விட்டன.

காகம் பாச்ததுடன் இரை தேடிக்கொண்டு வந்து குஞ்சுகளுக்குக் கொடுத்தது.

இவற்றை எல்லாம் குயில் தினமும் கவனித்துக் கொண்டே வந்தது.

இரை கொடுக்கும் காகக் குஞ்சுகள் 'கா... கா...' என்று கரைய குயில் குஞ்சுகள் மட்டும் பேசாமலேயே இருந்தன.

வாரம் ஒன்று சென்றது. குஞ்சுகள் சற்று வளர்ந்துவிட்டன.

காகம் அன்று குஞ்சுகளுக்கு இரை கொடுக்கும் போது காகக் குஞ்சுகள் 'கா... கா...' என்று கரைய குயில் குஞ்சுகள் தங்கள் அழகான இனிய குரலில் 'கூ..கூ...' என்று கூவத் தொடங்கின.

இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தாய்க் குயிலுக்கு தனது பிள்ளைகளுக்கும் தன்னெப் போலவே அழகான இனிமையான குரல் வளம் இருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் காகத்தின் கூட்டில் இருந்து கூவுவதால் ஆபத்தில் மாட்டப்போகின்றார்களே! என்மனம் வருந்தியது.

குயில் எண்ணியது போலவே நடந்தது!

அவை தன்னுடைய குஞ்சுகள் இல்லை என்பதை உணர்ந்த காகம் தன்னை ஏமாற்றிய குயில் குஞ்சுகளைக் கொத்திக் கொத்திக் கலைத்தது.

பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற தாய்க்கு யில் உதவிக்குப்போனது! அதற்கும் அதே கதியே ஏற்பட்டது.

காகம் குயில்களைத் துரத்தித் துரத்திக் கொத்திக் கலைத்தது.

இனிமையான தங்கள் குரலே தங்களுக்கு இந்த நேரத்தில் ஆபத்தாகவும் மாறியதைக் குயில் உணர்ந்து கொண்டது. குயில் தன் குஞ்சுகளுக்குக் கூறியது.

“இனிமையாம் இழிவு தரும்”

❖ ❖ ❖

வாடு கூடு கூக்கு வாய்மானது காய்தியக்கி யபகிள்ளு
வார்த்தைக்குலம்

கூடா நட்பு

அது அடர்ந்த காடு. காட்டுக்கு நடுவில்
செங்குத்தான் மலைப் பாறை ஒன்று. அந்தப்
பாறையின் முகட்டில் உள்ள பொந்தில் அழகான இரண்டு
மணிப் புறாக்கள் ஆனந்தமாக குடும்பம் நடாத்தி
வந்தன.

அக் காட்டுக்குள் வேட்டையாட வரும்
வேடனுக்கு இம் மணிப்புறாக்களைப் பிடிக்க வேண்டும்
என்று வெகு நாட்களாகவே ஆசெ. மணிப் புறாக்கள்
வசிக்கும் பாறை செங்குத்தாக இருந்ததால் வேடனால்
மலையில் ஏற முடியவில்லை.

பாறையின் அமைப்பே புறாக்களின்
உயிர்களுக்கு பாதுகாப்பாக இருந்தது.

ஒரு நாள் அந்தக் காட்டுப்பகுதியில் காற்றும்
மழையும் ஒன்றாக வந்ததனால் பறவைகள், மிருகங்கள்
எல்லாம் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களில் ஒதுங்கிக்
கொண்டன.

உணவு தேடி வந்த இடத்தில் மழையில்
அகப்பட்டுக் கொண்ட காகம் ஒன்று பல இடங்களில்

ஒதுங்கியும் நிம்மதியாக நனையாமல் இருக்க ஒரு இடம் கிடைக்கவில்லை.

இறுதியில் முற்றாக நனைந்த நிலையில் மலைப் பாறையில் இருந்த மணிப் புறாக்களின் பொந்தில் தஞ்சம் அடைந்தது.

காகத்தின் குணங்களை மணிப்புறாக்கள் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்ததால் தங்கள் பொந்தில் தங்க வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டது.

‘நானும் உங்களை போல ஒரு பறவையினம் தானே! இந்த மழையில் எங்கு போவேன்? சிறிது இரக்கம் காட்டுங்கள்! மழை விட்டதும் போய்விடுகின்றேன்’ என கெஞ்சியது காகம்.

ஆன் புறா முற்றாக மறுத்தபோதும் பெண் புறா சற்று இரக்கப்பட்டது.

‘பாவம் காகம், மழையில் நன்றாக நனைந்து விட்டது. மழை ஓயும் மட்டும் தங்கட்டும் என்று கூற ஆன் புறா அரை மனத்துடன் சம்மதித்தது.

காகமும் ஓரமாகத் தங்கிக் கொண்டது. மணிப் புறாக்கள் உறங்கி விட்டன.

மழையில் நனென்ததால் காகத்திற்கு உறக்கம் வரவில்லை. காகம் இரண்டு மூன்று முறை எச்சம் கழித்து விட்டது. மலத்துடன் சேர்ந்து சற்று நேரத்திற்கு முன்னம் உண்ட ஆலம் பழத்தின் விதைகளும் சேர்ந்து மலைப் பாறைகளின் வெடிப்புகளில் விழுந்து ஓட்டிக் கொண்டது.

மறுநாள் மழை விட்டதும் காகம் மணி புறாக்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு பறந்து சென்றது.

காகத்தின் எச்சத்தோடு விழுந்த ஆலம் விதை முளை விட்டு சில மாதங்களில் மரமாக வளர்ந்து விழுது விட்டிருந்தது. பல காலமாக இம் மணி புறாக்களின் மேல் மோகம் கொண்டிருந்த வேடன், இன்று இந்த விழுதுகளைப் பிடித்து மலை பாறையில் ஏறி மணி புறாக்களை பிடித்து விட்டான்.

சாவின் விழும்பில் நின்று கொண்டு, ஆண் புறா, பெண் புறாவிற்கு சொன்னது.

“கூடா நட்பு குடியைக் கெடுக்கும்”

அந்த உயர்ந்த பனை மரத்தில் குலை குலையாக நுங்குகளும் குரும்பைகளும் இன்னும் பழமாகிவிடாத சீக்காய் பருவத்து பனங்காய்களுமாய் இருந்தன.

அந்தப் பண மரத்து வட்டுக்குள் தமக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்டியிருந்தன, இரு காகங்கள். ஈக்கிலையும் தும்புகளையும் மட்டுமல்ல பெரிய முட்கம்பிகள் ஆணிகள் போன்ற இரும்பு வகைகளையெல்லாம் அற்புதமாக வளைத்து தமது வீட்டிற்குப் பலம் சேர்த்து வைத்திருந்தன. அந்த வீட்டுக்குள் தாங்கள் இட்ட முட்டைகளை மட்டுமல்ல முட்டையிட மட்டும் தெரிந்து தாயாக முடியாத குயில்களின் முட்டைகளையும் தமது முட்டைகள்தான் என்று ஏமாந்தபடியே அடைகாத்துக் கொண்டிருந்தன, காகங்கள்.

பனை மரம் காகத்தைப் பார்த்து அகங்காரமாகக் கூறியது. “ஏய் காகமே! உன்னால் பிறருக்கு என்ன பிரயேயாசனம்? மனிதர்கள் உன்னை நம்புவதே கிடையாது! எந்த மனிதனாவது உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றானா? சின்னக் குழந்தைகள் தின்னும் இனிப்புப் பண்டத்தைக் கூட தட்டிப் பறிக்கும் உன்னையார்தான் சேர்த்துக் கொள்வார்கள்! சின்னஞ்சிறு

குயில்கூட உன்னை ஏமாற்றி உன் மூலமாக தன் குஞ்சுகளைப் பெற்றுக் கொள்கின்றதே! உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா?

“என்னைப் பார், உணவிற்காக நான் யாரிடமும் இரஞ்சமாட்டேன், இருப்பினும் என் அங்கங்கள் எல்லாம் மனிதனுக்கு பயன்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது.

“இலையானால் வீட்டின் கூரையாகி மழையில் இருந்து மனிதர்களைக் காப்பாற்றுகின்றேன்.

குருத்தோலையானால் பாய், பெட்டி, கடகமென பயன்படும் பொருளாகுவேன், ஈக்குகள் கூட வீணாகிப்போவது இல்லை. ஒலையோடு சேர்ந்த மட்டைகளால் நாராவேன். பின் கயிராவேன், வீட்டு வேலியாவேன், நுங்காக வந்து மனிதனுக்கு சுவையான உணவாவேன், என் பிற உறுப்புக்கள் கூட மிருகங்களுக்கு உணவாகவே சேரும்.”

“என்னில் ஊறும் பதநீர் மனிதர்களுக்கு தாகம் தீர்க்கும் சுவைமிகு பானம். பழமானாலும் சுவையான உணவுதான் நான். கிழங்காவேன். பின் ஒடியல் புளுக்கொடியல் என சத்தான உணவாகவே நான் இருப்பேன். என் தலையில் இருக்கும் பன்னாடைகள் கூட வீடு கூட்டும் தும்புத்தடிகளாக மாறிவிடும். செத்தாலும் கூட என் உடம்பு வீட்டுக் கூரையாக

மாறிவிடும். “இன்று நீ கூட என் தலையிலதான் வீடுகட்டி குடியிருக்கின்றாய். உன்னைப் போல் எதற்கும் பயன்படாதவனல்ல நான். என்னை விடபலசாலி யார் கூறு பார்க்கலாம்” என்றது பனைமரம்.

அவ்வளவிய நூறு காகந்திராபால் நாப ப்ராண்தை மாகங் காகம், காக்கப்பனையின்பிப்பயனையும் அதன் பலத்தையும் தன்னோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது. தன்னை நினைத்துத் தானே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டது.

அப்பொழுது டொக், டொக், டொக், என் ஒரு சத்தம் கேட்டது! அச்சத்தம் பனைமரத்தில் இருந்துதான் கேட்டது. அப்படி நாப நாங்காயனாத்திற்கும் காகம் குனிந்து எட்டிப்பார்த்தது.

காகம் நடுப்பகுதியில் ஒரு தச்சன் குருவி தனது சிறிய சொண்டுகளால் கொத்திக் கொண்டிருந்தது. பனைமரத்தின் நடுப்பகுதியில் ஒரு தச்சன் குருவி தனது சிறிய சொண்டுகளால் கொத்திக் கொண்டிருந்தது.

பனை மரத்திடம் காகம் கேட்டது. “பெரிய வீரமெல்லாம் பேசுகின்றாயே! ஒரு சின்னக் குருவி உன் நெஞ்சில் ஓட்டை போடுகின்றதே நீ எப்படி பலசாலி என்று கூறிக்கொள்வாய்,” என்றது.

பனை சொன்னது, “என் பலம் தெரியாமல் மோதுகின்றது இந்த சின்னக்குருவி. என்னை வெல்ல இதனால் முடியாது” என்றது.

சில மணி நேரத்தில் அந்தக்குருவி தனது சிறிய சொண்டுகளால் பனை மரத்தில் பெரிய ஓட்டை போட்டு தனக்கொரு வீட்டைக் கட்டிக்கொண்டது.

காகம் வியந்தபடி குருவியிடம் கேட்டது. “குருவியாரே குருவியாரே சின்னஞ்சிறு ஆளாக இருக்கின்றே! எப்படி இந்த பெரிய மரத்தில் ஓட்டை போட்டீர்?”

தச்சன் குருவி சொன்னது. “பெரிய மலையை உடைப்பது சின்ன உளிதானே!”

“காகத்திற்கு அப்பொழுதுதான் விளங்கியது. பனைமரத்தால் மற்றவர்களுக்கு ஏகப்பட்ட பிரயோசனம்தான்! ஆனாலும் மரம் தானே! இதில் என்ன வீராப்பு பேச்கூ?”

காகம் சுருக்கமாகச் சொன்னது

“வீரம் பேசுபவர்கள் எல்லாம் சூர்கள் அல்ல; பிறருக்குப் பயன்படுபவர்கள் எல்லாம் பலசாலிகள் அல்ல.”

பழங்குடியில் பிரதமாக்கலூடு நிதிகாரதி நினை ஒரு பொபவி மனிதனும் மற்றவர்களும்

அந்த மனிதனுக்கு அளவிற்கு மீறிய செருக்கு, உயிரினங்களில் தனக்கு மட்டும்தான் ஆறு அறிவு என்பதில்.

மற்ற எல்லா உயிரினங்களையும் மனிதனால் அடக்கி ஆள முடியும். மனிதன் சொற்படி அவைகளை செயற்பட வைக்க முடியும். ஆதலால், உயிரினங்களில் மனிதன் மட்டுமே உயர்ந்தவன் என்று சொல்லிக் கொண்டான். தான் வளர்க்கும் கிளிக்கு சொன்னான், உயிரினங்களில் மனிதன்தான் உயர்ந்தவன் என்று.

தான் வளர்க்கும் பசுவிற்கு சொன்னான் “உலகத்தில் உள்ள எல்லா உயிரினங்களிலும் மனிதனே உயர்ந்தவன்” என்று.

தன் வீட்டுக் கோழியிடமும் கூறினான், “கடவுளின் படைப்பில் மனிதன்தான் உயர்ந்தவன்” என்று.

பசுவும் கோழியும் மௌனமாக தலை குனிய கிளி மட்டும் துணிந்து கேட்டது. “மனிதா, உனக்கு ஆறு அறிவு என்றும், அதனால் நீதான் உயர்ந்தவன் என்றும்

பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்றாயே! எனக்கு ஐந்து அறிவுதான். ஆனாலும் நான் உன்னைப் போல கதைக்கின்றேன். ஆற்றிவு கொண்ட உன்னால் என்னைப் போல் கிளிப் பாசையில் கதைக்க முடியுமா?'' என்று கேட்டது.

மனிதன் என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் தனது பார்வையைப் பசுவின் பக்கம் திருப்பினான். நிறை மாத கர்ப்பிணியாக நின்ற பசு அப்பொழுதுதான் கன்று ஒன்றை ஈன்றெடுத்தது. பிறந்த கன்று இரண்டு மூன்று நிமிடங்களிலேயே மெல்ல, மெல்ல எழுந்து நின்றது. பின்பு சில நிமிடங்களில் தூள்ளிக் குதித்து ஓடி விளையாடியது.

கிளி கேட்டது. ''மனிதா! மனிதா! ஆற்றிவுடைய உன்னால் எழுந்து நிற்பதற்குக் கூட ஆறு மாதத்திற்கு மேல் ஆகின்றதே! நீ எப்படி உயர்ந்தவன் என்று பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளலாம்?'' என்று.

மனிதனால் இதற்கும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை...

இவை எதையும் கவனிக்காத கோழி, மன்னைக் கிளரி இரை எடுத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கிளி மீண்டும் கேட்டது. ''யெ மனிதா! அந்தக் கோழியைப் பார்! மன்னுக்குள் இருக்கும் உணவைப் பக்குவமாக

மண்ணை விலத்தி எடுத்து உண்ணுகின்றது. நீ சாப்பிடும் உணவுக்குள் சிறிது மண்ணைத் தூவினால் உன்னால் அந்த மண்ணை விலத்தி எடுத்து உண்ண முடியுமா?..”

மனிதன் சிலையாக நின்றான்.

“இந்தச் சின்ன வேலைகளைக் கூடச் செய்ய முடியாத நீ ஏன் வீண் பெருமையடிக்கின்றாய், நீதான் உயர்ந்தவன் என்று?” இப்படி கிளி மனிதனைப் பார்த்து கேவி செய்தது.

இப்பொழுது மனிதன் உணர்ந்து கொண்டான்,
அறிவொன்று கூடினால் மட்டும் அடுத்தவன்
வேலையை நாம் செய்ய முடியாது’ என்று.

புப்திய படிகளைத் தூண்டிச் செய்து புப்திய பல்லாக்டி க்ரிக்கர்ளாஸ்டிக்குடி காரை ஓய்யரிக்குடி குக்காக்காரை வட்டுவதும் மக்கள் நூபாக்காரை க்ரிக்கர்ளாப்பிட்டிப்பு மதிராக்கி க்யக்கிடி பச்சோந்திகள் காரை விட்டிவிட்டிரிசுப்பி ரிசாப் ரோதாங்கு குக்காக்காரை முப்திய காங்கு குக்காங்காரை கிளாக்காரை

தேர்தல் காலம் வந்ததால் ஊர் எல்லாம் கலர், கலராய் கொடிகள் பறந்தன.

ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிகளும் ஒவ்வொரு கலரை தங்களுக்குச் சொந்தமாக்கி வைத்திருந்தன.

சில கட்சிகள் இரண்டு மூன்று கலர்களைக் கூட இணைத்து வைத்திருந்தன.

பச்சை கலர் மற்றைய கலர்களைப் பார்த்து பெருமையாகச் சொன்னது. “எங்களில் அழகானவளே நான்தரன்!” என்றது.

“ஏன்?..” மற்றைய கலர்கள் எல்லாம் ஒருமித்து கேட்டன.

“நான் பசுமையானவள், கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியானவள், அதனால் என்னை எல்லோருக்கும் பிடிக்கின்றது. நான் அழகாய் இருப்பதால் தானே என்னை எல்லோருக்கும் பிடிக்கின்றது!..” என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டது பச்சை கலர்.

சிகப்பு சொன்னது, “என்னுடைய மதிப்பு உனக்குத் தெரியுமா? நான் தொழிலாளர்களின் தோழன்; புரட்சியாளர்களின் நண்பன், உலகம் முழுவதும் நான் பரவி நிற்கின்றேன்! பல நாடுகளின் தேசியக் கொடியே நான்தான்! எனக்கு உள்ள மதிப்பு உனக்கு உள்ளதா?” என்று பரிகசித்தது சிவப்பு.

பதிலுக்கு பச்சை சொன்னது, “விபச்சாரமே தொழிலாகக் கொண்டுள்ள பகுதியை சிவப்பு விளக்கு ஏரியா என்று உன் பெயரைக் கூறித்தான் சொல்லுகின்றார்கள்! இது உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேவி செய்தது.

“கெட்ட வார்த்தைகள் பேசுபவர்களைப் பார்த்து பச்சை, பச்சையாய் பேசுகின்றார்கள்! என உன் பெயரைச் சுட்டிக்காட்டி கூறுவது உனக்குத் தெரியாதா?” என்று பதில் கேள்வி போட்டது சிவப்பு.

சிவப்பு கலரின் இந்த வாதத்தை மஞ்சள், நீலம், போன்ற கலர்களும் வரவேற்று அங்கீகரித்தன.

பச்சைக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது! “ஏய் மஞ்சளோ! விரசமாக எழுதும் பத்திரிகைகளை உன் பெயரை வைத்துத்தான் மஞ்சள் பத்திரிகை என்று சொல்கின்றார்கள்! ஏய் நீலமே! விவகாரமான படங்களையெல்லாம் உனது பெயரை வைத்து நீலப்படம்

என்று தானே கூறுகின்றார்கள்! நிலைமை இப்படியிருக்க உங்கள் நாத்தங்களை நீங்கள் அறியாமலே என்ன பரிகசிக்கின்றீர்களே! என்று கோபமாகப் பொரிந்து தள்ளியது. பச்சை.

எல்லா கலர்களும் ஒன்றுகூடி தங்களைப் பற்றி மனிதர்கள் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயங்கள் பற்றி ஆராய்ந்தன.

மனிதர்கள் தங்களின் தேவைக்கு தக்க மாதிரி எங்கள் பெயர்களை பாவிக்கின்றார்களே? என்று கலர்கள் எல்லாம் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டன.

முடிவில் கலர்கள் மனிதர்களைப் பற்றி இப்படி முடிவு செய்து கொண்டன. “நிறம் மாறும் மனிதன், எம்மைக் குறை கூறியும் வைப்பான்!”

நாயனைப் பாகுப்பதுடி யவிலாவிஸ்துக்குப்பது, ரினி
ஸ்பிரினி கங்கவி கங்கவி கங்கவியறவு பய்கவி வந்து
கூப்பகவி ப்ரஸ்பிரினி கூப்பகவி காலை பாகுப்பது, பயவிரினி
“கூகராகுஸ்க்ருதிக்ஞை காப்பு யவிலாவிஸ்துக்குப்பது

கூருஷா “காம்ஹியரிகு பதுக்ஞா காக்ஷா”

க்ஷத்ரிய காக்ஷ காக்ஷ பாயராக்ஞா க்ரிவார்பது
பதுக்ஞி யவிரினி” கூயடுகை ப்ரஸ்பிரினி பாரு காலைக்ஞாகவி

க்குறிப்புப்பு வாணமிரி ஸ்கர்மாந்திராங் கலீக் குறுக்கு
நான்கு வீவாயரிட கூக்கி நான்குத்தார் ஸ்கங்க
திர்ரீபாபி பக மனிதனும், மிருகமும்!

வீட்டு வரவேற்பு மண்டபத்தில் உள்ள அழகான
கூண்டுக்குள் இருந்த பச்சைக்கிளி தனது தடித்த சிவத்த
சொண்டினால் பழம் ஓன்றைக் கொத்திச் சுவைத்துப்
புசித்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கிளியின் மீது அந்த வீட்டில் வளரும்
பூனைக்கு வெகு நாட்களாகவே ஒரு மோகம். ஸ்கங்க
நாட்களிலே பூத்தும் மாண்க

எத்தனை நாளைக்குத்தான் எலி இறைச்சி
சாப்பிடுவது? ஒரு மாறுதலாய் கிளி இறைச்சி சாப்பிட
ஆசைப்பட்டது.

கிளி, கூட்டுக்குள்ளேயே இருப்பதால் பூனையால்
எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. மெல்ல மெல்ல கிளியின்
கூண்டருகே சென்ற பூனை, கிளியிடம் கேட்டது.
கிளியே! உன்னை ஏன் வாழ்நாள். பூராவும்
கூண்டுக்குள்ளேயே பூட்டி வைத்திருக்கின்றார்கள்?..”

“அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை” என்றது
கிளி.

இவர்களின் உரையாடலைக் கவனித்துக்
கொண்டிருந்த நாய், கிளியிடம் கூறியது “கிளியே! இந்தப்

பூனையிடம் இருந்து உன்னைக் காப்பாற்றத்தான் உன்னைப் பூட்டி வைத்திருக்கின்றார்கள்! பூனைக்கு வீட்டுக்காரர் போடும் சாப்பாடே வீணா!“ என்றது.

பூனையாருக்குக் கோபம் வந்தது! கிளிக்கோ ஆச்சரியமாக இருந்தது! கிளி நாயிடம் கேட்டது, “என் அப்படிச் சொல்லுகின்றாய்?”

“என்னைப் பார், நான் இரவு பகலாக இந்த வீட்டிற்குக் காவலாக இருந்து உழைக்கின்றேன்! இந்தப் பூனையை எலி பிடிப்பதற்காக வளர்க்கின்றார்கள். பூனையோ எலி பிடிப்பதை விட்டு விட்டு வீட்டில் உள்ள சாப்பாடுகளை களவாடி சாப்பிட்டுவிடும். அப்படியான கள்ளப் பூனை இது! இப்பொழுது உன்னையும் சாப்பிடுவதற்காகத்தான் உன்னுடன் நேசமாக பழகுகின்றது! ஏமாந்து விடாதே!“ என்று கூறியது நாய்.

பூனை கோபத்துடன் நாய்க்குச் சொன்னது. “நாயே! நானும் கிளியும் இந்த வீட்டின் செல்லப் பிள்ளைகள், நீ! இந்த வீட்டின் வேலைக்காரன்! நீ! என்னதான் விசுவாசமாக உழைத்தாலும் உனக்கு மரியாதையே இல்லை. மனிதர்கள் மற்றவர்களை திட்டும் போது சீ, நாயே! என்றுதான் திட்டுவார்கள் தெரியுமா?“ என்று கூறியது.

மனிதர்கள் இன்னொருவரை திட்டும் போது நாயே, என்று திட்டுவதில் நாய்க்கும் வருத்தம்தான். அதனால் அதற்குப் பதில் கூறமுடியாது பேசாமல் நின்றது.

கிளிக்குத் தெரியும், மனிதர்கள் தன்னைத்தான் செல்லமாக வளர்க்கின்றார்கள் என்பதும், பூளையையும் நாயையும் தங்களின் தேவைக்காகத் தான் வளர்க்கின்றார்கள் என்பதும். கிளி, பூளைக்கும் நாய்க்கும் கூறியது. “இருவரும் கேள்ளுங்கள், மனிதர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் தங்களை விட்டால் உங்களுக்கு வேறு கெதியே இல்லை! அவர்கள் தயவு இல்லாவிட்டால் நீங்கள் சோத்துக்கு தந்தனாத்தான் போடவேண்டும். எனக்கு மனிதர்களின் தயவு தேவையே இல்லை. என்னைத் திறந்து விட்டால் எனக்குத் தேவையான உணவை என்னால் தேடிக்கொள்ள முடியும். மனிதன் தன் புத்திசாலித்தனத்தால் உங்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி எடுக்கின்றான், தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!” என்றது.

நாய் கிளியிடம் கேட்டது, “மனிதர்கள் புத்திசாலிகள் என்று எப்படி கூறுகின்றாய்? மனிதன் சொல்வது எனக்கு நன்றாக விளங்குகின்றது! ஆனால் நான் குரைப்பது மனிதனுக்கு விளங்குமா?”

கிளி கெக்கட்டம் போட்டு சிரித்துக்கொண்டே கூறியது. “அதுதான் அவர்களின் புத்திசாலித்தனம்!

உங்கள் பாசையை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளா விட்டாலும் தங்கள் பாசையை உங்களுக்குப் புரியவைத்து உங்களிடம் வேலை வாங்குகின்றார்களே! இதுதான் அவர்களின் புத்திசாலித்தனம். புரிந்ததா?'' என்று பரிகசித்தது.

“அப்படியானால் மனிதர்கள் எல்லோரும் புத்திசாலிகளா?'' நாய் அப்பாலித்தனமாகக் கேட்டது.

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது! உங்களைப் போல் அவர்களும் வேறு பாசை பேசுபவர்களிடம் மாட்டிக்கொண்டால் உங்கள் நிலைதான் அவர்களுக்கும்.”

பூனையும் நாயும், ஒருவரை ஒருவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டன.

கிளி சொன்னது: “புரிந்து கொள்ளவும் வேண்டும்! புரிய வைக்கவும் வேண்டும்! இதனைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவனே புத்திசாலி!”

திடைத்துக் கூரியக்க்வாலை மாலைப்பாலை ஓராது காபவிப்பதூக்கிரிகரவ ஓன்றுவிளக்கிக்கிரிக்கங்கை, ரவுட்டவ இன்றுவிளக்கிக்கட்டகி ராகாமநை, மழுகித்துக் கூரியக்காக்கிரிய

நான் ரகி ஸ்திரிப் ரகாபாலை யாகாவாப் ரகங்டா
ப்ளக்குக்கங்ட யாகாவாப் ரகங்கூ வ்யூப்பில்
ஸ்விகர்ஸ்ரூப்கிளுஸ்ராக் யாவால் வ்பிரிக்கங்ட ஸ்தாக்கா
“ஓதுவ் “அங்கை பாரடி அந்தப் பூ, எவ்வளவு அழகாக
இருக்கின்றது.””

இரண்டு பெண்கள் அந்தப் பூவைப் பார்த்து
பெருமையாகப் பேசிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

ஆனால் பூவிற்குத்தான் தெரியும் தனது நிலை
பற்றி.

வனுக்குக்காலை ஸ்தாக்காவி ரகங்டாப் ரகங்காக்கிழப்பாவ

கருக்கல் கலையாத இளம் காலையிலே
பனித்துனிகளின் குளிர்ச்சியிலே எவ்வளவு இதமாக நான்
மலர்ந்திருந்தேன்! எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த ஒரு
கருவண்டு என்மேல் அமர்ந்து என்னைச் சுவைக்கத்
தொடங்கியது.

வனுக்குக்காலை ஸ்தாக்காவி வ்மக்கங்கை யரிப

வண்டிற்கு மலரின் தென் தேவை?... ஆனால்
என்னிடம் வருவதற்கு முன்னர் அந்த வண்டு எங்கோ
மலத்தில் அமர்ந்துவிட்டு வந்திருக்கின்றது போலும்! சீ...
என்ன கெட்ட நாற்றம்.

நான் மாலையானால் மனமக்களின் கழுத்தை
மட்டுமா அலங்கரிக்கின்றேன்? மரணித்துப்போன
மனிதர்களின் கழுத்திலும் அல்லவா கிடக்கின்றேன்!

ஆலயத்தில் பூசைக்கு மட்டுமா நான்? ஆரணங்கு களின் கூந்தலுக்கும் போகின்றேன்! அப்பொழுது எத்தனை பேண்கள் என்னை மொய்க்கின்றன தெரியுமா?

ஆன்கள் பெண்களிடம் அச்சு வழியும் போது தாமரைக் கண்ணம், ரோஜா இதழ்கள் செவ்வந்திச் செண்டு, இப்படி என்னென்னவோ எல்லாம் கறுவார்கள். அந்தப் பெண்னை அணைக்கும்போது என்னை கசக்கியல்லவா ஏறிகின்றார்கள். இப்படி தனது நிலையை நினைத்து தானே வருந்திக் கொண்டது.

அப்பொழுது அந்தப் பூவை வர்ணித்த பெண் ஆசையோடு அந்தப் பூவைப் பறித்து தனது தலையில் சூடிக்கொண்டாள்.

பூவின் வேதனை அறியாத மரம் சொன்னது, “எவ்வளவு சிரமப்பட்டு இந்தப் பூவை நான் ஆளாக்கி வளர்த்தெடுத்தேன்! என்னை யாரும் கவனிப்பதே இல்லை. பூவிற்குத்தான் எத்தனை மரியாதை!” என்றது.

பூ, சொன்னது, “தடிமனும் காச்சலும் தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும்”

ஒன்று நாய்வுப்பு துக்கமைப்பு உடுத்தியிருந்து
ஒன்று விட்டிருப்பதே மரம், மனிதரும்

“‘டேய்! என்னடா மரம், மாதிரி நிக்கின்றாய்!

கேட்டதுக்கு பதிலை சொல்லடா.’’ இப்படி ஒரு மனிதன் தனது மகனிடம் கோபமாக திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மரத்திற்குப் பொல்லாத கோபம் வந்தது. “ஏய் மனிதா! என்ன திமிர் உனக்கு? உனது மகன் நீ, கேட்டதற்கு பதில் கூறாவிட்டால்! எங்களை ஏன் திட்டுகின்றாய்?” என்று கேட்டது மரம்.

மனிதன் திகைப்புடன் திரும்பி மரத்தைப் பார்த்தான்!

‘‘மரம் என்றால் உங்களுக்கு அவ்வளவு இளக்காரமா? நாங்கள் ஒரே இடத்தில் நிற்பதால் ஒரு வேலையும் செய்யாமல் வெறுமனே கை, கட்டிக்கொண்டு சும்மா இருப்பவர்கள் என்றா நினைத்தாய்? நீ, சுவாசித்து வெளியே விடும் அசத்தக் காற்றை நாங்கள்தான் சுத்தப்படுத்துகின்றோம்! வெய்யில் காலத்தில் உங்களுக்கு நிழலைத் தருகின்றோம்! பூ, தருவோம்! காய், தருவோம்! கனி, தருவோம்! தாகம் கீர்க்கும் இளநீர், உனது உடலுக்கு வீரியம் சேர்க்க கீர

வகை உணவுகளையும் நாங்கள் தருகின்றோம்! எங்களை உண்டு பலசாலியாகி விட்ட பின் இப்பொழுது எங்களைப் பார்த்து மரம், என்றா கேவி செய்கின்றாய்?

“உங்கள் வீடுகளின் கூரைகளை வேய பனையும் தென்னையும் வேண்டும்! உங்கள் நிலங்களுக்கு எல்லை காவலர்களும் நாங்கள்தான்! பறவை இனங்கள் எல்லாம் எங்கள் தலையில்தான் கூடு கட்டுகின்றன! இவையெல்லாம் தெரியாதா உனக்கு?

“எங்கள் பெயர் மரம்தான்! ஆனால் எங்கள் பங்களிப்பின் பிரதிபலன் தெரியுமா உனக்கு?”

“நாங்கள் நின்றால் மரம்! விழுந்தால் வீடுகளுக்குக் கூரை முகடாவோம்! நிலையாவோம்! கதவுகளாவோம்! குசினிக்குள் போனாலும் விறகாவோம்! கரியாவோம்! அற்ப மனிதனே! மரம், என்றால் உங்களுக்கு அவ்வளவு இளக்காரமா?

“நாங்கள் வாழும் போதும் உங்களுக்குத்தான் பயன்படுகின்றோம்! இறந்த பின்பும் உங்களுக்குத்தான் பயன்படுகின்றோம்! இவ்வளவு தியாகம் செய்யும் எங்களை, உனது மக்கு மகனுடனா! ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றாய்? இனிமேல் நீ, உனது மகனைத் திட்ட வேண்டிய வேளையில் எங்களைக் காட்டி இந்த மரம் போல் பிறருக்குப் பயனுள்ள வாக வாழுப்

பழகிக்கொள் மக்கு மனிதா! என்று புத்தி புகட்டிக்கொள் என்று நீண்ட பிரசங்கமே செய்தது. ஏனைய மரங்களெல்லாம் கை தட்டி ஆரவாரம் செய்தன. மனிதன் மரத்தின் செயல்பாடுகளைப் புரிந்து மேளனித்து நின்றான்.

“மரமாக வாழலாம்; மரத்துப்போய் வாழக்கூடாது.”

வருமானம் யிலையிலீட்டாகவும் வருமானம் மின் கிராமத்திலே வருமானம் குடும்பங்களில் அமைத்தெய்துக்கொடி... அமைத்தெய்துக்கொடி...

அழகான அந்தக் கிராமத்திலே வயல்கள், தோட்டங்கள், பழச் சோலைகள் என்பன அழகையும், அமைத்தெய்துக்கொடி அமைத்தெய்துக்கொடி...

மரவள்ளி தோட்டமொன்றில் சுண்டெலிகள் கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சின்ன சின்ன பொந்துகள் அமைத்து உணவுகளை உண்பதும், சேகரிப்பதுமாக இருந்தன.

கிழங்கு காலம் போய்விட்டால் வயல்கள், தோட்டங்கள், விவசாயிகள் வீட்டு நெல்லுமிட்டைகள், இப்படி அவைக்கு உணவிற்கு பஞ்சமே இருப்பதில்லை.

ஒருநாள் நகரத்தில் இருந்து ஒரு சுண்டெலி இந்த கிராமத்தைப் பார்க்க வந்தது.

புதிதாக வந்தவரை கிராமத்து சுண்டெலி குசலம் விசாரித்தது.

தான் நகரத்தில் வாழ்வதாகவும், கிராமத்தைப் பார்க்க வந்ததாகவும் கூறியது. நகரத்து சுண்டெலி.

சிறிது நேரத்திலேயே இருவரும் நன்பர்களாகிவிட நகரத்து சண்டெலியை ஒரு வாரத்திற்கு தனது விருந்தினராக ஆக்கிக் கொண்டது.

வித்தியாசமான சூழல்; வித்தியாசமான உணவுகள்; அதைவிட அமைதியான வாழ்வு, இவையெல்லாம் நகரத்துச் சண்டெலிக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது.

கிராமத்து சண்டெலி கேட்டது, “நகரமும் இப்படி அழகாக இருக்குமா?” என்று.

“நகரம் இதை விட அழகு இங்கு மாலையானால் இருண்டு விடுகின்றது. நகரம் மாலையானால் மின் விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்படும்.

நகரத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கிராமத்துச் சண்டெலிக்கு ஏற்பட்டது.

நன்பனின் விருந்தினராக நகரத்திற்குப் புறப்பட்டது.

மிகப் பெரிய அழகான பங்களாவிற்கு நன்பனை அழைத்துச் சென்றது நகரத்துச் சண்டெலி

“நீ, இங்கேயா வாழ்கின்றாய்!” ஆச்சரியமாகக் கேட்டது கிராமத்துச் சண்டெலி.

“ஆமாம்” என்று பெருமையுடன் கூறியபடி உள்ளே அழைத்துச் சென்றது.

அங்கு அழகான சோபாக்கள், மின் விளக்குகள், பஞ்சணை மெத்தைகள், இப்படி எல்லாமே ஆடம்பரமாக இருந்தன. இரவு வந்ததும் நண்பனைச் சாப்பாட்டு அறைக்கு அழைத்துச் சென்றது.

சோறு, கறி, இவைகளை விட கேக் வகைகள், ஐஸ்கிரிம் வகைகள் என வித விதமான உணவுப் பொருட்களைக் கண்டதும் கிராமத்து சுண்டெலியின் நாக்கில் நீர் ஊறியது.

முதலில் கேக் சாப்பிடலாம் என எண்ணி ஆவலுடன் சாப்பிட முயலும்போது கதவு திறந்து யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது.

இரண்டு எலிகளும் வேகமாக ஓடி ஒளிந்து கொண்டன.

வந்தவர் போன பின் வெளியே வந்து ஆசையுடன் சாப்பிடத் தொடங்கும்போது சொல்லி வைத்தாற் போல் அப்பொழுதும் அங்கு யாரோ வர மீண்டும் இரண்டு எலிகளும் ஓடி ஒளிந்து கொண்டன.

இப்படி பல முறை வெளியே வருவதும் சிறிது சாப்பிடுவதும் ஏதாவது சத்தம் கேட்க ஓடி ஒளிவதுமாக இருந்து நடுச்சாமத்திற்குப் பின்பே உணவை உண்ண முடிந்தது.

அதுவும் நிம்மதி இல்லாமல்தான் உண்டன!

பொழுது விடிந்ததும் கிராமத்துச் சண்டெலி கூறியது. “நன்பா! நகரத்தில் எல்லாம் அழகாகவும், ஆடம்பரமாகவும், இருந்தாலும் அமைதியும், நிம்மதியும், இங்கு இல்லையே!” என்றது.

நகரத்துச் சண்டெலி மெளனமாக இருந்தது.

கிராமத்துச் சண்டெலி மீண்டும் கேட்டது. “இதனால்தான் இங்கு வாழும் மனிதர்கள் அமைதியைத் தேடி விடுமுறையைக்காக கழிக்க கிராமத்திற்கு வருகின்றார்களோ?”

இப்பொழுதும் நகரத்துச் சண்டெலி மெளனமாகவே நின்றது.

“எனக்கு இந்த நகரம் பிடிக்கவில்லை. நான் கிராமத்திற்கே போகின்றேன்”, என்று கூறி புறப்பட்டது கிராமத்துச் சண்டெலி.

போகும் போது சுருக்கமாக கூறியது. “ஆடம்பரம் அமைதியைத் தராது”.

தவணையும் தன் வரயால் கெடும்!

கிணற்றுக்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி வாழ்ந்து வந்த தவளைக்கு கடலைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியத்தில் மலைத்துப்போய்விட்டது.

இனிமேல் இந்தக் கடலில்தான் வாழ்வது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, தாவிக் குதித்து கடலுக்குள் ஓடியது.

ஆவவில் கடலுக்குள் இறங்கினாலும் கடல் அலையை எதிர்த்து தவளையால் முன்னேற முடியவில்லை. வேகமாக வந்த அலை தவளையை ஒரே தள்ளாக கரைக்குத் தள்ளி விட்டது.

கிணற்றில் அலையைக் கண்டறியாத தவளைக்கு இது புது அனுபவமாக இருந்தது.

இரண்டு மூன்று தடவை கடலிற்குள் இறங்கியும் அலையின் தாக்கத்தால் தவளை கரைக்கே வந்து சேர்ந்தது.

இதனைக் கடலில் இருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த மீன் ஒன்று கெக்கட்டம் போட்டு சிரித்தது.

தவளை கோபத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தபோது!

மீன் கேட்டது. “இது என்ன கிணறு என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? இது கடல்! இந்தக் கடல் எங்களுக்காக படைக்கப்பட்டது. யார் எங்கு இருக்க வேண்டுமோ! அங்குதான் இருக்க வேண்டும் நீ. அளவிற்கு மீறி ஆசைப் படுகின்றாய்” என்று கேவி செய்தது.

தவளைக்கு இது தன்மான பிரச்சனையாகிவிட்டது. “எய் மீனே! கடலிற்குள் வாழ்வதால் பெரிய துரை என்ற நினைப்பு உனக்கு. கடலை விட்டு வெளியே வர முடியுமா உன்னால்? நான் நீருக்குள்ளும் வாழ்வேன்! நிலத்திலும் வாழ்வேன்! நீருக்குள் மட்டும் வாழக்கூடிய நீ, என்னைப் பார்த்து தகுதி பற்றி கேட்கின்றாயா?” என்று கோபமாக கேட்டது.

“சும்மா கத்தாதே! நீ, நீரிலும், நிலத்திலும், வாழ்ந்தாலும் எங்கும் வேகமாக ஓடமாட்டாய்! அரை குறையாக பல தொழில்களைக் கற்பதை விட ஒரு தொழிலை முறையாகக் கற்பதுதான் சிறந்தது. என்னைப்பார்! இந்தக் கடல் அலையையும் எதிர்த்து எவ்வளவு வேகமாக நீந்துகின்றேன். இது உன்னால் முடியுமா? வீணாகக் கத்தாமல் திரும்பிப் போய் கிணற்றில் வாழ். அதுதான் உனக்கு சரி!” என பரிகசித்தது மீன்.

தவளையால் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை, அதே நேரம் மீனை எதிர்த்து எதுவும் செய்யவும்

முடியவில்லை. தன் கோபம் தீரும் மட்டும் மீணப் பலமாகக் கத்தி திட்டியது.

கடற்கரையில் உள்ள நாதாளம் பற்றைக்குள் சுருண்டு கிடந்த பாம்பு ஒன்று, தவளையின் குரலைக் கேட்டு மெல்ல வெளியே வந்தது.

மீன் மீண்டும் தவளைக்குக் கூறியது. “நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த கடற்கரையில் பாம்புகள் வாழ்கின்றன. கத்தி சத்தம் போட்டு நீயே உன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கப் போகின்றாய். விரைவாக ஊருக்குள் போய் கிணற்றில் வாழ்வதுதான் உனக்கு பாதுகாப்பு” என்றது.

“நீ, என்ன எனக்கு புத்தி கூறுவது! எனக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்று கூறிய தவளை மீண்டும் சத்தம் போட்டு கத்தியது.

பின்னால் வந்த பாம்பு லபக்கென்று தவளையைப் பிடித்து விழுங்கத் தொடங்கியது.

“ஐயோ! காப்பாத்துங்கள்! காப்பாத்துங்கள்!” என்று தவளை கத்திக்கொண்டிருக்க பாம்பு தவளையை விழுங்கி விட்டது.

மீன் சொன்னது “தவளையும் தன்வாயால் கெடும்.” பிற்பால் காயாதாகவிட்ட ப்பயிற்கு குத்து கூடாகக் கூடப்பட்டது சுமையாக சுகாமரிப் பூது சொத்து ப்பை யருகை குக்குஶல் காக்காக்காலி

பணம் வடிபவ வருடி ப்பாகவி கூட கண்ணியதறு
துயறப்பி கிடை க்காவபே

ங்குக்குன்றப வீணான உழைப்பு
க்காருது க்ரியாவாசது முக்கு பங்கப தந்திகி இங்குக்
கொதிக்கும்குக்குஞ்சு வெய்யிலை குயிலி அவன்
பொருட்படுத்த வில்லை. உடலில் வடியும்
வியர்வையைப்பற்றி அவன் சிந்திக்கவில்லை.

உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட களைப்பைப்பற்றி அவன்
கவலைப்படவில்லை.

மிக வேகமாக தனது பலம் முழுவதையும்
பிரயோகித்து கனம் கூடிய சம்மட்டியால் பெரும்
பாறையொன்றை உடைத்துக் கொண்டிருந்தான், அந்த
மனிதன்.

அவனின் செயலும் நோக்கமும் உழைப்பிலேயே
தங்கியிருந்தது.

அவனுக்குப் பணம் தேவை! எவ்வளவு?
குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாது! அவனுக்கு நிறைய
பணம் தேவை!

தனது குடும்பம் சந்தோஷமாக வாழுவேண்டும்.
தனது பிள்ளைகள் பிற்காலத்தில் கஷ்டப்படக்கூடாது.
இவைகளுக்காக அவனுக்கு நிறைய பணம் தேவை.

இவைகளை மனதில் கொண்டு உழைப்பையே நினைவில் கொண்டு வேகமாக அந்தப் பாறையை உடைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

சம்மட்டி அடியை வாங்கிக் கொண்டே மனிதனைப் பார்த்து அந்தப் பாறை கேட்டது. “மனிதா! ஏய் மனிதா! ஏன் இப்படி முச்சு வாங்க வேலை செய்கின்றாய்? சிறிது ஓய்வெடுத்து வேலை செய்யலாம் தானே!?” மனிதன் கேட்டான். “ஏன் உனக்கு வலிக்கின்றதா?”

“எனக்கா! வலியா! என்னை அடிப்பதனால் உன் உடம்புதான் வலிக்கும்! அதனால்தான் சற்று ஓய்வெடு என்று சொன்னேன்” என்றது பாறை.

மனிதன் சொன்னான். “களைப்பைப் பார்த்தால் உழைக்கமுடியுமா?”

“ஏன் இப்படி கடுமையாக உழைக்கின்றாய்?”

“எனக்குப் பணம் தேவை.”
 “உனக்குத் தேவையான பணம் கிடைத்தால் பின்பு இப்படி உடம்பை வருத்தி கஷ்டப்பட்டு கடுமையாக உழைக்கத் தேவையில்லை! அப்படித்தானே?”

பாறையின் இந்தக் கேள்வி சிந்திக்க வைத்தாலும் மனிதன் தடுமாற்றமின்றி பதில் சொன்னான், “அது எப்படி முடியும்! எனது தேவை மட்டுமல்ல, எனது பிள்ளைகளின் பிற்கால வாழ்க்கை வளமாக இருக்க நான் அவர்களுக்கும் பணம் சேர்க்கவேண்டும்” என்றான்.

பாறை திரும்பவும் கேட்டது, “நீ இப்படி கஷ்டப்பட்டு உனது பிள்ளைகளுக்காகவும் உழைக்கின்றாய்! அவர்களுக்குரிய பணத்தை நீயே உழைத்துக் கொடுத்து விட்டால் பிற்காலத்தில் அவர்களாவது கஷ்டப்படாமல் வாழ்வார்கள்தானே?”

மனிதன் தடுமாறிவிட்டான்! “அது எப்படி? அவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்தால் தங்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்காக அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கத்தான் வேண்டும்” என்றான் மனிதன்.

பாறை கைகொட்டி சிரித்தபடியே கூறியது. “அடமட மனிதா! நீங்கள் ஏன் இப்படி சந்ததி சந்ததியாக கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றீர்கள்? நீ உன் தேவைக்கு மட்டும் உழை. உனக்கும் கஷ்டம் இருக்காது. உனது பிள்ளைகள் தங்கள் தேவைக்காக உழைக்கட்டும், அவர்களும் அதிகம்

கஷ்டப்படமாட்டார்கள். அதைவிட்டுவிட்டு எதற்காக இப்படி மற்றவர்களுக்காக உழைத்து உழைத்து எல்லோருமே வாழ்க்கை பூராவும் கஷ்டத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே இருக்கின்றீர்கள்?'' என்று கூறி மீண்டும் சிரித்தது பாறை.

பாறையின் போதனை மனிதனைச் சிந்திக்க வைக்கத்து.

பாறை சொன்னது “வீணான் உழைப்பு விழலுக்கு இறைத்த நீர்” யெதுங்கு ஸ்ரீ இபந்தாபாலி ஸ்ரீப்ரதிஷ்ட சிவி சுரியக்குலத்து

!யத்ரங்கமாக தூயதாயு துக்கங்காஞ்சு தூயத்ரங்கமாக தூயமாயும் சூரிய ம்பரிமூகவில்பாலி ப்ராப யாகங்காஞ்சு தூயி சூகங்காஞ்சு தூயமிளாவயங்காஞ்சு ராகக்டிப்ரீஸ் முழுமூலம் சிபு யாகங்காஞ்சு ஸ்ரீகார்மாஞ்சுக்கிருஷ்ண மாஞ்சு துக்கங்காஞ்சு நூத்ரங்கிய ரிகை முஞ்சு “ஸ்ரீகார்மாஞ்சுக்கிருஷ்ணப

ஸ்ரீகார்மயஸ்ரீ ஸ்ரீகாஞ்சு தூயாக்காலி பூரகவிக்பாலி காயரிக் கிட்டுப் பாகங்காஞ்சு துக்கங்காஞ்சு முஞ்சு மாஞ்சு முஞ்சு “ஸ்ரீகார்மாஞ்சுக்கிருஷ்ணபவி தூயமாயுபாயரிக்காலி

யவர்ய தூயங்கிட்டுக்கூப ஸ்ரீகார்மாஞ்சு ஸ்ரீகாஞ்சு மக்காலி ம்பரிமூகவி ஸ்ரீகாஞ்சு தூயாக்காஞ்சு காயரிக் கிட்டுப் பாகங்காஞ்சு துக்கங்காஞ்சு முஞ்சு மாஞ்சு முஞ்சு

காக்ட்ரூ டிப்பிளிகிஸூட் ஸ்கராப்டாவபப்பத்தை
கூத்யுடை கூத்யுடை காக்க்ரூ கர்ச்சுவ டபப்பில்
கூத்பத்தை முறொடை காக்ட்டை விவிராவுமின்ற
இந்தூஷா சிங்கர்ட்ரீஸ்மி **சுயநலம்**
ஏனோப குத்திரி முறொண்டி

இருபத்தொரு நாட்கள். தான், அடைகாத்து
பெற்றெடுத்த குஞ்சுகளுடன் வீதி உலா வந்து
கொண்டிருந்தது தாய்க்கோழி.

வீட்டுக்கார அம்மா, அவைகளுக்கு உணவு
போட்டுவிட்டு பின் குங்குமம் கரைத்து வந்து
குஞ்சுகளின் மேல் தடவி விட்டாள்.

குஞ்சுகளுக்கு அடக்க முடியாத ஆனந்தம்!
தாய்க்கோழியிடம் கூறின. “அம்மா! பார்த்தாயா இந்த
வீட்டுக்கார அம்மாவிற்கு எங்கள் மீது எவ்வளவு பாசம்!
எங்களுக்கு உணவு தருகின்றார்கள்! வர்ணம் பூசி அழகு
பார்க்கின்றார்கள்!” என்று கூறி மகிழ்ந்தன.

தாய்க்கோழி சொன்னது, “நீங்கள் சிறியவர்கள்!
உங்களுக்கு இவர்களைப் பற்றி சரியாக
தெரியாதபடியால் இப்படி பேசுகின்றீர்கள்” என்று.

தாயின் வார்த்தையில் புதைந்திருந்த மர்மம்
விளங்காததால், குஞ்சுகள் கோழியிடம் விளக்கம்
கேட்டன.

கோழி, கூறியது “இன்று உங்கள்மேல் குங்குமம் பூசியது உங்களுக்கு அழகு படுத்த அல்ல! காகத்திற்கும், பருந்திற்கும், நீங்கள் உணவாகிப் போகாமல் காத்து! நீங்கள் வளர்ந்த பின் அவர்களே உங்களை உணவாக்கிக் கொள்வார்கள். இப்பொழுது உங்களில் பெட்டை கோழி, யார்? சேவல், யார்? என்பது அந்த அம்மாவிற்கு தெரியாது! நீங்கள் சற்று வளர்ந்த பின் உங்களை இனம் கண்டு விடுவார்கள். நீ பெட்டை கோழியாக இருந்தால் கொஞ்சம் அதிக நாட்கள் உயிர் வாழ்வாய்டு! காரணம் உன்னால் அவர்களுக்கு முட்டை இட்டு கொடுக்க முடியும். மாறாக, நீ சேவலாக இருந்தால்? இன்று குங்குமம் பூசிய அதே கைகளால் மிளகாய்த் தூளும், மசால் பொடியும், தடவி ரோஸ்ட் பண்ணி விடுவார்கள், தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்றது

“இது என்ன அநியாயம்? வளர்த்த தாயே பிள்ளையைக் கொல்வது போல் அல்லவா இது இருக்கின்றது!” என்ற குஞ்சுகள் அங்கலாய்த்தன.

தாய்க்கோழி மேலும் சொன்னது “இவர்களைக் காலையில் நாங்கள்தான் கூவி தூக்கத்தில் இருந்து எழுப்புகின்றோம். ஊரெல்லாம் நாங்கள் அலைந்து திரிந்து உணவைத் தேடி உண்டு மாதத்தில் பாதி நாட்கள், இவர்களுக்கு சத்தான முட்டையைக் கொடுப்போம். அதை ரசித்து, ருசித்து உண்பார்கள். எங்களுக்கு கொஞ்சம் வயது போனால் போதும்! அவர்கள் வீட்டு

சட்டியில் குழம்பாக்கி விடுவார்கள்! அவ்வளவு மோசமானவர்கள் இந்த மனிதர்கள் என்றது.

இத்தால் சிவாகாபி ப்ரோஃக்டே கூகுள்ளி முதல்திட்டமை கீழ்க்கண்ட மனிதர்கள் இவ்வளவு மோசமானவர்களாக இருக்கின்றார்கள்? என்று கோழியிடம் கேட்டன குஞ்சுகள்.

கோழி, மனிதர்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாக இப்படிச் சொன்னது. “ஆறாவது அறிவின் அகந்தையால் அழிக்கின்றான் ஐந்துறிவை!”

வாலங்க காலங்காலி சீகாராறுங்கில்லை ரதி அன்னதீரி
வபாத்துட குக்குவ இப்புக்க நூபவி வதுக்ராப
மண் பொப்பு நூல் நூறுக்கிளும்

அழகான அந்த நீல வானம் தனக்குக் கீழே
இருக்கும் பூமியைப் பார்த்து புன்னகைத்தது. மண்
வானத்தைக் கேட்டது, “என்ன இன்று புதிதாக
புன்னகைக்கின்றாய்?...”

“மண்ணே! என் புன்னகை பரிகாசமல்ல! எனக்கு
என்றைக்குமே உன் மீது ஒரு அனுதாபம்! அதனால்
வந்த புன்னகைதான் இது”

“என் அனுதாபப் படுகின்றாய்?” மண் புரியாமல்
கேட்டது.

“என்னெனப் பார், என்னிடம் இருக்கும் சூரியன்
உங்களுக்கு ஒளியைத் தருகின்றது. இரவானால்
சந்திரனும், நட்சத்திரங்களும், வந்து உங்களுக்கு
நிலவாய்ப் பொழிகின்றது. பூமி செழிக்க மழையும் நான்
தான் பொழிகின்றேன்! இவையெல்லாம் எனக்குப்
பெருமையே! நீயோ பாவம்! மரம் செடி கொடிகளைச்
சுமக்கின்றாய்! மனிதர்களைச் சுமக்கின்றாய்!
மிருகங்களைச் சுமக்கின்றாய்! மாடி வீடுகள் மண்டபங்கள்
இவை எல்லாவற்றையும் சுமக்கின்றாய்! இவ்வளவு
பாரங்களைச் சுமக்கும் உன்னை மனிதர்கள் வெட்டி

தோண்டி நீர் எடுக்கின்றார்கள்! இவைகளை எல்லாம் பார்க்கும் போது உன் மீது எனக்கு அனுதாபம் வருகின்றது! அது தப்பா?... ”

மண் சொன்னது. “உன் அனுதாபம் அர்த்தமற்றது! நானோ இவைகளுக்காக பெருமைப்படுகின்றேன். என்னைக் கிளரி மனிதன் நெல் விதைப்பான், நான் அவைகள் கதிர் விடும் காலம் வரை சுமந்து உயிரினங்களுக்கு உணவை வழங்குகின்றேன். மரம் கொடி செடிகளைச் சுமந்ததனால் உயிரினங்களின் உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்றேன். எனக்குள் உறைந்து கிடக்கும் நீரினால் அவர்களின் தாகத்தைத் தீர்க்கின்றேன். மனைகளையும் மண்டபங்களையும் சுமந்து மக்களை நிம்மதியாக உறங்க விடுகின்றேன். இவ்வளவு தியாகங்களை நான் செய்வதால்தான் என்னை ‘பூமித்தாய்’என்கின்றார்கள். உயிர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நான் தாயாக இருக்கின்றேன். இதனால் பெருமைப்படுகின்றேன். நீ, ஏன் அனுதாபப்படுகின்றாய்?..” என்று கேட்டது மன்.

“நீ, சொல்வது நியாயமாக இருக்கலாம்! உன் தியாகத்தை யார் மதிக்கின்றார்கள்? மற்றவர்களுக்காக நீ, ஏன் உன்னை வருத்துகின்றாய்?..” என்று கேட்டது மேகம். “என்ன! என்னை யாரும் மதிப்பதில்லையா? உனக்குத் தெரியுமா? என்னை ‘தாய்நாடு’என்பார்கள், ‘தாய்மண்’என்பார்கள், என்னைப் பாதுகாப்பதில்

நாடுகளுக்குள் எத்தனை அக்கறை! வேற்று
நாட்டுக்காரன் என்னை ஆக்கிரமித்தால் தங்கள்
உயிரையும் பண்யம் வைத்து போராடி என்னை
மீட்பார்கள். இவையெல்லாம் மனிதர்கள் என் மீது
வைத்திருக்கும் பற்றும் பாசமும் அல்லவா என்று
கேட்டது மன்.

மேகம் மெளனித்து நின்றது. காருங்கு
மண்ணாக காய்மைக்குவி ஒதுக்காகவீ துஞ்சித்தாக்கிரிய
மண் சொன்னது :

**“கம்பபதிலும் சுகம் உண்டு - அது
மன் ஆனாலும் சரி! பெண் ஆனாலும் சரி.”**

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சுப்பிரமணியன் என்று அழைக்கப்படுகிற இந்த வைஷ்ணவ மத முறையின் முனிசுபல் பொறுப்பு மன்றம் ஆகும். இந்த முனிசுபல் பொறுப்பு மன்றம் வைஷ்ணவ மத முறையின் முனிசுபல் பொறுப்பு மன்றம் ஆகும்.

மிக நீண்ட பெட்டிகளைத் தொடராகக் கொண்ட புகை வண்டியைப்போல் கட்டிடறூம்புகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மிக நீண்ட வரிசையில் வரவிருக்கும் மாரிக்காலத்திற்கு தங்களுக்குத் தேவையான உணவைச் சேகரிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அதே போன்று தெளிக்களும் தங்களுக்குத் தேவையான உணவுகளைச் சுறுசுறுப்பாக, பறந்து பறந்து சேகரித்துக் கொண்டிருந்தன. குப்பைகளைக் கிளரி உணவு தேடிக் கொண்டிருந்த கோழி ஒன்று இந்த ஏறும்புக் கூட்டத்தைக் கண்டுவிட்டதும் மிக வேகமாக ஓடி வந்து மன மனவென ஏறும்புகளைக் கொத்தி தின்றது.

சில ஏறும்புகளால் மட்டுமே தப்ப முடிந்தது. மற்றைய ஏறும்புகளைக் கோழி தனது உணவாக்கிக் கொண்டது. உண்ட களைப்பில் கோழி ஒரு மர நிழலில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது கோழியின் சொந்தக்காரன் கோழியைப் பிடித்து கால்களை கட்டி போட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

கோழிக்கு புரிந்து விட்டது தான் இன்று மனிதனுக்கு உணவாகப் போகின்றேன் என்று. தனக்கு வயதாகிவிட்டதால் சில மாதங்களாக தன்னால் முட்டை இட முடியவில்லை. இதனால் மனிதன் தன்னை சமைத்துச் சாப்பிடப் போகின்றான் என்பது கோழிக்குப் பட்டவர்த்தனமாக தெரிந்தது. இப்படி தனது நண்பர்களான கோழிகள் மரணமாகிப் போனதை இந்தக் கோழி தனது கண்களாலேயே கண்டிருக்கின்றது.

தான் சாகப் போவதை எண்ணி கோழி கண்ணீர் விட்டு அழுத்து.

இதனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு தேன். கோழிக்கு அருகில் வந்து கேட்டது. “கோழியே! ஏன் அழுகின்றாய்?”

கோழி, சொன்னது, “உனக்கென்ன! நீ, சுதந்திரமாகப் பறந்து திரிவாய்! உன்னை மனிதர்கள் உண்பதில்லை! என் நிலை அப்படியா? இன்று அந்த மனிதனுக்கு நான் உணவாகப் போகின்றேன். உன்னைத் தொட்டால் நீ, அவன் மேல் விஷத்தைக் கொட்டி விடுவாய்! என்னால் மனிதனை எதிர்த்து என்ன செய்ய முடியும்? அதுதான் என் நிலையை நினைத்து அழுகின்றேன்” என்றது.

“ஏய் கோழியே! நான் உன்னைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றேன். சற்று நேரத்திற்கு முன்

தங்களுக்கு உணவு சேகரித்துக்கொண்டிருந்த
எறும்புகளை உனது உணவிற்காக நீ கொத்தித் தின்றாயே!
அது மட்டும் நியாயமா?'' என்று கேட்டது.

தேன், மேலும் சொன்னது.” உங்களை விடவிலிமையற்ற ஏறும்புகள், பூச்சி, புழுக்களை நீங்கள் உணவாக்கிக் கொள்வதைப் போலத்தான் உங்களை விடவிலிமையானவர்கள் உங்களை உணவாக்கி கொள்கின்றார்கள்! என்றது.

தேன், சொன்னது. “வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையெக்கத்தில் உண்டு.”

ஒன்ற காலாட்டுக் காலுக்குறவுமியது கூடாகக்கூற்றும் கூக்குவ அகவி காலத்தில் கல் பெறும்போது கூத்து முக்குறவுக்குப்போது வகுக்குறவுக்குப்போது சொப்பாக சொய்வதில் கல், ஒன்று குப்புறக் கிடந்தபடி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத்து.

பக்கத்தில் நின்ற மரம் கேட்டது. “நண்பா! ஏன் அழுகின்றாய்?” உயிரினங்கள் எல்லாம் என்னைக் கல், என்று ஏளனப்படுத்துகின்றன. பறவைகள் என் மேல் அமர்ந்து களைப்பாறி விட்டு பின் எச்சம் இட்டு செல்கின்றன. மனிதர்களோ தங்களுடைய அழுக்கு துணிகளை என் மீது அடித்து துவைக்கின்றார்கள்! அது மாத்திரமல்ல தங்களுக்குள் எதற்குமே தகுதி இல்லாதவர்களைப் பார்த்து கல்லு மாதிரி இருக்கிறானே என்று என்னை உதாரணம் காட்டிப் பேசுகின்றார்கள்! நான் ஏன் பிறந்தேன்? என்று எனக்கே தெரியவில்லை” என்று கூறி மீண்டும் அழுத்து. கல்.

“கல்லே, நாங்கள் மற்றவர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதை விட முதலில் நம்மைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்! உன்னுடைய பெருமைகள் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா? ஆற்றங்கரையில் அழுக்குத் துணியால் அடிப்படை மட்டும் நினைத்து மனம்

வருந்தக்கூடாது. ஆலயங்களுக்குள் கடவுளாக உனைவைத்து வணங்குபவர்கள் எத்தனை கோடி மக்கள் தெரியுமா? கரப்பான் பூச்சிகளுக்கும் ஏறும்புகளுக்கும், நீ மாளிகை! மனிதர்களின் மாளிகைளுக்கெல்லாம் நீதான் அஸ்திவாரம்! வெய்யிலோ, மழையோ, புயலோ, சூறாவளியோ, உன்னை எதுவும் செய்ய முடியாது! அவ்வளவு பலசாலி நீ! அழிக்க முடியாத கல்வெட்டும் நீதான்! மங்கையர் மஞ்சள் அரைக்கும் அம்மிக்கல்லும் நீ தான்! கோயிலில் கோபுரமாக நிற்பதும் நீதான்! இமய மலையாய் நிற்பதும் நீதான்! கல்லிலே தானே சிலை செதுக்குகின்றார்கள்! கடவுக்குள் கிடக்கும் முத்துக் கல்லும் நீதான்! மண்ணுக்குள் கிடக்கும் மாணிக்கக் கல்லும் நீதான்! உன்னைப் பழிப்பவர்கள் தங்களை அறியாதவர்கள்? இதனை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்! மரம் கல்லின் பெருமைகளைக் கூறி கல்லுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டியது.

கல் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து நின்றது. இப்பொழுது தன்னை நினைத்து பெருமைப் பட்டுக்கொண்டது.

மரம் சொன்னது. “தனக்குள் இருப்பதை வெளி உலகிற்குக் கொண்டு வந்தால்! கல்லும் இமயமாம்!”

சுடிப்பிலூட்டிச் சாம்ராகரிப் பாரச் காலங்கு யு
யூநோட்டபிப்பாக சாதாரணமான ஸ்தாநிசி குஞ்சாகரி
ஷாசக ரீவயப்பழு ராம அதைப் பாபி பாஷாகம்பா
யாஷ்மா ஸ்தாநிலை ஸ்தாநிலை ராம வை துற்கிடாய்த
தி ஸ்தாநிலைக்கு ராம ஸ்தாநிலை காலங்கு யா
யப்பாகம்பா

குனிவு

மழைத்தூறல் போட்டுக்கொண்டிருந்தது.

பல மாதங்களாக அந்தப் பிரதேசத்தில் மழையே
பொழியாததால் அப் பகுதியில் சோர்ந்து போயிருந்த
மரம், செடி கொடிகளெல்லாம் இந்தத் தூறல் பெரு
மழையாகப் பொழிய வேண்டுமென ஆவலுடன்
காத்திருந்தன.

நிலத்தில் ஆங்காங்கே முளைத்திருந்த புற்கள்
மட்டும் இதுவே போதும் என்பது போல் மழைத்தூறவில்
நிமிர்ந்து நின்று குளித்து கும்மாளம் அடித்துக்
கொண்டிருந்தன. இவர்களின் கும்மாளத்தைப் பார்த்த
அருகில் நின்ற முருங்கை மரம், தனக்குக் கீழே
முளைத்திருந்த அறுகம் புல்லைப் பார்த்து, “எய் அறுகம்
புல்லே! ஏன் சின்னச் சின்ன சந்தோசங்களுக்கெல்லாம்
இப்படி குதித்துக் கும்மாளம் போடுகின்றீர்கள்?” என்று
கேட்டது.

“எங்களுக்கு நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் உணவு
கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த மகிழ்ச்சியில்
கொண்டாடுகின்றோம்” இது புல்லின் பதில்.

முருங்கை மரம் பரிகாசமாக சிரித்துவிட்டுச் சொன்னது. “நீங்கள் எவ்வளவுதான் சாப்பிட்டாலும் எங்களைப் போல் உயர்மாக வளர முடியுமா? ” சான் உயரத்திற்கு மேல் வளர மாட்டார்கள். மனிதர்கள் எல்லாம் உங்களை மிதித்துக் கொண்டு நடக்கின்றார்கள். நீ, கொஞ்சம் கொழுத்தால் போதும் ஆடுகளும் மாடுகளும் உன்னைக் கடித்து தின்று விடுகின்றன. உங்களுடைய இந்தச் சந்தோசம் எல்லாம் சொற்ப நேரத்திற்குத்தான்! இதற்குப் போய் இப்படி குதிக்கின்றீர்களே என்று பரிகசித்தது.

“நீ பேசுகின்றாய்! நாங்கள் நிமிர்ந்து நிற்பது உங்களுக்கு பொறாமையாக இருக்கின்றது” என்றது, அறுகம்புல்.

தூறல் மழை பெரு மழையாக மாறியது. ஏனைய மரம் செடிகளோடு சேர்ந்து முருங்கை மரமும் மகிழ்ச்சியில் பூரித்து நின்றது.

முருங்கை மரம் குனிந்து அறுகம் புல்லைப் பார்த்தது...

மழையின் தாக்கத்தைத் தாங்க முடியாது. புற்களைல்லாம் மண்ணின் மேல் சரிந்து கிடந்தன.

முருங்கை மரம் கேவிச்சிரிப்போடு, “எய் அறுகம் புல்லே! பெரிய வாய் சவால் விட்டாய்! இப்பொழுது

தலை குப்புற விழுந்து கிடக்கின்றாயே! என்று
பரிகாசமாக கேட்டது.

அறுகம் புல்லால் எதுவும் பேச முடியாததால்
தரையில் படுத்தபடியே கிடந்தது.

அதைப் பார்த்து முருங்கை மரம் மேலும் மேலும்
சிரித்து மகிழ்ந்தது.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வேப்ப
மரம் முருங்கையைப் பார்த்து, “விழுந்து கிடக்கும்
ஒருவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது நாகரீகம் அற்ற செயல்,
உன் சிரிப்பை நிறுத்து” என்றது. முருங்கையோ மேலும்
மேலும் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

கேட்காதவனுக்குப் புத்திமதி கூறுவது முட்டாள்
தனம் என எண்ணிக்கொண்டு வேப்ப மரம் பேசாமல்
இருந்து விட்டது.

சிறிது நேரத்தில் மழையுடன் சேர்ந்து பெரும்
புயல் வீசத் தொடங்கியது.

புயலின் வேகத்திற்கு தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல்
முருங்கை மரத்தின் கிளைகள் எல்லாம் முரிந்து
விழுந்தன

மறுநாள் காலநிலை சீருக்கு வந்தது. இத்மான காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது.

மெல்ல மெல்ல அறுகம் புல் நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து
தனது பழைய நிலைய அடைந்தது.

அறுகம் பூல் முருங்கை மரத்தைப் பார்த்தது. கிளைகள் எல்லாம் முரிந்து மொட்டையாக நின்றது.

பட்டிலி முருங்கையை பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது. விதிகளை விட்டு விடுவதை அறிய விரும்புகிறேன். எனவே சொன்னது. முடியாத சமயத்தில் குனிவது ஒன்றும் குறையில்லை, ஆனால் முரியாமல் இருக்க வேண்டும்”

அறுகம் புல், பொதுவாகச் சொன்னது. “குளிவது நிமிர்வதற்கே!“

மனிதனும் மனிக்கூடும்!

அந்த மனிதன் தனது பருத்த உடம்பின் பாரத்தை அங்கிருந்த சோபாவின் மீது சுமத்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சை விட்டபடி சுவரில் இருந்த மனிக்கூட்டில் நேரத்தைப் பார்த்தான்.

மனிக்கூடு மனிதனைப் பார்த்து பரிதாபமாகச் சிரித்தது.

“ஏன் சிரிக்கின்றாய்?” புரியாமல் கேட்டான் மனிதன்.

“மனிதர்களை நினைத்தால் எனக்கு சிரிப்பாகவே வருகின்றது.” மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டது மனிக்கூடு.

மனிதனுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. மனிக்கூட்டின் மீது தனது கோபப்பார்வையை வீசினான்.

மனிதா! ஏன் கோபப்படுகின்றாய்? நான் இல்லாவிட்டால் உங்களுக்கு எந்த வேலையை எப்பொழுது செய்வது என்பதே தெரிவதில்லை பார்த்தாயா?! அதை நினைத்தேன் சிரித்துக் கொண்டேன்” இப்படிக் குறும்பாகச் சொன்னது மனிக்கூடு.

“உன்னைக் கண்டுபிடித்ததே மனிதன்தான்!” இறுமாப்போடு சொன்னான் மனிதன்.

மனிக்கூடு இப்பொழுது இன்னும் பலமாக கெக்கட்டம் போட்டு சிரித்துக் கொண்டே கேட்டது, “மனிதா உனக்கும், எனக்கும், என்ன வித்தியாசம்?”

நீ, ஆயுள்த்தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதியைப் போல காலம் முழுவதும் சுவரிலேயே இருந்து இலக்கங்களைச் சுத்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். நான் அப்படியா? நினைத்த நேரத்தில் நினைத்த இடத்திற்குச் செல்லும் சுதந்திரமானவன்.” மனிதன் பெருமையோடு சொன்னான்.

மனிக்கூடு சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் சொன்னது “மனிதா என்னை நீங்கள் படைத்ததற்காக பெருமைப் பட்டுக் கொள்ளாதே! உன்னை நீயா படைத்தாய்? இன்னொருவரின் படைப்புத்தானே நீ!”

மனிதன் புருவங்களை உயர்த்தி மனிக்கூட்டை ஆச்சரியத்துடன் உற்றுப் பார்த்தான்!

மனிக்கூடு சொல்லியது, “மனிதா! கற்றவர்களின் அறிவுரை உன்னை வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நல்லவனாக நடக்க வைக்கின்றது. நல்ல பற்றாறி இருப்பதால்த்தான் என்னால் சரியான நேரத்தைக் காட்ட முடிகின்றது.”

மனிதன் பிரமிப்போடு மனிக்கூடு சொல்வதை நிதானித்துக் கேட்டான்.

“டிக், டிக், என்று அடிக்கும் உனது இதயத்துடிப்பு நின்றால் நீ, எப்படியோ? நானும் அப்படித்தான்! நான் மனிக்கொரு தடவை சுத்தம் போடுவது போல நீயும் அழுகின்றாய், சிரிக்கின்றாய், கடைக்கின்றாய். நீ, நோய் வந்தால் டாக்டரிடம் செல்வது போல என்னையும் நோய் வந்தவுடன் பழுது பார்க்கும் கடைக்கு கொண்டு செல்கின்றார்கள்! செயலிழந்த உறுப்புகளை எனக்கும்

மாற்றுகின்றார்கள்! உனக்கும் மாற்றுகின்றார்கள்! திருத்துபவன் முடியாது என்றால் எனக்கு மரணம். டாக்டர்கள் முடியாது என்றால் உனக்கு மரணம். அப்படியிருக்கும் போது உனக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?" இப்படிக் கேட்டுவிட்டு மனிதனின் பதிலுக்காக காத்திருந்தது மனிக்கூடு.

மனிதனிடம் இருந்து எந்தப் பதிலும் வரவில்லை. அவன் சிலையாகவே நின்றான்.

மனிக்கூடுதான் மீண்டும் பேசியது, "எங்களில் சிறிதாக உள்ளதை மனிதன் கையில் கட்டிக் கொள்கின்றான், பெரிதானவற்றை தகுதிக்கு ஏற்றாற் போல படுக்கையறை, வரவேற்பறையென வைக்கப்படுகின்றோம். நீங்களும் அப்படித்தானே! அவரவர் தகுதிகளுக்கேற்ப வீட்டு வாசலோடு அனுப்பப்படுவர்களும் உண்டு! வரவேற்பரை மட்டும் அழைக்கப்படுவர்களும் உண்டு! படுக்கையறை வரைக்கும் அனுமதிக்கப்படுவர்களும் உண்டு! தினமும் உனது எண்ணங்கள் வேறு, வேறு, விதமாக சுற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றது! நான் என்களைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றேன்! நான் நேரத்தைக் காட்டுவதற்காய் சுற்றுகின்றேன். நீயோ நேரம் போவதற்காய் சுற்றுவாய்! இப்படியிருக்கும் போது நீ, ஏன் உன்னைப் பற்றி பெருமைப்பட்டுக் கொள்கின்றாய்?"

மனிதன் அடக்கத்துடன் சொன்னான் "மனிதனின் வாழ்க்கை மனிக்கூட்டு வாழ்க்கைதான்!"

மலரும் மணமும்

മലരുമ் മണ്ണരുമ്

அழகிய நந்தவளம். அங்கு பல இனப்பூச்செடிகள். பலவித வண்ணங்களில் அழகான மலர்கள்.

மலர்களில்தான் எத்தனை விதங்கள்! எத்தனை நிறங்கள்! எத்தனை விதமான நறுமணங்கள்!

மலர்களின் தோட்டத்தினுள் வண்டுகளுக்குப் பஞ்சமா இருக்கும்?

ஒரு மலரில் திருப்தி காணாத வண்டுகள் மலருக்கு மலர் தாவி தேன்களைச் சுவைத்துக் கொண்டன.

சுவைப்பதில் வண்டுகளுக்குள் போட்டிகளுடன்
சண்டைகளும் நடந்தன.

மலர்களே தங்களை மொய்க்கும் வண்டுகளைப் பார்த்தவுடன் ஆனந்தப்படுபவையும், அகங்காரம் கொள்பவையமாக இருந்தன.

வண்ணத்துப்பூச்சி ஒன்று மல்லிகையின் மலரினில் அமர்ந்து தேளைச் சுவைக்க முயன்றது. அப்பொழுது மில்லிகை வண்ணத்துப் பூச்சியைப் பார்த்து ஏனான்மாக கேட்டது, “வண்ணத்துப்பூச்சியாரே எங்களின் மதிப்பினைப் பார்த்தீர்களா! நாங்கள் ஒரு இடத்தில் நிலையாக

நிற்கின்றோம். நீங்கள் எல்லோரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு எங்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றீர்கள்” என்றது.

வண்ணத்துப்பூச்சி அமைதியாகச் சொன்னது “மல்லிகையாரே தேன் எமது உணவு. உம்மிடம் தேன் இருக்கின்றது. நாம் உணவிற்காகத் தேனைச் சுவைக்கின்றோம். ஆனால் வண்டுகளோ தேனையும் சுவைக்கும் மலத்தையும் சுவைக்கும். அவற்றுக்கு மலரும், மலமும் ஒன்றுதான்” என்று சொல்லிக் கொண்டு மல்லிகையுடன் கதையை வளர்க்க விரும்பாது அடுத்த மலருக்குத் தாவியது.

அது ஒரு அழகான செம்பருத்திப்பூ. பூவை நெருங்கிய நேரத்திலேயே கவரில் அடிப்பட்டுத் திரும்பி வரும் பந்தைப்போல மூக்கைப் பொத்தியபடி திரும்பிவந்து அருகினில் இருந்த மரக்கிளைகளில் அமர்ந்து வண்ணத்துப்பூச்சி.

மரம் கேட்டது, “வண்ணத்துப்பூச்சியாரே ஏன் தேன் சுவைக்காமல் திரும்பி வருகின்றீர்? செம்பருத்திப்பூவில் உள்ள தேனில் சுவையில்லையா?” என்று.

வண்ணத்துப்பூச்சியோ மூக்கைப் பிடித்தபடி அந்தச் செம்பருத்திப் பூவையே பார்த்தது.

மரமும் திரும்பி அந்தச் செம்பருத்திப்பூவைப் பார்த்தது. இரண்டு கருவண்டுகள் அந்தப் பூவில் அமர்ந்து போட்டி போட்டுக் கொண்டு தேனைச் சுவைத்துப் பருகிக் கொண்டிருந்தன. பூவும் மகிழ்வோடு இதழ்களை மலர விரித்து ஆனந்தமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

மரத்திற்கு விளங்கி விட்டது மலரின் நறுமணத்தை விட வண்டுகளின் மீதுள்ள தூர்நாற்றம் தான் வண்ணத்துப் பூச்சியை விரட்டியிருக்க வேண்டும் என்று.

மரம் அந்த நந்தவளத்தை நன்றாகச் சுற்றி நோட்டம் விட்டது. அங்குள்ள மலர்களையெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வண்டுகளும் தேளீக்களும் மொய்த்தவண்ணம் இருந்தன. மலர்களும் ஆனந்தத்தில் அளவிட்டதையும் அரவணத்துக் கொண்டிருந்தன.

மரம் சொன்னது,

இறந்து கொண்டிருப்பதை

மறந்துகொண்டு சிரிக்கும் பூக்கள்.

ஓயவீப்பில் ஸ்வபி டாக்டர்கள் கடுப்பப்பகலைக்கூறும் கணக்குப்பால் ஸ்வாமிங்களை கடுத்து மின்மொசூ தொகையோ நூலை ஓயவீக்கு கூறு ஸ்வபி ஸ்வபி வீப்புப்பால் ஸ்வாமிக்கிடுது கிள்கயங்கை காங்கா குரிதிடப் பின்மொகை

பூவின் புலம்பல்!

“ஒன்றா மொழிக்கு முழுப் புதூஸ்பாலி” ஹக்ரீஸ்ராம்கரி முழில் முதுவுல் ஓராதூபப்ப்ராவி ஸ்குடுபாலை

பூ, ஒன்று தனக்குள் புலம்பிக் கொண்டிருந்தது!

“என்னை மாலையாகத் தொடுத்து விற்பனை செய்கின்றான் வியாபாரி!

எனக்கு மிகுந்த மரியாதை கொடுத்து, உயர்ந்த கெளரவும் கொடுத்து கடவுளுக்கு ஆராதனை செய்து வைக்கின்றார் பூசாரி!

சிங்காரி ஒருத்தி என்னை தன் தலையில் குடி அலங்கரித்துக் கொள்கின்றாள்! போதையில் வரும் காழுகனை மயக்க அவுளுக்கு நான் கருவியாகுகின்றேன்!

கவிஞர் ஒருவன் என்னைப் பார்த்து தனது கற்பனைகளைக் கட்டவிழ்த்து எனது பெயருக்குப் புதிய அர்த்தங்கள் கூறுகின்றான்!

இப்படி ஆளாளுக்கு என்னை தங்கள் தேவைகளுக்கேற்ப பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள்.

கல்யாணத்திற்கும் நான் வேண்டும்! கருமாதிக்கும் நான் வேண்டும்!

வாழ்க்கைப்பட்டுக் கொண்ட பெண் மகிழ்வோடு என்னைத் தலையில் வைத்துக் கொள்வாள். வாழ்க்கை பட்டுப்போன பெண் மன வேதனையோடு தனது கணவனின் படத்திற்கு என்ன மாலையாக்கி சூடுகின்றாள்.

என்ன பெண் ணோடு ஒப்பிட்டுக் கொள்கின்றார்கள்! “பெண்ணும் பூவும் ஒன்றாம்! ஏன்? வண்டுகள் மொய்ப்பதாலா? அழுகும், அழிவும் விரைவாகவே வருவதாலா?”

காலையில் மலரும்போது ஆசையோடு அள்ளி அணைப்பவர்கள் மாலையில் வாடி நிற்கும்போது ஏனன்மாக அல்லவா பார்க்கின்றார்கள்.

மலராக பிறந்ததில் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சிதான். செடியை விட்டு பறிக்கப்பட்டபோதோ... அளவற்ற வேதனை! பறிக்கப்பட்ட நான் எங்கு செல்லப் போகின்றேன் என்பது எனக்கே தெரியாது! பூஜைக்காக தெய்வ சன்னிதானத்திற்கா? அல்லது செத்துப் போனவர்களின் கல்லறைக்கா? என ஏங்கிக் கொள்வேன்.

செடியிலும், கொடியிலும், சிரித்துக் கொண்டிருந்த என்னைப் பறித்து மாலையாகத் தொடுத்து கணவான்களின் கழுத்தில் போட்டு அவரை கெளரவப் படுத்தினார்கள். என்னால் அவருக்கு கெளரவமாம்! மகிழ்ந்து கொண்டேன்!

கணிகையாருத்தி என்ன தலையில் குடிக்கொண்டாள்! அவளை நாடிவந்த காமுகன் என்னை கசக்கியெறிந்தான்! கண்ணீர் விட்டேன்.

எனது தகுதி என்ன? எனது பெறுமதி என்ன? எனக்கே தெரியவில்லை. நான் எடுப்பார் கைப்பாவையா”

பூவின் புலம்பல் கேட்ட மரம் சொன்னது, “ஏ பூவே! ஏன் புலம்புகின்றாய்? இந்த உலகம் இப்படித்தான்! எதுவும் இருக்கும் வரைக்கும்தான் அவரவர்க்கு மதிப்பும்!

இல்லாதுபோனால்
செல்லாது காசு தூண்!

பூவிற்கு மரத்தின் விளக்கம் புரியவில்லைப் போலும் இன்னமும் புலம்பிக் கொண்டே இருந்தது.

பணப்ரபாப ஸ்ரீஸங்கபத்ரி ஸ்ரீதிதுபத்ரி ,வது
ஸ்ரீகாந்திப் பாராதாவபராமி வதுக்திபத்ரி
வதுபா ,வதுக்தாத்திருந கல்லில் ஸ்ரீதிதுபத்ரி
காவதாரா ஜாவதாதாகமாம இப்பதி ஸ்ரீது
ஸ்ரீகாந்திப்

இப்பபக்கடி கால்வூல் கமி ஸ்ரீகாந்திப் பதிதுபத்ரி
துத்தியதிபாக ஜாபரி ஜாவதித்துப
துத்தில் காப்பக்கடிபாக ஜாவத்திகத்துப் பதிதுபத்ரி
துத்துடி ஜாபரி இாக இப்பபக்கமை
காக்கத்துப் காய்காபப்பூ ஸ்ரீதிதுபத்ரி பத்ரி
யத்ரி காக
காக்கத்துப் காக்கரைப் பத்தியிய வதுபா வது
யத்ரி

ஒன்றா இவறுபடி குன்றா இன்றா தீகுக் குன்றா
 "நயக்காப்பகல் ராப்புடா சூரி கூங்கியரிது விள்கா
 ஸெவிபு ட" குன்றாகி ஏவ டக்கி முபயூப் ஸரிபு
 முந்தூ ஸ்ராத்தபபடி ஏகநூ காலி பீராகுங்கிபுயூப் ஸ்ரா
 முபப்பிவ புத்தகப் பெண் அஞ்சித்து வா ஏ முக்குரி

ஸ்ராணபவிநூஸ்ரி

ஸ்ராண ஸக குன்றாகி

ஊருக்குள் ஒரு புத்தகக் கடை
 ஸ்ராபு பக்காலி ஸ்ராபு வக்காலி ஸ்ராபு வக்காலி
 அந்தக் கடையின் முன் பகுதியோ புத்தகப் பூங்கா!
 பின் பகுதியோ புத்தகக் காடு!

ஆம், முற்பகுதியில் விற்பனையில் பரபரப்பை
 ஏற்படுத்தும் பிரபலமான வர்களின் புத்தகங்கள்,
 பிற்பகுதியில் அறிமுக எழுத்தாளர்களதும், யாரும்
 ஆவலுடன் கேட்டு வாங்காததுமான ஏராளமான
 புத்தகங்கள்!

முற்பகுதிப் புத்தகங்கள் மிக அழகாக அடுக்கப்பட்டு
 ஓஞ்சோலை போல காட்சியளித்தது.

பிற்பகுதிப் புத்தகங்களோ கட்டுக்கட்டாக குவித்து
 வைக்கப்பட்டு காடு போல இருந்தது.

அந்தப் பிற்பகுதியில் பூப்படையாத புத்தகங்கள்
 தான் அதிகம்.

ஆம் யாரும் வாசித்துப் பார்க்காத புத்தகங்கள்
 அவை!

அதுபோல முதிர்கள்னிப் புத்தகங்களும் இருந்தன! அவை மீது நீண்டகாலமாக எந்த வாசகனது விரல்கள் கூட பட்டிருக்கவில்லைப் போலும்! தூசி படிந்து சோகமாக அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தன.

நட்சத்திரங்கள் சம்மந்தமான புத்தகங்களுக்கு மட்டும் அங்கு நட்சத்திர அந்தஸ்து!

ஆம் சோதிடப் புத்தகங்களுக்கும், சினிமாப் புத்தகங்களுக்கும் வாசகர்களிடம் அப்படியொரு மரியாதை.

நட்சத்திரப் புத்தகங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அந்தப் புது எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களை கேவி செய்தன.

அறிமுக எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள் அவமானத்தால் அழுது வடிந்தன.

அந்தப் புத்தகங்களின் மனங்கள் மட்டுமல்ல! தூசி படிந்து, தூசி படிந்து புத்தகங்களும் கணமாகவே இருந்தன.

அன்று கடைக்கு வந்த ஒரு வாசகன் அந்தப் புத்தகக் காட்டுக்குள் சில புத்தகங்களைத் தூசி தட்டித் தேடி எடுத்தான்.

முதிர் கள்னிப் புத்தகங்கள் நானத்தால் பரவசமடைந்தன! அறிமுகப் புத்தகங்கள் அந்தக் கணமே ழப்படைந்ததைப் போல நானம் கொண்டன.

அந்த வாசகன் புத்தகக் காட்டிற்குள் இருந்து பல புத்தகங்களை விலை கொடுத்து வாங்கிக் கென்றான்.

இதுவரை இவர்களை ஏனானமாகவே பார்த்து வந்த நடசத்திரப் புத்தகங்கள் இப்பொழுது பொறாமையுடன் பார்த்தன.

அந்தக் கடையில் இருந்த பழம் பெரும் எழுத்தாளனின் பல பதிப்புக்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு பெரிய புத்தகம் சத்தம்போட்டுச் சொன்னது.

பாயரி “புத்தகங்கள் புதுப் பெண்களைப் போல

பருவத்தில் திருமணம் ஆனால் பெண்ணுக்கு மரியாதை!

பதிப்பானதும் விற்பனையானால்தான் நூலுக்கு மரியாதை!” என்று.

இப்பொழுது எல்லாப் புத்தகங்களும் புரிந்து கொண்டன.

பெண் மண்ணைப் போல

புத்தகம் பெண்ணைப் போல.

மாத்தூர் நகங்கால்ப் பிள்ளை ரத்திய
யவிஞாக கூடியுடன், நகங்கால்ப் பகவுழியுடன், கூடுதல்யாயையுடன்
உடன்மாலி மாத்தூர் கூப்பி பகுநூத்துப்பைப்பை
பை கூட்டுகிழுக்குநூப்பாக க்கால்ப் பக்கால கூட்டு
நாற்காலி உமிஞால நூற்றிராகி கூரிய நாகங்கால்ப்

துக்குமாற்கெழுத்திய மாண்பும் பாலைக்குப்பினிலோபி ப்யங்கையை
இடப்பொடு விடுவதை சொல்ல இன்முப் பூசை காவணாது
நீத்தால் பார்வைத்திடுவது முதல் பார்வைத்திடுவது
ஏதுமிருந்து கூடாது ப்ரத்துமாய மாத்துப் பலத்திடுவதுமாது
ஏதுமிருந்து கூடாது பிரத்துமாய மாத்துப் பலத்திடுவது
வரழ்வும்! வீழ்வும்!

ஒலைக் குடிசை ஒன்றின் மண் கவரி ன் ஒதுக்குப்புறம் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து தாங்கள் வசிப்பதற்காக கறையான்கள் புத்து ஒன்றை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

அதே வீட்டின் கூரைப்பகுதியில் சிலந்தி ஒன்று வலை பின்னிக் கொண்டிருந்தது.

சிலந்தி மிக விரைவாகவே வலையைப் பின்னி முடித்துவிட்டது. ஆனால் கறையான்களின் புத்து தோண்டும் பணி தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

கறையான்களைப் பார்த்து சிலந்தி ஒரு ஏனாச் சிரிப்புடன் “ஏய் கறையான்களே! எனக்கும் முன்பாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தீர்கள்! பலபேர் இணைந்து வேலை செய்கின்றீர்கள்! அப்படியிருந்தும் இன்னமும் உங்களது புத்து தோண்டும் பணி முடியவில்லையே! ஆனால் நான் எனது வலையை எவ்வளவு சீக்கிரம் பின்னிவிட்டேன்! என் திறமையை பார்த்தீர்களா!” என்றது.

கறையான்களோ சிலந்தியின் ஏனான்ப் பேச்சைப் பொருட்படுத்தாது சிரித்தபடியே சொன்ன “நீ வேகமாக

வலையைப் பின்னியிருக்கலாம் அதனால் மற்றவர்களுக்கு என்ன பயன்? உன் வலையில் அகப்பட்டு அழிந்தவர்கள்தான் அதிகம்! நாங்கள் நிதானமாக தோண்டும் இந்தப் புத்தால் யாருக்கும் எந்தக் கெடுதலும் இல்லை! அது மாத்திரமல்ல நாங்கள் இந்தப் புத்தை விட்டு வெளியேறி வேறு இடத்திற்குச் சென்றாலும், வேறு பூச்சிகள், புழுக்கள் வசிப்பதற்குப் பயன்படுகின்றன. இப்போது சொல் யாருடைய உழைப்பில் பெருமை இருக்கின்றது என்று.”

சிலந்தி தலையைக் குளிந்து கொண்டது.

சிலந்தி பின்னிய வலையால் வாழ்ந்தவையும் இல்லை! கறையான் எடுத்த புத்தினால் வீழ்ந்தவையும் இல்லை!

நீண்டபி பெய்ணுமை மெகாமாஞ்சலி கமி தீஷ்வரி குதிப் பாரிக்காய்ருமை யாது தீடப்பிழைக்காலி தூக்கியுடுமிகு பரிசோதம் நூத்ர்பாதலி நீப யுணாதுவி

க்காலா குடி தீஷ்வரி குதிர்பாப பொனக்காய்ருமை காபங்கு வ்வுக்கால மெகாமாய்ருமை யா” கூபப்பரிசி குதிர்க்காலி ரபவியை மெகாமாய்ருமை யாக்கி யைகவி ம்வுகால்கு ம்வுத்துமிழப்படு மெகாமாஞ்சலிய்கு காகவி நாக்கு பெரிக்கால்கீயாய்வு நீப ம்விக்காலுமிகு தூத்ப தூக்காம்பி கூபவித்திரிசோநிபி மாஞ்சலீகீ மாஞ்சலீகீ பாகா தூக்கால “மாகர்த்திரபாப மாவாராக்கி ஸ்வா பகாஞ்சபு பாகா ஸ்வாதித்திரி மாகர்த்திரபாப காயக்கீரி” காக்காலி யுதிபத்திரிசி தூக்குப்புகுபடி

வடிப்பிரிசூக்குப்பேசி மற்றுப்பதி சிறுமியர்கள் போன்ற நீண்ட பிரக்கப்பைப்படி

தரயாக முடியாத பூஞ்செடிகள்!
பிருத்துக்கால நீண்ட விரிசூக்குப்பேசி சிறுமியர்கள் போன்ற நீண்ட பிரக்கப்பைப்படி நீண்ட விரிசூக்குப்பேசி சிறுமியர்கள் போன்ற நீண்ட விரிசூக்கப்பைப்படி வீட்டின் தோட்டம் அது.

தோட்டத்தின் முன்பகுதியில் ரோஜா, மல்லிகை, போன்ற பலவகையான பூஞ்செடிகள்.

இன் பகுதியில் தக்காளி, கத்தரி, வெண்டி, போன்ற பலவகையான காய்கறிச் செடிகள்.

இந்தத் தோட்டத்தை பராமரிப்பதே வீட்டுக்காரரின் பொழுதுபோக்கு. தினமும் மன்னைக் கிளரி தண்ணீர் விடுவதும், காலம் பார்த்து பசனை போடுவதுமாக இருந்ததால் காய்கறிச் செடிகள் குலை குலையாகக் காய்த்தன. பூஞ்செடிகளும் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்திருந்தன.

ஒருநாள் ரோஜாப் பூவிற்கும் மல்லிகைப் பூவிற்கும் தங்களில் யார் உயர்ந்தவர் என்ற வாக்குவாதம் ஆரம்பமாகியது.

“நான்தான் அழகிலும் மென்மையிலும் சிறந்தவள்! ஆதலால் நான்தான் உயர்ந்தவள்” என்றது ரோஜா.

நான்தான் மனத்திலும் தூய்மையிலும் சிறந்தவள். ஆதலால் நான்தான் உயர்ந்தவள்” என்றது மல்லிகை.

தீர்ப்பு வழங்கும் பொறுப்பு வீட்டுக்காரரிடமே ஒப்படைக்கப் பட்டது.

வீட்டுக்காரர் சொன்னார், “உங்களின் அழகும் மனமும் இன்றோடு முடிந்துவிடும்! ஆனால் உங்களுக்குப் பின்னால் நிற்கின்றனவே காய்கறிச் செடிகள் அவற்றின் பூக்களுக்கு அழகுமில்லை, மனமும் இல்லை, ஆனால் அவை தரும் காய்களும், பழங்களும், மனிதர்களுக்கு சத்தான உணவாகுகின்றது. மனிதர்கள் பசியாற உண்டு திடகாத்திரமாக வாழ்ந்தால்தான் அழகையும் மனத்தையும் ரசிக்க முடியும். நீங்கள் அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் காய் தரமுடியாத மலடாக அல்லவா இருக்கின்றீர்கள்!” என்றான்.

ரோஜாவும் மல்லிகையும் காய்களுடன் இருக்கும் செடிகளை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டன.

நீதி

தாயாக முடியாத பெண்ணும் காயாக முடியாத பூவும்
சமமானவையே!

“மதுமிகு மதுமிகு ப்ரஸ்துவி ஸ்ரூபு”

ப்ரஸ்துவி ஸ்ரூபு “ஸ்ரூபரியா ஸ்ரூபாரு மாதுமிகு மதுமிகு ப்ரஸ்துவி ஸ்ரூபு”

ப்ராயரிசிகல் ஸ்பிராக்ளை ஸ்டி மிஸ்டர்ஸு கஷ்
க்காக்கை ஸ்டா ஸ்டி பரிசென்ட் மா" ஜம்பிபரி
குச்சாக நூபவிஞ்யரிங் மிஸ்ரைட் ஜகூ ஸ்பாராஸ்திப்பிள்ளு
காக்கா
தீ தன்னெப்பற்றி தானே புரிந்து கொள்ள எடுத்த
முயற்சியில் தன்னைத்தானே குழப்பிக் கொண்டிருந்தது!

"நான் வீடுகளின் அடுப்பில் எரிவதனால்
எத்தனையோ உயிர்களின் பசியைப் போக்கும் உணவைப்
பதமாக்கிக் கொடுத்து அவர்கள் வயிறார் வாழ்த்துவதைக்
கேட்கின்றேன். அதுவே வீட்டின் கூரையில் எரிந்தால்?
எத்தனையோ குடும்பங்களை நடுத்தெருவிற்குக் கொண்டு
வந்து அவர்களின் வயிற்றெரிச்சலைக் கட்டிக் கொள்கின்றேன்!"

தடியினில் பந்தமொன்றைச் சுத்தி தீ, இட்டு
இருட்டிற்கு என்னை வெளிச்சமாக்கியபோது எனது மனம்
குளிர்ந்தது. அதே பந்தத்தைக் கொண்டு மனிதர்கள் ஒரு
குழவிக் கூட்டை கொழுத்தினார்கள்! ஒரு நிமிடத்தில்
ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் கருகிச் சாம்பலானதைக்
கண்டு எனது மனமும் நெருப்பாக எரிந்தது!

கடவுளுக்கு முன்பாக தீபமாக எரிந்தபோது பலர்
பக்தியோடு என்னைக் கண்களில் ஓத்திக் கொண்டார்கள்!
அப்பொழுது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. பக்தியின்
பெயரால் சிலர் பக்தர்களின் கையில் வைத்து என்
பெயரால் சத்தியம் வாங்கும்போது எனக்கு வேதனையாக
இருந்தது.

நான் ஏன் இப்படி பலவித குணங்களுடன்
இருக்கின்றேன்? நான் யார்?" இப்படியாக தீ தன்னெப்
பற்றி புரிந்து கொள்ள முடியாமல் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நேரத்தில் தீயின் மனச்சாட்சி அசரீரியாகப் பேசியது. “எய் நெருப்பே! நீ ஏன் வீணாகக் குழம்புகின்றாய்? நீ பூஜை அறையில் எரியும்போது உனக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்கலாம்! தெருவிளக்காக எரியும்போது அந்த மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்காமல் போகலாம்! ஆனால் நீ தெருவில் எரியும்போது உனது ஒளியின் உதவியால் எத்தனை உயிர்கள் சிரமமின்றி பயணிக்கின்றன என்பதை நீ ஏன் உணரவில்லை? முதலில் உனது குழப்பத்தை விட்டு நிதானத்திற்கு வா! அதன்பின் உனக்கு அனைத்தும் விளங்கும்.

உன்னை தீபமாக உபயோகிப்பவர்கள்தான் நெருப்பாகவும் பாவிக்கிறார்கள்! அது உனது குற்றமல்ல. உன்னை இயக்குபவர்களின் குற்றம்! இதனை நீ உணர்ந்துகொண்டால் உன் மனதில் எந்தக் குழப்பமும் இருக்காது” என்று தீயின் மனச்சாட்சி.

தீ குழப்பம் தீர்ந்து நிதானமடைந்தது. என்னை வைத்து ஆக்கலைச் செய்யும் மனிதர்கள் மத்தியில் அழித்தலையும் என் பெயரால் ஆக்கிவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் சில பொறுப்பற்ற மனிதர்கள்தான்! என்பதை தீ புரிந்து கொண்டது.

நீதி

பொறுப்பானவர்களின் கரங்களில் இருந்தால்தான் நெருப்பானாலும் மதிப்பாக இருக்கும்.

மரங்களும் பழங்களும்

அந்த மனிதன் நீண்ட வெகுதூரமாக நடந்து வந்ததினால் ஏற்பட்ட களைப்பு அவனது முகத்தில் மட்டுமல்ல நடையிலும் தெரிந்தது.

எங்காவது அமர்ந்து சற்று களைப்பாறலாம் என எண்ணி சாலையின் இரு பக்கங்களிலும் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை தோட்டமாகவே இருந்தது. காலத்திற்கு ஏற்றவாறு அந்த நிலங்களில் பூசணிச் செடிகளும் சுரைக்கொடிகளுமே அதிகமாக பயிரிடப்பட்டிருந்தது.

கொடியிலே காய்த்த காய்கள் பெரிதாக வளர்வதற்கு ஏற்றவாறு பந்தல் போட்டு காய்களை தொங்க விட்டிருந்தார்கள். அந்த மனிதனால் அவற்றைப் பார்த்து ரசிக்க முடிந்ததே தவிர அமர்ந்து களைப்பாறக்கூடிய இடமாக எங்குமே இல்லை.

மனிதன் இன்னும் சிறிது தூரம் நடந்து சென்றான். தூரத்தில் வீதி ஓரத்தில் ஆலமரம் ஒன்று நிற்பது தெரிந்தது. கடவுளைக் கண்டதுபோல இருந்தது மனிதனுக்கு! வேகமாக நடந்து சென்று ஆலமரத்தின் நிழலில் களைப்பாற அமர்ந்த

மனிதன் மரத்தின் வேரில் தலையை வைத்துப் படுத்தவன் செழித்துப் பரந்து விரிந்து நின்ற ஆலமரத்தின் கிளைகளையும் இலைகளையும் ரசித்துப் பார்த்தபடியே கிடந்தான்.

கிளைகள் தெரியாமல் நிறைந்திருந்த இலைகளுக்கு மத்தியில் ஏராளமான பழங்களும் இருந்தன. அந்தப் பழங்களை உண்பதற்காக குருவிகள் கூட்டம் கூட்டமாக கிளைக்குக் கிளை சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தன.

குருவிகளின் ஆர்ப்பாட்டங்களில் பழங்கள் சில கீழேயும் விழுந்தன.

அந்த மனிதனின் சிந்தனையெல்லாம் இப்பொழுது இந்தப் பழங்களைப்பற்றியே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

“அந்தச் சிறிய பூசனிக் கொடியில் பெரிய பெரிய காய்கள்! இந்தப் பெரிய ஆலமரத்தில் சின்னஞ்சிறு பழங்கள்! ஆண்டவன் படைப்பில் ஏனிந்த வித்தியாசம்?” இது அந்த மனிதனுக்குப் புரியாத புதிராகவே இருந்தது. இப்படியாக சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவளின் தலையில் “டோக்” என்ற சத்தத்துடன் ஓர் ஆலம்பழம் விழுந்தது.

ஆலம்பழம் சிறியதாக இருந்ததால் மனிதனுக்கு வலிக்கவில்லை. ஆனால் விளங்காத விடயமாக இருந்த பழங்களைப் பற்றிய புதிருக்கு இப்பொழுது விடைதெரிய ஆரம்பித்தது!

“ஆலம்பழம் பூசனிக்காய்களவாக இருந்தால் இன்று எனது நிலை என்னவாகியிருக்கும்? தென்னை, பனை,

மரங்கள் பெரிய காய்களைக் காய்த்தாலும் அதன் நிழல்களில் யாரும் படுப்பதில்லையே! ஆல், வேம்பு, போன்ற மரங்களின் நிழல்களிலேதான் மனிதர்கள் களைப்பாறுகின்றார்கள்.”

மனி தனின் வாய் அவனையறியாமல்
முண்முணுத்தது…

பழங்களையும் ஆண்டவன் அழந்தே படைக்கின்றான் !

மீண்டும் ஆதையும் முயலும்!

முன்னாரு சமயத்தில் தன்னை யாரும் வெல்ல முடியாது என்ற அகங்காரமிகுதியில் நித்திரை கொண்டதனால் ஆமையிடம் தோற்றுப்போன முயல் பின்னர் எப்பொழுது ஆமையைக் கண்டாலும் அதனை வம்பிற்கிழுப்பதும் பாய்ந்து ஓடுவதும், துள்ளிக்குதிப்பதுமாக சேட்டைகள் செய்து ஆமைக்கு வெறுப்பேற்றிக் கொள்வது வழமை!

அன்றும் அப்படித்தான் ஆமையைக் கண்டதும் ஆமையாரே இன்னொரு தடவை என்னுடன் “ஒட்டப் பற்றயத்திற்கு வருகின்றோ?” என்று கேட்டபடி அங்குமிங்குமாக துள்ளிக்குதித்து சேட்டைகள் செய்ய ஆரம்பித்தது முயல்.

ஆனால் ஆமையோ முயவின் சேட்டைகள் எதனையும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் நட்புடனேயே பேசியது, “முயல் தம்பி நீ இப்படி தூள்ளிக் குதிப்பதும், வேகமாக பாய்ந்து, பாய்ந்து ஓடியாடி விளையாடுவதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் என்னையும் உன்னைப்போல ஓடியாடி விளையாட முடியாதபடி ஆண்டவன் இப்படிப் படைத்துவிட்டானே என வேதனையாக இருக்கின்றது” என்று தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தியது.

அதற்கு முயல் கெக்கட்டம் விட்டு சிரித்தபடி கேவியாகச் சொன்னது, “நீ நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தாலும் சரி! ஆயிரம் முட்டைகள் போட்டாலும் சரி! வாழ்க்கையில் எங்களைப் போல ஆனந்தமாக இருக்கமுடியாது. நாங்கள் நினைத்த நேரத்தில் நினைத்த இடத்திற்குச் செல்வோம்! துள்ளுவோம். குதிப்போம், விளையாடுவோம். இப்படி உன்னால் மகிழ்ச்சியாக இருக்கமுடியுமா?” என்றது.

ஆமை எதுவும் பேச முடியாமல் தலையைக் குனிந்துகொண்டது.

“உனக்கு இன்னொரு சங்கதி தெரியுமா? மனிதர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் சுறுசுறுப்பைப்பற்றி உதாரணத்திற்குச் சொல்லும்போது என் மகன் முயல்மாதிரி என்றுதான் சொல்லுவார்கள். சோம்பேறிகளைத்தான் ஆமை மாதிரி என்று இளக்காரமாகச் சொல்லுவார்கள்” என்று முயல் தன்னைப் பற்றி பெருமையாகத் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டது.

இதற்கும் ஆமை தலையைக் குனிந்தபடி மௌனமாகவே நின்றது.

அப்பொழுது திடீரென பக்கத்துப் புதரில் இருந்து புலி ஒன்று உறுமியபடியே வெளிவந்தது. புலியைக் கண்டதுதான் தாமதம் முயல் உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி தலை தெறிக்கப் பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடியது. ஆனால் ஆமையோ ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியே இருந்தபடி தன்னுடைய தலையை உள்ளுக்குள் இழுத்து தன்னை மறைத்துக் கொண்டது!

முயல் மரண பயத்தில் ஓடுவதையும் புலி அதைத் துரத்துவதையும் பார்த்த ஆமை தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டது “ஆண்டவன் அவரவர்களுக்கு அனைத்தையும் அளந்துதான் படைக்கின்றான்” என்று.

மொழியிலே குழித்தீட்டு ஒத்தான்தி குதித்தான்தி பூப்புத்தீட்டு நீதி பொழிவுடோயான்தி பாபவிப்புத்து ராமவினாங்கு

ஆமைக்கு முன்னால் தூள்ளிக்குதிப்பதெல்லாம் வேலையற்றவன் செய்யும் வேலை,

குரங்கலிழுத்திலு

ங்கரத்திலே ரோய்யரிது தீக்கா நூராகிக்கு குக்காத்”
 குதித்தாந்தீக இந்பப்பாங்காரூக சிரிக்காதையூகு ஸ்வங்கு
 ஸ்வங்காதாந்தீ ரிதீவயங்வு ஸ்வங்க ஸ்வங்காபவியங்காலி
 ரிதீவ யங்கு ஸ்வங்காக்கிரிபவியங்கு ஸ்வங்காங்காலி
 ஸ்வங்கு யங்கு “ஸ்வங்காக்கு தீகாங்காக்காலி யங்கு
 க்குத்தால் சிப்புப்புத் தீகாபவங்குபு இந்ப பாங்காங்கு
 குரங்கலி

நபத்திலு க்யங்காது வத்து ஃபுத்திலு
 குரங்கி மேவிகாவங்காவு

குத்து சிரிக்கு பந்துக்காப நூரிவுகி யூருபுபுபுத்
 க்யங்காபு குதுத்துமிகுமி யெரிபயமியுத யங்கு ஸிப
 சுபத்துக்குபு ஸிக்கா தீக்காபியுச வெட்டு குதுகுபாங்க
 ஸ்வங்கு தீயாலு குதுப்பாப நூத்பாப பகாக்குது சுதை
 சுபத்துக்குடு யவிசுப்புத் தீவாயகங்கு யூப்பு யவியெதூ
 ஸ்வங்கு குதுமூடு ஸ்வங்காங்கு யங்காது பாங்காங்கு
 குரங்கலி க்குத்துக்காவு

ஷஷி தேவி முழுமூடி விழித்பாதுவி தொயாதை
நீக்கம்காரனால் நீக்காலில் பூப்பூத்தானால் முழுக்குமி குடிச்சுலை
நீக்காரனாக்கால நாந்தங்காலை உங்கக்கீழ்க்கு

நாந்தப்பிட்டால் நாந்தங்காலை போக்கை ஏதுக்குவி
நந்தவனத் தேர்தல்

குடைய்குவி வயாகைமூச்சுப ப்ரதிக்கீட்டுக்குஞ்சு முதுக்கு

காவாயாராத காலை நீக்கு துக்காக்காக்காலை

அது ஒரு நந்தவனத் தோட்டம்.

மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா, சிதம்பரத்தை,
செவ்வந்தி இப்படி... இப்படி... இன்னும் ஏராளம் பூச்செடிகள்.

இவர்களுக்குள் ஒரு தன்மானப் பிரச்சனை!

தங்களுக்குள் யார் உயர்ந்தவர் என்று?

ஜனநாயக முறையில் அதை அறிவதற்கு நந்தவனத்
தேசத்தில் தேர்தல் என்னும் கோஷம் உரத்துக் கேட்கத்
தொடங்கியது.

பூக்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி ஒரு தேர்தல்
அதிகாரியைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

தங்களிடம் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காட்டாத,
தாங்கள் உயிர்வாழுக் காரணமாக இருக்கின்ற
“காற்று”த்தான் தேர்தல் அதிகாரி.

காற்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டது!

பொன்ற பொன்ற பொன்ற பொன்ற பொன்ற பொன்ற பொன்ற

வாக்களிப்பவர்கள் யார்?

நந்தவனத் தோட்டத்தில் தினமும் வந்து தேன் அருந்திச் செல்லும் வண்ணத்துப்பூச்சிகள், வண்டினங்கள் தேனீக்கள்... இவைகள்தான் வாக்காளர்கள்.

தேர்தல் பிரச்சாரம் அமர்க்களமாக நடைபெற்றன.

அங்கும் லஞ்சத்திற்குப் பஞ்சமில்லாமல் இருந்தது!

வாக்காளர்களுக்கு தேன் களை தாராளமாக வழங்கின பூக்கள் எல்லாம்.

“காதலர்களுக்குப் பாலமாக இருப்பவர்கள் நாங்கள்” என்று ரோஜாப்பூ.

“தம் பதிகள் இனபமாக இருப்பதற்கு முக்கியமானவர்கள் நாங்கள்தான்” என்று மல்லிகை.

“எழுத்தாளர்கள் தங்கள் வர்ணனைகளுக்கு எங்களுக்குத்தான் முன்னுரிமை கொடுக்கின்றார்கள்” என்று முல்லை.

“அழிகு மட்டுமல்ல! சத்து நிறைந்த எண்ணெய் வளமும் எங்களிடம் உண்டு” என்று சூரியகாந்தி.

“நான் இவர்களைப் போல அல்ல என்றைக்குமே வாடுவதில்லை” என்று வாடா மல்லிகைப்பூ. ஒரு வழியாக எந்தவிதமான வன்முறைகளும் இடம்பெறாமல் தேர்தல் நடைபெற்று முடிந்தது.

தினமும் நந்தவனத்திற்கு வந்து மாறி, மாறி, எல்லாப் பூக்களிடமும் தேன் குடிக்கும் வண்டினங்கள் பாகுபாடு

காட்டாது எல்லா வேட்பாளர்களுக்கும் மாறி, மாறி, வாக்களித்தன.

வாக்குகளை என்னிய காற்று பலமாகச் சிரித்தது. பின் முடிவை அறிவிப்பதை மறு நாளுக்கு ஒத்திவைத்தது.

“உடனே முடிவை அறிவிக்க வேண்டும்” எனப் பூக்கள் எல்லாம் கூச்சல் போட்டன.

நந்தவனத் தோட்டத்தில் பூக்கள் மத்தியில் ஒரு கலவர சூழ்நிலை!

அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்காக காற்று அவசரகால நிலையைப் பிரகடனப் படுத்தியது.

பூக்கள் அதை மதிப்பதாக இல்லை. அவர்களின் கத்தல் இன்னும் அதிகமாகியது.

மனிதர்களின் தேசத்தில் கலவரத்தை அடக்க ஆயுதப்படையை துணைக்கு அழைப்பதைப் போல துணைக்கு மழையை அழைத்துக் கொண்டது காற்று.

பலத்த காற்று! அடைமழை! அன்று இரவு முழுவதும் நீடித்தது.

மறுநாள் விடிந்தது!

கத்திக் கொண்டிருந்த பூக்கள் எல்லாம் உதிர்ந்து கிடந்தன!

முதலநாள் அழகாக இருந்த பூக்கள் எல்லாம் அலங்கோலமாக சிதைந்து கிடந்தன!

நந்தவளத்தின் சொந்தக்காரன் அவற்றைக் கூட்டி அள்ளி குப்பைக்குள் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

காற்று சொல்லியது “இதுதான் முடிவு” என்று.

ஒரு தேனி சொல்லியது, “அழகாக இருக்கும் மட்டும்தான் அழகிற்கு மரியாதை. அகங்காரம் வந்தால் அழகும் அலங்கோலம்தான்” என்றது.

தத்துவம்

அகங்காரம் வந்தால்!

அலங்கோலம் தானாக வரும்.

கக்டு தூக்குமிகு காதுபப்பில குக்கு சுக்கு
கூபு ப்ரதுபைப்புக்கு குக்குக்கு வூபு குத்து
குஞ்சுக் குப்பாக்கி குத்துக்கு பாக்குக்கு குக்குக்கு
வந்துக்கு வந்துக்கு வந்துக்கு வந்துக்கு வந்துக்கு

குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு
குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு
குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு
குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு குத்துக்கு

...பூஷணம் சுத்திகளி

வ்பரிசுகளுட நீங வெந்தை தராசுக்டங்கி மறை கஞ்ச
தூஙாவழையுமிருந்துக்கூடிய துக்கமானங்க ப்ராக்ஷில்

நீதி

உங்களிட ஏழைக்க ஸ்ரீப. யவினானங்க ஸ்ரீ
ஶாஸ்திரை சங்க ஏதிவ கூட்டுரிமைக்கு பூஷணம் பூஷணம்
நீரப்பொலை நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும்
நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும் நூயாயும்
**ஒரு கடிகாரமும் தராசும் ஒருநாள் சந்தித்துக்
கொண்டன.**

கடிகாரம் கேட்டது, “என்ன தராசன்னா! நலமா?
பாவம் நீ தான் என்ன செய்வாய்! எனக்கு இரண்டு முட்கள்
இருந்தும் உலகத்திற்கு நேரத்தைக் காட்ட நான் எவ்வளவு
சிரமப்படுகின்றேன்! நீ, ஒரு முள்ளள வைத்துக் கொண்டு
என்னத்தைக் கிழிக்கப் போகின்றாய்? எல்லாம் தப்பும்
தவறுமாகத்தான் இருக்கும்” என்று கிண்டலாகக் கூறியது.

கடிகாரத்தின் இந்தக் கிண்டல்ப் பேச்சுக்கள் தராசை
கோபப்படுத்தி விடவில்லை! மாறாக கடிகாரத்திற்கு உலக
நியாயங்களை எடுத்து விளக்கியது தராச.

“கடிகாரத்தம்பி உனக்குத் தெரியாதா பல எவிகள்
சேர்ந்தால் புத்தெடுக்காது என்னும் பழுமொழி?
அப்படித்தான் எல்லாம். நாலு பேர் கூட்டாக சேர்ந்து
நடத்துகின்ற ஒரு தொழிலைப்பார்! ஒரு முடிவை
எடுப்பதற்கு நாலு பேரும் நாலு கருத்தைச் சொல்லுவார்கள்!
முடிவெடுக்க நாலு மாதமாகும். இதையே தனி ஒரு
முதலாளியாக இருந்தால் நாலு நிமிடங்கள் கூடத் தேவை
இல்லை. ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் நாற்பது பேர்
உள்ள மந்திரிசபை நாற்பது நாள் கூடினாலும் ஒருமித்த

நல்ல முடிவு கிடைக்காது. அதுவே தனி ஒருவனிடம் அதிகாரம் உள்ளவனுக்கு நாலு செக்கன்களே போதுமானது!

ஏன்? உன்னையே பார்! உன்னுடை இரண்டு முட்களில் ஒன்று இயங்காவிட்டால் மற்ற முள் தலைகீழாக நின்றாலும் நேரத்தைக் காட்ட முடியாது. என்னைப்பார்! எனக்கு யார் தயவும் தேவையில்லை! நான் தனியாகவே தீர்ப்பை உடனையே கூறிவிடுவேன்!” என்றது.

“நீ, சர்வாதிகாரி! சர்வாதிகாரி!” என்று சத்தம் போட்டுக் கத்தியது கடிகாரம்.

தராசு அமைதியாகச் சொன்னது. “அந்தச் சர்வாதிகாரமான தீர்ப்பு எங்கிருந்து வருகின்றது என்று பாராதே! என்ன விதமாக வருகின்றது என்பதனை மட்டும் பார். அதில் நியாயம் இருக்கின்றதா என்பதையே பார்” என்றது.

இப்பொழுது கடிகாரம் சத்தம் போடவில்லை அமைதியாகிவிட்டது. அதற்கு விளங்கி விட்டது.

நீதி சொல்வதற்கு நாலு பேர் தேவையில்லை! நீதியானவனே தேவை.

நீதி சொல்வதற்கு நாலு பேர் தேவையில்லை! நீதியானவனே தேவை.

ஈரிக்கத்தப் பாவும் ரத்தி ஸ்ரீஸ்ரங்கநாத் சுப்பிரமணியன் கர்த்தப் பூங்குடி பாலுக்கம்பாகம்குடி இரிசக்கால நூத்துநான்கெலி கிருதி, உபப்பத்தாந்த சுடாநாகலிக்கிளாகலி சுப்பம்புத் தக்குடி போவிக்கூலியியங்கு மஹாவாசலை காபங்கு
நம்பிக்கை!

அந்தத் தென்னந்தோப்பில் பிடிங்கப்பட்ட தேங்காய்களை உரித்து மட்டைகளை எறிந்துவிட்டு தேங்காய் மட்டும் விற்பனைக்கு அனுப்பப்பட்டது.

சிதறிக்கிடந்த தும்புகளும், மட்டைகளும், தமக்குள் பேசிக்கொண்டன. “நாம் தேங்காயோடு இணைந்திருந்தவரை கெளரவமாக இருந்தோம். இப்பொழுது நம்மை வீசி எறிந்துவிட்டார்கள் அனாதையாகக் கிடக்கின்றோமே!” என்று கவலையுடன் புலம்பிக் கொண்டன.

ஒரு தும்பு சொன்னது “நாம் ஒற்றுமையாக வாழ கற்றுக் கொண்டால் எமக்கும் அந்தக் கெளரம் கிடைக்கும்” என்றது.

மட்டைகளும், தும்புகளும், ஒற்றுமையாக செயல்பட்டன. தும்புகள் எல்லாம் திரிக்கப்பட்டு சிறு கயிறாகி, வீடுகளிலும்! பின் பெரும் கயிறாகி, துலாக் கொடிகளிலும்!! பின் மணிக்கயிறாகி, தேர், வடக்கயிறாகிலிட்டன! தங்களது ஒற்றுமையால், சிதறுண்டு

கிடந்த தும்புகள் ஆண்டவனின் தேர் வடமாக பக்தர்களின் கைகளில்! தேங்காய்களோ! அங்கு பக்தர்களால் உடைக்கப்பட்டு, சிதறிக் கொண்டிருந்தது.

தும்புகள் சொல்லிக்கொண்டன

தும்பாக இருந்தாலும் நம்பிக்கையோடு இருக்க வேண்டும்.

கைக்கியது

★

பெப்பக்காலி குழிப்பாகவிடாக்குதல் கூடுதல்
பெப்பாக்காலி காலைப்பெய் குத்திட காலைமாகமங்கு விட
குப்பப்பப்பஞ்சல் குக்கைப்பற்றி ஏடுப்பவ மாலைக்கு
ங்குக்கு, யஞ்சுக்குப்பவ, யஞ்சுக்குமங்கு குத்திக்கிடுதல்
ஒருமத்துநிழ்க்காலை ரூபவீகக்குவி மாடு “நாட்டாகவிக்கிபவி
கிஸீ வாய்த் தூரூபமிப்பு மாதுவின்குரு காவசாகவி
நூக்கா “யவீங்குவிளக்கிடு க்கூபதூநாக்காலை, நாட்டாகப்பிரித்துற்றிரு
நாட்டாகவி கிபிய்ஜை நாட்டுப்பாலைக
நூக்கா காபயக்காற்று மாடு” குலாங்காலி மங்கு குது
“யஞ்சுக்குக் காற்று குத்துல், யஞ்சுக்கு நாட்டாகவி க்குறுத்து
காய்வாற்று குது, யஞ்சுக்குமங்கு, யஞ்சுக்குப்பவ
மங்கு பெப்பக்காலி மாலை நக்குமங்கு நாபப்பங்குவ
காலை, கிராடுபிக் குறுபு கூபி முழுரிக்குமிக் கிராடுபிக்
குத்து, கிராடுபிக்குமிக் கூபி முழுரிக்குமாகவி
குலாங்குதலி, காய்வாற்று குலாங்கு மூட்டுப்பிரித்துறிக்காலை

குங்கார்பாகல் ஸ்தாஸ்தாபப்போன்ற இதிலூ மாக்ஷம்பி
யவிடப்பட்டிருக்க இருந்திருக்கி இருந்திருக்க இருந்திருக்க இருந்திருக்க

இப்படியும் ஒரு குணம்

அந்த வீட்டில் ஆடு, பசு, மாடு, நாய்,
இவையெல்லாம் வீட்டுக்காரரால் மிக அன்பாக
பராமரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்து வந்தன.

அந்த வீட்டில் ஆடு, பசு, மாடு, ஆகியவை பால் கொடுப்பதாலும்,
நாய் வீட்டிற்கு காவலாக இருப்பதாலும் வீட்டுக்காரர்
அவற்றை நன்றாகவே வளர்த்து வந்தார்.

இருந்தாலும் நாய்க்குக் கர்வம் அதிகம்!

இந்த ஆடு, மாடுகளுக்கு மட்டுமல்ல!
வீட்டிற்கும்கூட தான், தான் காவல் என்றும்! தனது பாதுகாப்பு
இல்லாவிட்டால்! இவர்களால் நிம்மதியாக வாழ முடியாது
என்ற எண்ணம் நாய்க்கு.

அன்று ஆட்டிற்கு இரவுச் சாப்பாடாக புல்லுக்
கத்தையை போட்டு விட்டுப் போனார் வீட்டுக்காரர்.

ஆடு, புல்லைத் தின்ன முயல்வதும்! நாய் அதனைத்
தின்னவிடாமல் உறுமிப் பயமுறுத்தவதுமாகவே இருந்தது.

நாயோடு மோத முடியாத ஆடு பசியோடு புல்லைப்
பார்த்தபடியே நின்றது.

மேய்ச்சல் முடிந்து அப்பொழுதுதான் கொட்டகைக்கு வந்து கொண்டிருந்த பசு, மாடு, இவற்றை கவனித்தபடியே வந்தது.

பசு வருவதைக் கண்டதும் பசியோடு இருந்த ஆடு, “மே... மே” எனக் கத்தி தனது நிலையை வெளிப்படுத்தியபடி மீண்டும் புல்லைத் தின்ன முயல! நாய், பசுவிற்கு பயந்தாலும் தனது பிடிவாதத்தை விடாமல் மெதுவாக உறுமி ஆட்டை வெருட்ட முயன்றது.

கோபம் கொண்ட பசுமாடு மூசியபடி நாயை நோக்கி வேகமாக ஓடிவர, நாய், இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிவிட்டது.

பசியோடு நின்ற ஆடு மாட்டிற்கு நன்றி கூறிவிட்டு புல்லைச் சாப்பிட்டது.

பசு சொன்னது

சிலர் இப்படியும் ஒரு வகைக் குணத்தைக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் தானும் தின்னார். மற்றவரையும் தின்னவிடார். தானும் முன்னேற மாட்டார்கள். மற்றவரையும் முன்னேறவிடமாட்டார்கள்.

யிடுக்கமேறி குக்கூயலிலோ யடுக்கி ந்தான்தீடி தூங்கு
பூங்கி மாத்தாங்கிலிலோ கங்காங்கிலோ, பஞ்சாங்காங்கிலோ
ம்பாங்காங்கா தூங்கு மாபவிப்புக்கி சுதாங்கி நாங்காங்கா

நன்றி சொல்லும் மரம்

நாங்காங்கா காங்காங்கா மாங்காங்கா சுதாங்காங்கா

இறைவனே! பசித்த எனது வேர்களுக்கு மழையாய் வந்து உணவளித்ததும்! மழையில் நனெந்த என்னை கதிரவனாய் வந்து குளிர்காய வைத்ததும்! நீதான் என்பதை நான் அறிவேன். உனக்கு எனது நன்றிகள்.

வசந்த காலத்தில் எனக்கு உடுத்தி அழுக பார்க்கின்றாய்! இலையுதிர்காலத்தில் நீயே உருவிக் கொள்கின்றாய்! ஆக்குபவனும் அழிப்பவனும் நீயேயாதலால், நீ கொடுக்கும் போது பரவசமோ எடுக்கும்போது வருத்தமோ எனக்கில்லை.

நான் வாழ்வது! அதிலும் அழுகாக வாழ்வது! எல்லாம் நீ, கொடுத்த கொடையல்லவா! எனது நன்றியை பூக்களின் வழியாக, அதன் நறுமணத்தின் ஊடாக சமர்ப்பிக்கின்றேன். இலைகளின் சல சலப்பு வார்த்தைகளால் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நான் கேட்காமலேயே எல்லாவற்றையும் நீ, எனக்கு தந்திருக்கின்றாய்! ஆனாலும் ஆசை யாரை விட்டது! நான் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்காக முடியுமா?

இன்னும் நிறைய பூவெனக்கு வேண்டும்! ஏனென்று கேட்கின்றாயா? பசியோடு என்னைத் தேடிவந்த எந்தத் தேனீக்களும் உணவில்லாமல் திரும்பக்கூடாது!

எனது கிளைகள் நிறைய கணியெனக்கு வேண்டும்! என்னெனத் தேடிவரும் அணில்கள் உணவில்லாததால் இன்று உண்ணா விரதம் இருப்போம் என்று சமாதானம் கூறக்கூடாது!

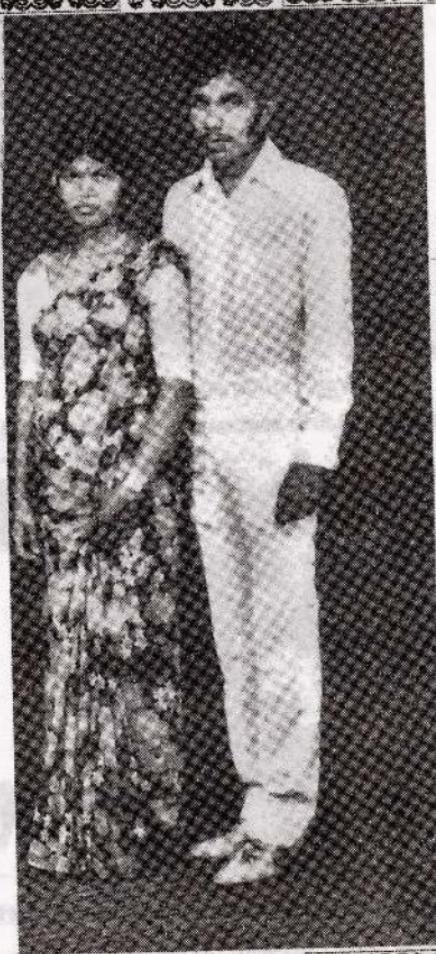
இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாக கிளைகள் வேண்டும்! ஏனென்று கேட்காதே! நானே சொல்லி விடுகின்றேன். வீடின்றி எந்தப் பறவைகளும் இருக்கக்கூடாது. அகதியாய் வந்தவர்களுக்கும் கூட நான் கட்டிலாகவும், தொட்டிலாகவும், இருக்க வேண்டும்.

கிளைகள் எல்லாம் நிறைய இலைகள் வேண்டும்! மனிதர்கள் மட்டுமல்ல! சித்தெறும்புகள்கூட இளைப்பார முடியவில்லையே என்றுகூறி திரும்பிவிடக்கூடாது.

மேகமாய்த் திரண்டு என்னை நீ, நனைக்கும் போதும்! மண்ணாய் இருந்து எனது வேர்களுக்கு பாதுகாப்பாய் இருக்கும் போதும்! வெய்யிலாய் வந்து என்னோடு உறவாடும் போதும்! நான் உன்னிடம் கேட்பதெல்லாம் இதுதான்! நான் மரமாக இருந்தாலும்! இதற்காக என்றென்றும் உனக்கு நன்றி உள்ளவனாகவே இருப்பேன்.

* * *

சில நிகழ்வுகள்

இருபத்தெந்து வருடங்களுக்கு முன்னர்
வண்ணை தெய்வம் தம்பதிகள்.

இன்று வண்ண தெய்வம்.

பாரிலில் நடந்த ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாவில் வண்ண தெய்வத்தை கெளரவிக்கின்றார்கள். அருகினில் பத்திரிகையாளர் திரு. எஸ்.கே. காசிலிங்கம் - தமிழ்மணி ஈழமுருகதாசன் - புலவர்மணி செவாவியர் இளவாலை அமுது. ஊடகவியலாளர் ரவிமாஸ்ந்ரர் ஆகியோர்.

கன்டா உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு. வோகேந்தீரலிங்கம் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் கன்டாவில் நடைபெற்ற யாழ்ப்பாணத்து மண்வாசனை நூல் வெளியீட்டு விழாவில் உதயன் பத்திரிகையின் சார்பில் அதன் விற்பனை முகாமையாளர் அவர்கள் மாலை அணிவித்து கொரவிக்கின்றார்.

கன்டா உதயன் விழாவில் கன்டா எழுத்தாளர் திரு. கதிர்துரைசிங்கம் அவர்கள் பொன்னடை போர்த்திக் கொரவிக்கிறார்.

கனடா உதயன் விழாவில் யாழ்ப்பானத்தின் பிரபல சமூக சேவையாளரும் சோசலிசவாதியுமான கம்யூனிஸ்ற் கார்த்திகேசனின் மகள் திருமதி. ஜானகி - பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் நூலின் முதல்பிரதியைப் பெறுகின்றார்.

கனடா உதயன் விழாவில் கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கின்றனர்.

யேர்மன் விழாவில் எழுத்தாளர் ஜீவகன் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்திக் கெளரவிக்கின்றார்.

யேர்மன் விழாவில் தமிழ்மணி ராஜகருணா அவர்கள் வாழ்த்துப் பத்திரம் வழங்கிக் கெளரவிக்கின்றார்.

யேர்மன் விழாவில் மன் சண்சிகையின் ஆசிரியர் திரு. சிவாராசா அவர்கள் வாழ்த்துப் பத்திரம் வழங்கிக் கௌரவிக்கின்றார்.

கொந்தல் மாங்காய் முதலாவது பதிப்பின் வெளியீட்டு விழாவில் பிரபல கலைஞர் கலைமாமணி முகத்தார் யேகரட்னம் அவர்கள் வண்ணை தெய்வத்தை பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கின்றார்.

கொந்தல் மாங்காய் முதலாவது பதிப்பின் வெளியீட்டு விழாவில் பல்துறைக் கலைஞர் பிரியாலயம் துரைச் செய்து அவர்கள் உறவுரையாற்றுகின்றார். மேடையில் வண்ணை தெய்வம் பாரீஸ் கல்வி நிலையக் காப்பாளர் திருமிகு ஸி. காரளபிள்ளை மாஸ்ற்றர் கவிஞர் அருந்ததி பத்திரிகையாளர் காசிலிங்கம். கலைமாமணி முகத்தார் யேசுரட்னம்.

கொந்தல் மாங்காயின் முதலாவது பதிப்பின் வெளியீட்டு விழாவில் கலைமாமணி முகத்தார் யேசுரட்னம் உரையாற்றுகின்றார். கலைமாமணி பெஞ்சமின் இமானுவேல் அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்திக் கெளரவிக்கின்றார்.

எழுத்தாளரும் கலைஞருமான டாக்டர் இந்திரகுமார் அவர்கள் வண்டனில் நடத்திய உலகத்தமிழர் பண்பாட்டுக் கழக விழாவில் வண்ணை தெய்வம் உரையாற்றுகின்றார். மேடையில் கலைஞர் திரு. நடராச கண்ணப்பு. டாக்டர் இந்திரகுமார் கவிஞர் ராஜீமனோகரன்.

பாரிலில் ஒரு விழாவில் யேர்மன் ராஜி பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. அம்பலவாணப்பிள்ளை அவர்களுக்கு பொன்னாடை போர்த்திக் கெளரவிக்கின்றார் வண்ணை தெய்வம். அருகில் பிரபல எழுத்தாளர் சுவீஸ் கல்லாறு சதீஸ் அவர்கள்.

பிரபல கலைஞர் கலைமாமணி முகத்தார் யேசுரட்னம் அவர்களின் முகத்தார் வீட்டுப் பொங்கல் நாடக நூல் வெளியீட்டு விழாவில் வண்ணை தெய்வம் உரையாற்றுகின்றார். மேடையில் அப்புக்குடி - ராஜகோபால் செவாலியர் இளவாலை அழுது. முன்னாள் கல்வி அதிபர் திருமிகு சி. காராபிள்ளை. கலைமாமணி முகத்தார் யேசுரட்னம் ஆகியோர்.

மணிமேகலைப் பிரசர நிாவ்கா இயக்குனர் திரு. ரவி தமிழ்வாணன் அவர்கள் வண்ணை தெய்வத்துடன் அவர் இல்லத்தில்.

வண்ணை தெய்வத்தின் இல்லத்தில் யேர்மன் சிவனடியான் கிறீப்தி திசையமைப்பாளர் திரு. குருநாதன் வண்டன் புதினம் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு. ஈ.கே. ராஜகோபால் ஆகியோர்.

கன்டா உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு. ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம் அவர்கள் தனது இல்லத்தில் வண்ணை தெய்வம் தம்பதிகளுக்கு விருந்தவித்தபோது அருகினில் கவிஞர் கந்தவனம் அவர்களும்.

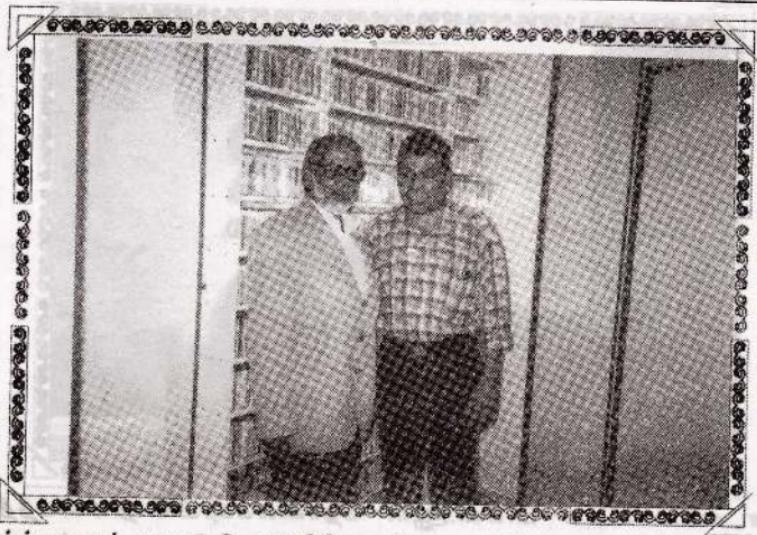
வண்ணை தெய்வம்

கனடாவில் உள்ள பி.என்.ஆர். தொலைக்காட்சி நிலையத்தின் வரவேற்பறையில் பிரபல எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமு அவர்களுடன்

வண்டனில் வாழ்ந்துவரும் மறைந்த பிரபல எழுத்தாளர் அமர் அகஸ்த்தியர் அவர்களின் மகள் திருமதி நவஜோதி - யோகரட்னம் அவர்களின் இல்லத்தில் வண்ணை தெய்வமும் அவரது மகனும்.

யாழ்ப்பானம் ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்த முத்த பத்திரிகையாளர் திருவாளர் எஸ்.எம். கோபாலரத்தினம் (போடு அவர்களுடன் வண்ணை தெய்வம்)

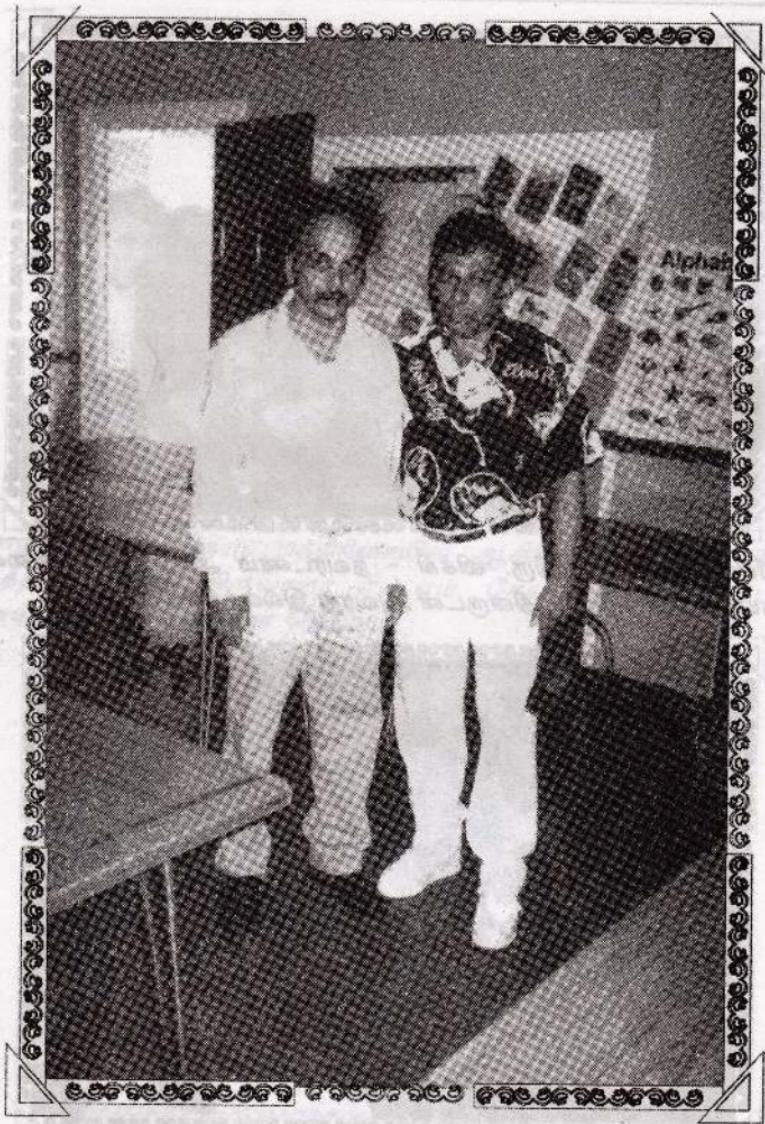
தமிழ்நாட்டின் காங்கிரஸ் பிரமுகர் திரு. குமரி அனந்தன் அவர்கள் பாரீஸ் வந்த போது அவருடன் பார்லிமெண்ட் சமீகஷன் முடிவிலிருந்து வருகிறார்கள்.

சலீஸ் எழுத்தாளர் திரு. விக்கி - நவரட்னம் அவர்கள் வண்ணை தெய்வத்தின் குடும்பத்தினருடன் அவரது இவ்வத்தில்

மூத்த பத்திரிகையாளர் எஸ்.கே. காசிவிங்கம், தமிழ்க்கங்கை செவாலியர் இளவாலை அமுது ஆகியோர்களுடன் வண்ணை தெய்வம்.

வண்டனில் பிரபல எழுத்தாளரும் காற்று வெளி சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான முல்லை அழுதன் அவர்களுடன்

தனது துணைவியாருடன் வண்ணை தெய்வம் அன்றும் இன்றும்

நன்றிகள்

அணிந்துரை, வாழ்த்துரை, பாராட்டுரை
வழங்கிய.....

திரு. எஸ்.கே. காசிலிங்கம்
திரு. ஏ.கே. ராஜகோபால்,
திரு. ஏ. தயாந்தி.

பதிப்பித்து வெளியிட்ட

மணிமேகலைப் பிரசுரம்
(சென்னை)

எழுத்துப் பிழைகள் திருத்திய
என் தங்கச்சி பி. ஜெயராணி

கண்ணிப் பதிவில் உதவிய என் முத்த மகள்
தெய்சியா.

குடும்ப பழுவையும் பொருட்படுத்தாமல்
எழுத்திலேயே மூழ்கியிருக்கும்போது சினம் கொள்ளாத
என் மனைவி வெள்ளெய்ம்மா,

இவர்களோடு இந்நாலில் உள்ள கதைகளைப்
பிரசுரம் செய்த வீரகேசரி, தினமுரசு, பாரீஸ் ஈழநாடு,
தமிழன், வண்டன் ஈழகேசரி, புதினம், சுட்டுவிரல் ஆகிய
பத்திரிகைகளுக்கும்.

Amherst Island

10 miles from the village of Amherst

திந்நூலாசிரியரைப் பற்றி!

வண்ணெனத் தெய்வம் அவர்களை கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக நான் அறிவேன். தமிழ்ப் பற்றுமிக்க பஸ்துறை வித்தகர். சாலை விபத்தில் காலில் அடிப்பட்டபோதும் உற்சாகம் சிறிதும் குறையாமல் தன்னுடைய தமிழ்ப் பணிகளைத் தொடர்ந்து சிறப்பாக செய்து வருகிறார்.

முதல் முறையாக இவரை நான் சந்தீக்தபோது நடிகரைப் போல் இருக்கிறாரே? என்று டாக்டர் தீரு. இந்தீருகுமாரிடம் சொன்னேன். உண்மையிலேயே இவர் நாடகங்களில் நடித்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்தபோது ஆச்சரியமாக இல்லை. பாரிஸில் டி.டி.என். வாணாலியிலும், தொலைக்காட்சியிலும் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு பணி புரிவார். இவர் எழுதிய பொல்லாத மனிதர்கள், எடுத்துக்காட்டான நாகேந்திரன் குடும்பம் ஆகிய நூல்களுக்கு சிறந்த வரவேற்பு இருந்தது. அதேபோல இந்தக் கொந்தல் மாங்காடும் விற்று தீர்ந்து தற்போது மறுபதிப்பு செய்யப்படுகிறது. உருவக்க கதைகள் எழுதுவது கடினமான பணி. இதை இவர் இலகுவாகவும் சுலையாகவும் செய்திருக்கிறார். இதன் தொடர்ச்சியாக ஆங்கிலம், பிளரஞ்சு, தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிகளில் ஒரே நூலாக மும்மொழிப் புத்தகமாக வெளிவரவிருக்கிறது என்பது திடுவரை எவரும் சிந்தித்திராத, செய்திராத புதுமையான முயற்சி.

புலம் பெயர்ந்த பல எழுத்தாளர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவர்கள் ஆக்கங்கள் வெளிவரவேண்டும் என்று மனதூர விரும்பியவர். உலகைங்கும் தமிழ்த் தொடர்புகளைக் கொண்டிருப்பவர்.

தமிழ் கவுறும் நல்லுலகில் இவருக்கென உள்ள பிரத்யேக இடத்தின் மூலம் எதிர்காலத்தில் இன்னும் பல்வேறு பெருமைகள் பெறுவார் என்பதில் ஜயமில்லை.

அன்புடன்,

ரவி தந்திவாணன்

பதிப்பாளர்